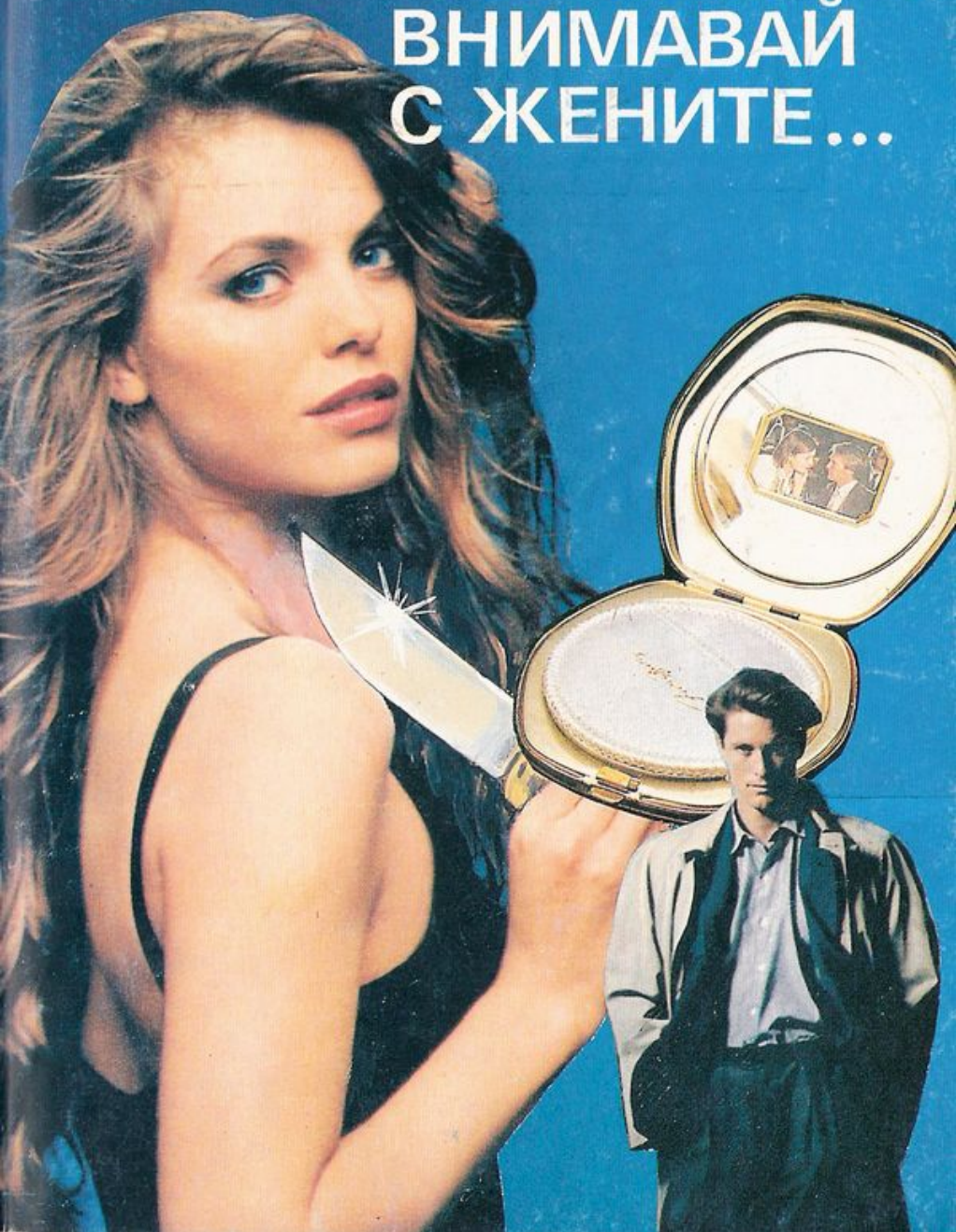

ДЖЕЙМС
ХАДЛИ

ЧЕЙС

ВНИМАВАЙ
С ЖЕНИТЕ...

Джеймс Хадли Чейс

Внимавай с жените...

ПЪРВА ГЛАВА

Дупката, която ми наеха за офис, се намираше на шестия етаж на стара и разнебитена сграда в затънтения край на Сан Луис Бийч. От изгрев до залез слънце през отворения прозорец долитаха крясъците на хлапетата от квартала, примесени с монотонния грохот на автомобилното движение.

По тази причина използвах сивото си вещество предимно нощем. И вече пета нощ, съвсем сам в офиса, вършех точно това – напъвах си мозъка да намеря изход от безизходицата. Съзнавах, че изход няма, но въпреки това ми бяха необходими два пълни сеанса, за да преценя загубите и да се оттегля.

Стигнах до това решение десет минути след единайсет в една душна юлска нощ, точно осемнайсет месеца след пристигането ми в Сан Луис Бийч. То ми донесе нужното облекчение, а заедно с това и желанието да бъде отпразнувано. По стълбите се разнесоха стъпки точно в момента, в който съзерцавах служебната бутилка на светлината на лампата, празна като джобовите на панталоните ми.

Останалите канцеларии на етажa бяха затворени през нощта. Също и тези на по-долния. Заключвах ги в шест следобед и ги отваряха в девет сутринта. В този промеждутък от време единствените обитатели на сградата бяхме ние с плъховете. Но при звука на стъпките плъховете се прибраха в дупките си. През последните месеци ме посещаваха единствено ченгетата. Не ми се вярваше полицейският лейтенант Редфърн да се е сетил за мен в тази късна доба, но човек никога не може да бъде сигурен. Редфърн вършеше куп странни неща, едно от тях спокойно би било решението най-сетне да се отърве от мен. Харесваше ме точно толкова, колкото би могъл да хареса една гърмяща змия, дори и още по-малко. Ако е решил да ме изрита от града, късният нощен час едва ли би го спрял.

Стъпките стигнаха коридорчето. Бяха бавни, спокойни и отмерени, стъпки на самоуверен човек.

Измъкнах цигара от джоба на самото си и драснах клечка кибрит. Беше последната, пазех я именно за подобни случаи.

В коридорчето проблесна светлина, матираното стъкло на вратата се очерта на фона на тъмната рамка. Настолната лампа хвърляше блед кръг върху бюрото, останалата част от дупката тънеше в мрак. В

осветения четириъгълник се очерта едра сянка, стъпките стихнаха. Беше наистина огромна, раменете се губеха извън рамката. На върха на голямата като тиква глава се поклащаше широкопола разбойническа шапка – от тези, които съм запомнил от далечното детство.

Нокът почука по рамката, бравата се завъртя, вратата се отвори. Аз насочих настолната лампа натам.

Мъжът на прага имаше вид на двутонен камион. Беше як като бик, кожата на широкото му лице беше опъната от дебел слой розова тлъстина. Под носа, наподобяващ клон на октопод, се очертаваха тънки мустачки, насочените в лицето ми черни очички плуваха в няколко пласта мазнина като маслинки в захарна глазура. Не беше на повече от петдесет. Задъхан като всички дебелици. Върхът на черната широкопола шапка опираше в горната рамка на вратата. Той леко се приведе, за да влезе в офиса. Черното му палто бе дълго и тясно, с яка от астраган. На краката му блестяха безупречно излъскани обувки с дебели поне три сантиметра подметки.

– Мистър Джаксън? – Гласът му беше писклив и едновременно с това дрезгав, звучеше доста странно от варел като него, поклащаш се на крака, масивни като мостови подпори.

Кимнах.

– Мистър Флойд Джаксън?

Пак кимнах.

– Уф – въздъхна с облекчение варелът, пристъпи още една крачка и бутна вратата, без да се обръща назад. – Ето картичката ми.

Бялото картонче кацна на бюрото. Офисът изведнъж стана тесен, трудно се дишаше.

Погледнах картончето, без да помръдвам. Не ми говореше нищо, освен името му. Без адрес, без професия. Две думи и нищо повече: „КОРНЕЛИЪС ГОРМАН“.

Докато очите ми изучаваха картичката, той придърпа стола за посетители – солидна, направена за век мебел, която отчаяно проскърца под тежестта му. Ефектът все пак беше положителен, въздухът в стаичката отново получи възможност за известна циркулация.

Дебелите му ръце се свиха около дръжката на бастуна, на малкото му пръстче проблесна брилянт, голям почти колкото топката на входната врата. Корнелиъс Горман може и да е шантав, но има мангизи. Надушвах ги, аз имам особено чувствителен нос, когато става въпрос за мангизи.

– Направих известни проучвания за вас, мистър Джаксън – рече той

и малките му очички изпитателно зашариха по лицето ми. – И добих впечатлението, че сте доста особен тип.

При последното си посещение полицейски лейтенант Редфърн каза приблизително същото, използвайки обаче малко по-пиперлив език.

Мълчах и чаках. Питам се докъде ли са стигнали проучванията му.

– Разбрах, че сте умен и коварен – продължи дебелакът със стържещия си глас. – Много умен и много коварен. Казват, че главата ви работи добре и не сте прекалено принципен. С две думи, вие сте безскрупулен тип, мистър Джаксън, но притежавате достатъчно здрави нерви и твърдост. – Над огромния брилянт се появи усмивка. Без видими причини прашният офис изведнъж увисна някъде високо, високо над земята, нощта замря и се изпразни от съдържание. В главата ми неволно се появи обезпокоителна представа – имах чувството, че съм се натъкнал на свита сред храсталака кобра. Дебела, охранена и опасна кобра.

– Казват, че сте в Сан Луис Бийч от осемнайсет месеца – продължи кобрата. – Преди това сте бил детектив в нюйоркската агенция „Сентрал Бондинг“. Казват още, че всеки, който работи за компания, оперираща с ценни книжа, има прекрасни възможности за изнудване. Може би това е причината, поради която са ви помолили да напуснете. Не са ви били предявени конкретни обвинения, но очевидно сте харчили повече, отколкото сте получавали. Това ги накарало да се замислят, мистър Джаксън.

Човекът варел млякна, очичките му изпитателно пробягаха по лицето ми, не откриха нищо и монологът продължи:

– Напускате и скоро ставате следовател в Асоциацията за защита на хотелите. Но след известно време един директор на хотел се оплаква и става ясно, че от време на време сте прибирали таксите, без да давате официална разписка. Случаят не може да се докаже, свидетели няма. Компанията няма основания да ви даде под съд, но ви моли да подадете оставка. Започвате да живеете на издръжката на една млада дама, с която поддържате близки отношения. Тя е само една от многото, с които сте в подобни отношения. Скоро обаче ѝ писва да харчите парите ѝ по други жени и настъпва раздялата.

Няколко месеца по-късно стигате до решението да откриете собствена детективска агенция. Лиценз от щатската прокуратура получавате с помощта на фалшиви препоръки, а избирате Сан Луис Бийч просто защото градът е богат и конкуренцията слаба. Ваша специалност са разводите и за известно време просперира-те. Но и при разводите се появяват възможности за изнудване, поне така ми казаха. Някой се оплаква и

полицията започва разследване. Но вие сте хитър и коварен, мистър Джаксън, не ви е особено трудно да се измъкнете. Сега полицията иска да ви изхвърли от града, създава ви трудности от всякакъв характер. Патентът ви е отнет, нямате възможност да упражнявате професията си. Поне те така си мислят, но ние с вас сме на друго мнение.

Наведох се да смачкам фасата в пепелника и това значително скъси разстоянието между очите ми и брилянта. Струваше най-малко пет бона, ако не и повече. За такова камъче са рязали пръстите на доста по-умни типове от тоя дебелак. В главата ми започнаха да се оформят интересни мисли за брилянтчето.

– Макар да продължавате дейността си като частен детектив, вие не можете да давате обяви, нито дори да си сложите табелка на вратата. Полицията ви дебне и хване ли ви, че вземате комисиони, моментално ще ви даде под съд. Макар да сте пуснали слуха, че приемате клиенти, без да задавате никакви въпроси, вашите приятели сред съдържателите на бардаци не са ви осигурили нито един такъв. И в момента сте без пукнат цент. В продължение на пет дълги нощи обмисляте положението и се колебаете дали да остане те, или вече е крайно време да си вдигате чуковете. Прав ли съм, мистър Джаксън?

– Шах – кимнах аз и се облегнах в стола си.

Обзе ме любопитство. Нещо в този дебелак ме привличаше. Може би е измамник, може би размахва брилянта пред очите ми само за да ме впечатли, но вътре в себе си усещах, че е нещо повече от смешна шапка на някогашен благородник и минерал за пет бона. Малките черни очички сигнализираха, че мозъкът зад тях е бърз и съобразителен. Най-много го издаваше устата. Обърнете лист хартия перпендикулярно на погледа си и ще придобиете представа за дебелината на устните му. Представям си го на трибуната на арена за бикове, приятно затоплен от слънцето. Той е от онези, които умират от кеф, когато бикът намушка коня на тореадора и червата му се пръснат по арената. Макар да е тлъст, той притежава огромна сила. Имам чувството, че ако ме стисне за шията, кръвта ми ще избие през ушите като от фонтан.

– Не си дигайте чуковете, мистър Джаксън – рече той. – Имам една работа за вас.

Нощният въздух, галещ врата ми от отворения прозорец, изведнъж стана хладен. Някаква пеперуда се заблъска около настолната лампа. Брилянтът хвърляше ярки отблясъци по тавана. Гледахме се дълго в очите. За това време човек би могъл да се разходи до края на дългия етажен коридор и да се върне обратно.

– Каква работа? – най-сетне попитах аз.

– Тънка, мистър Джаксън – рече онзи. – Съвсем подходяща за вас.

Предъвквах това в продължение на няколко секунди. Е, добре, той знае какво купува. После може да обвинява само себе си.

– Защо избрахте мен?

Дебелият палец погали мустачето.

– Работата го изисква.

– Хайде, почвайте – рекох. – И без това съм обявил разпродажба.

Горман изпусна лека въздишка на облекчение. Вероятно е допускал, че може да има известни трудности. Би трябвало да знае, че не бих се опянал кой знае колко на тип с такъв камък на пръста.

– Нека ви предам нещата така, както ги научих днес, а после ще ви кажа какво искам от вас – рече той и ме обля с нов облак въглероден двуокис. След това добави: – Аз съм театрален агент.

Че какво друго можеше да е тип с шапка като неговата и кожена яка в тая жега?

– Грижа се за интересите на няколко звезди с международна известност, занимавам се и с по-малко популярни актьори. Сред последните е една млада жена на име Вида Ръкс Специалността ѝ са забавните програми, по-точно стриптийзът. Много е добра, в противен случай не бих се занимавал с нея. Това, което прави, е изкуство в най-висша форма. – Очите му над брилянта изпитателно ме огледаха, а аз се направих, че вярвам на всяка дума. Едва ли успях да го убедя. – Снощи госпожица Ръкс изнесе програма пред тесен кръг бизнесмени, поканени от човек на име Линдзи Брет. – Черните очички отново се насочиха от брилянта върху лицето ми: – Може би сте чували това име?

Кимнах. Част от бизнеса ми беше да знам по нещичко за всеки гражданин на Сан Луис Бийч, чиито доходи надхвърлят петте цифри. Брет притежаваше голямо имение на няколко мили от града, в самия край на „Оушън Райз“ – булеварда на милионерите. Просторна и чиста пътна артерия, която се извира край брега, а от двете ѝ страни се издигат палми и тропически храсти, отрупани с ярки цветове. Свършва в подножието на хълмове, край които е застроен градът. Къщите там са сред прекрасни имения, защитени от петметрови огради. За да живееш на този булевард, трябва да имаш пари, много пари. Брет беше от тези, които ги имаха в изобилие. Притежаваше яхта, три коли, петима градинари и неутолима жажда за млади блондинки. Когато не беше зает с приеми, да се напива и да чука блондинки, правеше купища мангизи от двете си петролни компании и веригата магазини, простираща се от Сан

Франциско до Ню Йорк.

– След като госпожица Ръкс изпълнила своя номер, Брет я поканил да остане на вечерята – продължи Горман. – По-късно същата вечер той показал на нея и останалите гости част от скъпата си антична колекция. Една от последните му придобивки бил особено прецизно изработеният кинжал „Челини“. Отворил сменния си сейф да го покаже на гостите, а госпожица Ръкс несъзнателно запомнила комбинацията, просто защото седяла непосредствено до сейфа. Тя притежава, бих казал, феноменална зрителна памет. Кинжалът ѝ направил дълбоко впечатление – по-късно сподели с мен, че никога в живота си не е виждала по-прекрасна вещ.

Всичко това бяха пълни глупости, поне що се отнасяше до мен. Имах нужда от едно питие, спеше ми се. Но дебелакът тъй и тъй вече беше тук, нека поне видим какво може да излезе от приказките му. Мислите ми отново се върнаха към едрия блестящ минерал.

– По-късно, след приключване на увеселенията, Брет съпроводил госпожица Ръкс до определената за нея стая. Това било предварително включено в ангажимента ѝ, тъй като се очаквало, че приемът ще продължи до зори. Останал насаме с нея, той станал агресивен, но тя го отблъснала.

– Защо? – раздразнено попитах аз. – Когато една дама е наета да забавлява баровци от подобен калибър, това си е част от програмата!

Той продължи, без да обръща внимание на забележката ми:

– Брет се ядосал и се стигнало до борба. Кой знае как щяло да приключи всичко, ако двама от гостите не дошли да проверят какъв е този шум. Брет бил бесен и засипвал госпожица Ръкс със заплахи. Казал ѝ, че ще си оправят сметките, задето го била изложила пред приятелите му. Бил в отвратително състояние и тя се изплашила. Нямамо никакво съмнение, че ще изпълни заканите си...

Размърдах се в стола си. Хич не ми пукаше, дори да ѝ беше пребил. Никога не съм изпитвал симпатия към кучките, които си смъкват дрехите пред разни ококорени пияници.

– Когато най-сетне успяла да заспи, сънувала странен сън – продължи Горман, после изведнъж замълча, измъкна солидна златна табакера от джоба си и я плъзна по бюрото. – Виждам, че ви се пуши, мистър Джайксън.

Благодарих с кимване на глава и признах пред себе си, че съм съвсем прозрачен за дебелия си събеседник. Ако в този момент действително мечтаех за нещо повече от едно питие, то беше цигарата.

– И сънищата ѝ ли ще обсъждаме? – попитах аз, докато току-що

загасената кибритена клечка се присъединяваше към многобройните си посестрими на пода.

– Сънувала, че слиза по стълбите, отваря сейфа, взема кутията с кинжала, а на нейно място оставя пудрата си.

В основата на гръбначния ми стълб се появи лека тръпка. Пробяга нагоре и се закотви в корените на косите ми. Не мръднах, лицето ми остана все така безизразно, но някъде дълбоко в душата ми започна да се надига тревога.

– Събудила се непосредствено след този сън. Било шест часа сутринта. Решила да си тръгне, преди да е станал Брет. Събрала набързо нещата си и излязла. Никой не я забелязал. Късно следобед започнала да разопакова нещата си и едва тогава открила кинжала. Бил на дъното на чантата й.

Прокарах пръсти през косата си, душичката ми направо плачеше за едно питие. Тревогата не ме напускате.

– Бас слагам, че не е открила пудрата си – промърморих, просто да му покажа, че го слушам.

– Точно така, мистър Джаксън – мрачно ме изгледа той. – Веднага разбрала какво е станало. Понякога, особено когато нещо я измъчва, тя ходи насън. Взела е кинжала „Челини“ насън, в лунатичен транс. Всичко се е случило в действителност.

Изплюл камъчето, той се облегна назад и мълчаливо ме изгледа. Бих могъл да кажа куп неща, все безполезни. Затова се задоволих с неопределено сумтене и го оставих да води топката. Той обаче мълчеше.

– Защо не е предала кинжала в полицията? – зададох най-логичния в случая въпрос. – Защо не е отишла да им обясни какво се е случило? Те биха се оправили с Брет без усложнения...

– Не е толкова лесно. Брет я заплашвал. А когато е ядосан, той става опасен. Госпожица Ръкс е сигурна, че той ще направи оплакване срещу нея.

– Не и ако върне кинжала. При подобни обстоятелства не важат никакви оплаквания.

– Брет би могъл да каже, че го връща, защото не е успяла да го продаде. Съвсем логичен ход от страна на една крадла, гарниран с историята за сомнамбулизъм.

– Но тази история се подкрепя от пудрата. Никой не би оставил своя вещ в касата, освен ако не е сомнамбул или луд.

– Ами ако Брет реши да й отмъсти и каже, че в касата не е имало нищо подобно?

Загасих фаса си с истинско съжаление. Това беше най-сладката цигара от дни насам.

– А защо не би могла да го продаде, след като е толкова ценен? – попитах аз.

– Просто защото е уникат. В света има само два златни кинжала, за които е доказано, че са произведени от ръката на Челини. Вторият се намира в галерията Уфици. Няма търговец на скъпоценности, който да не знае, че собственик на тази вещ е именно Брет. Продажба може да стане само в случай, че той лично го предложи.

– Окей, тогава нека я обвини официално. Но ако тя размаха пред съда оскъдното си стриптизьорско костюмче, никой няма да я осъди. Бас държа, че ще я оправдаят на момента.

Дори и на това имаше готов отговор.

– Госпожица Ръкс не може да си позволи подобен скандал. Ако Брет внесе официално оплакване, всичко ще се появи в печата, а това означава край на кариерата ѝ.

– Е, какво ще стане? – предадох се най-сетне аз. – Ще го внася ли това обвинение или не?

– Ето че си дойдохме на думата, мистър Джаксън – усмихна се Горман. – Рано тази сутрин Брет е заминал за Сан Франциско и все още мисли, че кинжалът си е в касата.

Знаех какво ще последва, но все пак предпочетох да го чуя от него.

– И какво?

Въпросът ми най-сетне предизвика някакво действие от негова страна. Ръката му потъна във вътрешния джоб на самото и когато се появи отново, в нея имаше пачка, достатъчна да задави дори кон. Пръстите му бавно отброиха десет стодоларови банкноти и ги пръснаха като ветрило върху бюрото. Бяха новички и шумолящи, почти усетих миризмата на печатарско мастило. Предположението ми, че е добре балиран, се оказа абсолютно вярно, но буцата все пак предизвика истинска изненада у мен. Дръпнах стола си напред и се надвесих да разгледам по-отблизо банкнотите. Нищо им нямаше, само дето стояха по-близо до него, отколкото до мен.

– Искам да ви наема, мистър Джаксън – понижи глас човекът-камион. – Естествено, ако този хонорар представлява интерес за вас.

Казах, че представлява с непознат дори на себе си глас, после несъзнателно опипах върха на главата си, сякаш да се уверя, че още е там. Желязното лице на президента върху банкнотите накара кръвното ми да хвъркне като балистична ракета.

Ръката му бръкна в другия вътрешен джоб и се появи с продълговатата кутийка от фина червена кожа. Отвори я и я побутна към мен. Неволно примижах от блясъка на златния кинжал, поставен в ложе от бял сатен. Беше дълъг трийсетина сантиметра, от двете страни на острието бяха гравирани изящни цветя и животински фигурки, смарагд е големината на лешник украсяваше капията. Красива вещ за хората, които си падат по играчките. Аз не съм от тях.

– Това е кинжалът на Челини – рече Горман с меден глас. – От вас искам да го върнете обратно в сейфа на Брет и да приберете пудрата на госпожица Ръкс. Съзнавам, че в предложението ми се съдържа нещо неетично, тъй като ще трябва да действате като крадец. Но вие няма да откраднете нищо, мистър Джаксън. И според мен си струва да опитате срещу подобен хонорар. Хиляда долара са добри пари, нали?

Знаех, че трябва да бягам далеч, през девет села в десето. В главата ми дрънчаха предупредителни звънци и ясно ми казваха, че този дебел продавач на плът ме прави на идиот. Бях убеден, че в цялата скалъпена историйка за кинжала на Челини, стриптизьорката, дето се разхожда на сън, и пудрата в сейфа са толкова прозрачни, че дори малоумен би й се изсмял. Би трябвало да го пратя да скочи в езерото, дори в две – ако едно се окаже малко за огромното му туловище. Сега ми се иска да го бях сторил. Това щеше да ми спести куп неприятности, включително и обвинение в убийство. Но аз исках тези десет железни президента с такава сила, че не можах да устоя. Представих си колко съм умен, как ще надхитря всички и ще свърша работата по мой начин, без да се излагам на опасност. Ако не бях без стотинка и ако Редфърн не ме притискаше толкова жестоко, нещата положително биха се развили по друг начин. Да продължавам ли с мисли от подобен род?

Казах да, ще свърша работата.

ВТОРА ГЛАВА

Успял най-сетне да получи това, което иска, Горман не ми остави нито секунда за колебание. Каза, че, тръгваме веднага за дома му, няма нужда да се отбивам в квартирата си – всичко, дори най-дребните неща за бита, ще получа там. Колата му чака долу, пътуването ще бъде кратко. У дома му има храна, напитки и спокойствие за обмисляне на подробностите. Дадох си сметка, че няма да ме изпусне от погледа си нито за миг, че не иска да ми даде шанса да вдигна слушалката и да проверя достоверността на историята му или пък да кажа на някого, че между нас двамата е сключена сделка. Изкушението от едно питие бе твърде голямо и аз приех да тръгна с него.

Преди тръгване възникна малък спор относно парите. Той искаше да плати след изпълнение на задачата, но аз бях на по-друго мнение. В крайна сметка измъкнах две стотачки на момента, плюс обещанието за още две в началото на операцията. Останалите щях да получа при предаването на кутийката с пудра.

За да му покажа, че доверието ми към него е точно в необходимата степен, аз сложих двете банкноти в един плик, надрасках няколко реда на директора на банката, която държеше сметката ми, и на слизане пуснах плика в пощенската кутия. Така поне двеста долара отлетяха окончателно от пачката му и нямаше да се върнат там дори да се опита да ме измами.

На ъгъла, почти запълнил пресечката, тракаше един пакард от модела „Страйт ейт“, чието единствено качество беше внушителният размер. Иначе беше преживял доста бурни години. Останах доста изненадан, тъй като след брилянта очаквах да видя нещо черно, блестящо и аеродинамично, – нещо, което да отговаря на демонстрираната в прашната ми кантора класа.

Останах на тротоара, докато Горман се намъкна на задната седалка. Той не влезе в колата, а по-скоро й облече върху себе си. Очаквах всеки миг някоя от гумите да гръмне, но те издържаха. След като се убедих, че до него няма нито един свободен сантиметър, аз отворих предната врата и се настанях до шофьора.

Измъкнахме се с рев от центъра на града, прелетяхме по Оушън булевард и поехме по пътя, който се извиваше около близките хълмове.

Не успях да разгледам шофьора както трябва. Беше се свил зад

волана с нахлупен почти до носа каскет, очите му не се отделяха от пътя. Не проговори нито дума по време на пътуването, не ме погледна нито веднъж.

Преодоляхме известно количество остри завой нагоре из хълмовете, после напуснахме шосето и поехме по черен път, криволичещ в дъното на дълбок каньон. От двете му страни имаше непроходими храсталаци, тук-там се мяркаха самотни къщи без нито една светлинка в прозорците. За пръв път идвах насам.

След известно време се отказах да запомням подробностите на маршрута и насочих мислите си към двете стотачки, които бях изпратил в банката си. Все пак бяха нещо, което можех да размахам пред носа на вълка, когато реши отново да ме посети в кантората.

Не си правех илюзии по отношение на току-що поетия ангажимент. Бяха ме наели да оберат една каса и сложната постановка с бедната малка стриптизьорка и големия лош милионер, притежаващ кинжал, уж произведен от достопочтения господин Челини, не променяше с нищо този факт. Не повярвах нито дума на цялата приказка. Беше ми ясно, че Горман иска нещо, което се намира в сейфа на Брет. Може би наистина е кутийка с пудра или от пудра, но при всички случаи го иска на всяка цена. А всичко останало е просто вратичка, която си оставя, в случай че нещо стане и аз взема да му откажа. Не посмя да ми каже направо, че иска да оберат тази каса. Но точно затова ми плащаше. Фактът, че приех парите му, все още не означава нищо. Той сам каза, че съм хитър и коварен, може би наистина съм такъв. Ще му играя по свирката до един момент, но едва ли ще скоча слепешката в нещо, което не познавам. Поне така си мислех на онзи етап.

Приближавахме по дъното на каньона. Беше много тъмно и много влажно, над земята висеше тънък пласт от бледи изпарения. Фаровете на колата подскачаха по тях и беше трудно да се види какво има отвъд. До ушите ми долетях далечно крякане на жаби, през стъклото на колата луната изглеждаше бледа като лицето на мъртвец, а звездите – като огърлица от фалшиви брилянти.

Рязко завихме, шумугнахме се през тесен портал и поехме по покрита с чакъл алея, от двете страни на която имаше високи храсти. Миг по-късно пакардът направи плавен завой и пред очите ни се появиха осветени прозорци, висящи сякаш направо в мъглата. Беше твърде тъмно, за да доловя очертанятията на къщата, беше тихо и самотно. Онази самота, която витае над талията на осъдения на смърт престъпник в затвора Сан Куентин...

Над входната врата светеше фенер от ковано желязо, под него неясно се очертаваха фигурите на два каменни лъва. Колата спря до тях с тежко посързва-не. Самата врата беше обкована с големи бронзови гвоздеи и изглеждаше достатъчно солидна да издържи на средна по интензивност артилерийска канонада.

Шофьорът изтича до задната врата и помогна на Горман да се измъкне. Светлината на фенера падна върху лицето му и аз внимателно го разгледах. Дългият гърбав нос и дебелите устни ми бяха странно познати. Бях сигурен, че някъде съм го виждал, но в момента не можех да определя точно къде и кога.

– Разкарай колата! – изръмжа му Горман със зле прикрито раздражение. – А после ни донеси малко сандвичи... И не забравяй да си измиеш ръцете, преди да хванеш хляба!

– Да, сър – покорно промърмори шофьорът, но погледът, който придружи тези дули, можеше лесно да утрепе слон. Регистрирах този факт с неприкрито удоволствие. В игра като тази човек трябва да знае кой къде стои.

Горман отвори входната врата, промъкна туловището си през нея, аз го последвах. Озовахме се в просторен хол. В дъното му имаше вита стълба за горния етаж, вляво – двойна остъклена врата, очевидно към тераса или трапезария.

Нямаше иконом, изобщо никой не ни посрещна, никой не прояви интерес към появата ни. Горман свали шапката си и започна да се бори с палтото. Без шапка изглеждаше все така внушителен и опасен. Темето му бе започнало да оплешивява, но косата му бе подстригана толкова късо, че това не беше на очи. През редките посивели косми се виждаше розовата кожа на черепа му.

Аз хвърлих шапката си на близкия стол.

– Заповядайте, мистър Джаксън – рече дебелакът. – Искам да се чувствате като у дома, си.

Преминахме във всекидневната. Крачейки до него, имах чувството, че съм пристанищен влекач, който изтегля в открито море огромен презокеански лайнер. Помещението беше приятно. Край камината, в която спокойно можеше да се излегне човек със среден ръст, бяха пръснати няколко стола и два шезлонга, покрити с мека, вишнева на цвят кожа. Блестящият паркет беше покрит с красиви персийски килими, стената срещу широките френски прозорци бе изцяло заета от майсторски гравирани бюфети, зад чиито остъклени витрини се виждаше богата колекция от бутилки и чаши.

От шезлонга до прозореца се надигна слаб и елегантно облечен мъж.

– Доминик, това е мистър Флойд Джаксън – представи ме Горман, а после се извърна към мен: – Партньорът ми, мистър Доминик Паркър.

Вниманието ми бе изцяло насочено към бутилките, но все пак кимнах, за да не бъда невъзпитан. Мистър Паркър не стори дори и това. Очите му внимателно ме опипваха, устните му бяха презрително и малко високомерно присвити, нищо в поведението му не можеше да се нарече любезно.

– Аха, детективът... – промърмори той и сведе поглед към маникюра си. Съвсем приличаше на жена, която час по-скоро иска да се отърве от нежелано присъствие.

Паркирах се в един от свободните шезлонги и на свой ред го огледах. Беше висок и слаб, косата му с цвят на престоял пчелен мед беше гладко сресана назад. Лицето му бе издължено и тясно, с меко очертана брадичка и воднистосини очи, които повече биха подхождали на жена. От малките торбички под очите му и леко набръчканата шия стигнах до заключението, че доста отдавна е надхвърлил четирийсетата.

Беше конте, ако човек си пада по дрехи, които еднакво отиват както на мъже, така и на жени. Костюмът му беше гълъбовосив, ризата – от бледозелена коприна, също като вратовръзката, която – за шик – имаше цвета на стара бутилка. Обувките му от мек телешки бокс бяха в същия цвят. Реверът му бе украсен с бял карамфил, между прекалено червените му устни висеше дебела цигара със златен мундшук.

Горман се тръшна срещу камината и ме погледна с празен поглед, сякаш изведнъж му беше писнало от мен.

– Ще пиете нещо, нали? – попита ме той, после погледна към Паркър. – Не мислиш ли, че трябва да предложим' едно питие на мистър Джаксън?

– Да си налее! – остро отвърна онзи. – Нямам навика да обслужвам прислужници!

– Това трябва да съм аз, така ли? – попитах.

– Нямахте да бъдете тук, ако не ви беше платено! – презрително отвърна той. – А това ви прави прислужник!

– Точно тъй – приех с лека въздишка заключението му аз, после се насочих към бюфета. Питието, което си забърках, беше достатъчно да побере двуместно кану. – Като онова момче, на което напомниха да си измие ръцете...

– Ще ви бъда благодарен, ако си отваряте устата само когато се

обръщам към вас! – срязва ме онзи с разкривено от гняв лице.

– Не се вълнувай, Доминик – обади се предупредително Горман.

Пискливият и същевременно дрезгав глас свърши работа. Паркър се върна на стола и заби смръщен поглед в маникюра си. Настъпи тишина. Използвах паузата, вдигнах чашата си към Горман и отпих едра глътка. Скочът беше хубав точно колкото онзи брилянт на пръста му.

– Ще свърши ли работа? – внезапно попита Паркър. Очите му продължаваха да гледат надолу.

– Утре вечер – отвърна Горман. – Обясни ми каквото трябва, аз отивам да си легна. – Бях включен в разговора с помощта на един голям колкото банан показалец, който се насочи към гърдите ми: – Мистър Паркър ще ви даде всички необходими разяснения. Лека нощ, мистър Джаксън.

– Лека нощ – рекох.

На вратата дебелакът се спря и отново се обърна към мен.

– Моля ви да не затруднявате мистър Паркър. Той се ползва с пълното ми доверие и всичко, което каже, за вас трябва да бъде равносилно на мое лично нареждане.

– Разбира се – рекох.

Останахме само двама и мълчаливо слушахме как тежките стъпки на човека-камион заглъхват нагоре по стълбите. Без него помещението изведнъж започна да ми изглежда празно.

– Хайде, почвайте – рекох и се настаних удобно на стола си. – Разполагате и с моето пълно доверие.

– Нямаме време за шегички, Джаксън! – Паркър се беше изправил на мястото си, гърбът му потрепваше от напрежение, юмруците му бяха здраво стиснати. – Плащат ти да свършиш една работа, при това ти плащат добре! Затова нямам намерение да търпя никакви волности от твоя страна! Ясно ли е?

– До момента съм получил само двеста долара – усмихнах му се аз. – Ако не ти харесвам, можеш спокойно да ме откараш обратно у дома. Авансът е достатъчен, за да покрие изгубеното ми време. Така че можеш да избиращ.

Достойнството му бе спасено от дискретно почукване по вратата. Той рече едно „влез“ с отвратително надменния си глас и напъха юмруци в джобовете на панталоните си.

Влезе шофьорът, натоварен с поднос. Беше облякъл бяло сако на иконом, с един-два номера по-голямо, отколкото бе необходимо. Върху подноса имаше купчина дебело нарязани сандвичи.

Каскетът беше изчезнал и това ми помогна да се сетя къде съм го виждал – на пристанището, сред тълпите хамали. Беше тъмнокосо човек с гърбав нос и тъжни влажни очи. Как ли е попаднал тук, запитах се аз. Само преди няколко дни го видях да боядисва някаква лодка на брега. Вероятно е нает съвсем скоро, като мен. Когато се приближи и ме видя ясно на светлината на лампата, на лицето му се появи озадачено изражение.

– Какво е това? – остро попита Паркър и заби пръст по посока на подноса.

– Мистър Горман нареди да приготвя сандвичи, сър.

Паркър се изправи, взе подноса и впи поглед в сандвичите. Хвана един от тях с палец и показалец, а лицето му се разкриви от отвращение.

– И си мислиш, че някой ще яде такава гадост? – гневно просъска той. – Тъпата ти глава не може ли да проумее, че сандвичите се режат тънко? Тънко като лист хартия, глупак такъв! Иди да направиш нови! – Рязко завъртане на тънката китка и съдържанието на подноса влезе в съприкосновение с лицето на човечето, замръзнало от изумление. То остана като вкопано на мястото си, по косата, преbledнялото му лице и бялото сако полепнаха парчета студено пиле и хляб.

Паркър се отдръпна към френските прозорци, отметна завесата и отправи поглед в мрака навън. Остана в това положение, докато шофьорът почистваше мръсотията.

– Няма да ядем, приятел – обадох се аз. – Не е необходимо да идваш пак...

Шофьорът излезе, без да ме погледне, гърбът му потръпваше от трудно преглъщан гняв.

– Никой не ти е казал да даваш заповеди на моите прислужници – рязко подхвърли Паркър, без да се обръща от прозореца.

– Виж какво – рекох, – ако продължаваш да се държиш като истерична бабичка, аз имам намерение да си легна! Ако ще казваш нещо – казвай! Само не забравяй, че съм те предупредил!

Той се обърна, лицето му изглеждаше разкривено и старо от гняв.

– Казах му на Горман, че си гадно копеле! – просъска той, полагайки огромни усилия да се контролира. – Казах му да не се захваща с тебе! Няма да имаме никаква полза от такъв дребен мошеник!

– Нает съм да свърша определена работа и смятам да я свърша! – ухилих му се аз. – Но ще я свърша, както аз си знам и нямам никакво намерение да чакам акъл от теб! Това важи и за дебелата горе. Ако искаш наистина да ти я свърша, казвай „да“ и почвай да пееш, защото ми

писва!

Той продължи да се бори с гнева, после за моя истинска изненада изведнъж омекна.

– Хубаво, Джаксън – примирително сви рамене Паркър. – Няма смисъл да се караме.

Наблюдавах го как тръгна с вдървена походка към бюфета, дръпна някакво чекмедже и измъкна оттам синя, навита на руло хартия.

– Това е планът на къщата на Брет – хвърли я на масата той. – Можеш да го разгледаш.

Сипах си още един скоч, после запалих една от дебелиите му цигари, които открих в кутия до бутилките. Едва след това разгърнах плана и се заех да го проучвам. Беше архитектурна скица, професионално направена. Паркър се надвеси над масата и ми показа откъде се влиза и къде стои сейфът.

– Охраната се състои от двама души, бивши ченгета – започна обясненията си той. – Първо натискат спусъка, после мислят. В допълнение има сложна алармена инсталация, но тя е скачена само за прозорците и сейфа. Погрижил съм се да влезеш през задния вход, ей този тук... – Дългият му пръст се заби в чертежа. – Вървиш по този коридор, качваш се по стълбите и стигаш ето тук, до кабинета на Брет. Червената точка означава точното място на сейфа.

– Я почакай! – остро го прекъснах аз. – Горман не спомена нищо за охрана и алармени инсталации! Как е станало така, че онази мацка Ръксги е избегнала?

Очевидно беше подготвен за подобен въпрос, тъй като отговорът му дойде незабавно:

– След като върнал кинжала в касата, Брет забравил да включи инсталацията.

– И според теб тя все още е изключена, така ли?

– Възможно е, но ти не трябва да разчиташ на това.

– А охраната? Как се е справила с нея?

– И двамата пазачи са били в другото крило.

Този отговор не успя да повиши настроението ми. От опит зная, че бившите ченгета могат да бъдат твърди като кремък.

– Имам ключ за задния вход – небрежно подхвърли Паркър. – Една грижа по-малко за теб.

– Имаш ключ? Доста бързо работиш!

Той премълча, аз се разгъпках из просторното помещение и се облегнах до камината.

- Какво ще стане, в случай че ме спипат?
- Нямах да се спрем на теб, ако допускахме подобна възможност
- усмихна Се през зъби той.
- Това не е отговор на въпроса ми.
- Той сви елегантните си рамене.
- Ще трябва да кажеш истината.
- За мацето, дето се разхожда насън, така ли?
- Разбира се.
- За мен ще бъде истинско удоволствие да нахраня Редфърн с подобна плява!
- До това едва ли ще се стигне, ако бъдеш внимателен.
- Дано! – рекох, пресуших чашата си и се заех да навивам чертежа на руло. – Това ще го разгледам внимателно в леглото. Нещо друго?
- Носиш ли оръжие?
- Понякога.
- Утре вече не го носи.
- Разменихме си по един продължителен поглед.
- Няма – кимнах накрая аз.
- Това е. Сутринта ще отидем да хвърлим едно око на имението. Трябва да се запознаем с околната обстановка.
- Защо не накараме онова маце да го направи насън? – ухилих се аз, сякаш мисълта току-що беше изскочила от главата ми. – Дебелакът каза, че ставала да се разхожда и при най-малкото безпокойство. Мога да й помогна да го стори по поръчка...
- Пак ставаш нахален!
- Такъв съм си, какво да правя... – Отворих бюфета и измъкнах бутилка скоч с една чаша. – Ще си довърша вечерята в леглото.
- Никога не поощряваме към пиене хората, които работят за нас! – надменно процеди той.
- Аз не се нуждаю от поощрения – рекох. – Къде ще спя?
- Още веднъж му се наложи да преглътне гневното си избухване.
- Врътна се и изхвърча от стаята.
- Последвах го нагоре по стълбите и влязох в една спалня със застоял въздух. Нищо й нямаше, само дето се усещаше, че от години не е използвана.
- Лека нощ, Джайксън – отривисто изрече домакинът ми и побърза да изчезне.
- Налях си един малък скоч, глътнах го и се приближих до прозореца. Отворих го и се надвесих навън. Виждах само мрак, сред който се

долавяха очертанията на дървета. Лунната светлина не проникваше през гъстите листа. Под прозореца имаше полегат покрив, не, по-скоро нещо като навес над прозорците на долния етаж. Обхванат от съклет, аз прекрочих парапета и стъпих на навеса. От далечния му край получих възможност да видя поляната в цялата ѝ ширина. Вниманието ми бе привлечено от лилавосинкав басейн, проблясващ под лунните лъчи като къс разтопено сребро. Около него имаше ниска ограда, а на оградата седеше човек. По-скоро жена, но не бях сигурен, тъй като беше прекалено далеч. В тъмнината проблясваше огънче на цигара. Ако не беше то, положително бих приел, че става въпрос за статуя – толкова неподвижна беше тази фигура. Погледнах я известно време, тя беше все така неподвижна. Обърнах ѝ гръб и се върнах обратно.

Шофьорът седеше на леглото и ме чакаше.

– Излязох да глътна малко чист въздух – обясних му аз, докато се опитвах да откача крака си от перваза. С нищо не показвах, че съм учуден от появата му. – Тук е малко задушно, нали?

– Малко – съгласи се с тих глас той. – Виждали сме се някъде, нали?

– На брега. Казвам се Джексън.

– Ченгето?

– Допреди месец – ухилих се аз. – Вече не съм в тоя бранш.

– Чух нещо такова... Ченгетата те подгониха, а?

– Подгониха ме – кимнах намерих още една чаша и я напълних с порядъчна доза скоч. – Искаш ли?

– Не мога да стоя дълго – вдигна ръка той. – Няма да им хареса, ако ме заварят тук.

– Дойде да прием по една, така ли?

– Не можех да се сетя кой си – поклати глава той. – Това ме направи неспокоен. Като чух обаче как говориш на онзи задник Паркър, реших, че двамата с тебе ще се разберем.

– Защо не – рекох. – Как се казваш?

– Макс Отис.

– Сигурно отдавна работиш тук...

– Днес ми е първият ден. – Каза го така, сякаш този ден беше продължил прекалено дълго. – Мангизите не са лоши, но непрекъснато ме подритват. В края на седмицата напускам.

– Каза ли им?

– Няма и да им кажа, направо ще си плюя на петите... Паркър е погаден от Горман... Непрекъснато се заяжда. Нали видя какво ме направи

преди малко...

– Аха... – Не ми беше до съчувствия, трябваше ми информация.

– Какви са задълженията ти тук?

– Всякакви – отвърна с горчива усмивка той. – Готвя, чистя, карам кола, грижа се за дрехите на онзи задник Паркър, купувам продукти и напитки... Работата не ми тежи, но те са гадняри!

– Откога живеят тук?

– Не ти ли казах? От един ден – заедно с мен... Аз ги настаних.

– А мебелите и всичко останало?

– Включено е в наема.

– За колко време е платено?

– Откъде да знам. Дават ми заповеди и аз ги изпълнявам. Нищо друго не са ми казали.

– Само двамата ли са?

– Има и едно момиче.

Аха. Пресуших чашата си и сипах по още едно.

– Виждал ли си я?

Той кимна.

– Готино маце, ама надуто. Казва се Вида Ръкс. Обича Паркър точно колкото мен.

– Тя ли е там, до басейна?

– Сигурно. По цял ден се мотае.

– Кой те нае?

– Паркър. Срещна ме в центъра, знаеше всичко за мен. Рече, че направил известни проучвания и решил да ми предложи да изкарам някой долар. – Очите му се сведоха към ръката с чашата. – Ако го знаех какъв е плъх, щях да се изплюя на мръсните му мангизи! Ако не беше пищовът, досега да съм му друснал един по мутрата!

– Значи и пищов носи, а?

– Под мишницата, в специален кобур. Носи го така, сякаш е готов да го измъкне всеки момент.

– Тия двамата съдружници ли са?

– Не ми се вярва, ама и аз зная колкото теб. Никой не се обажда по телефона, няма кореспонденция, няма делови срещи... Изглеждат така, сякаш чакат да стане нещо.

Ухилих се. Ще стане, и още как!

– Добре, приятелче. А сега бягай да спиш. Дръж си ушите отворени, ако сме умни, може и да се по-облажим.

– И ти ли нищо не знаеш? За какво те домъкнаха? Това, което

подготвят, не ми харесва. Искам да зная какво става!

– Ще ти кажа нещо. Това маце Ръкс се разхожда насън.

– Ами? – стресна се той.

– Затова съм тук. И още нещо – много лесно си сваля дрешките...

Тази информация го накара да се замисли за миг, но в крайна сметка я прие с видимо задоволство.

– Доста е апетитничка! – въздъхна той.

– Умната и бъди готов да се възползваш – рекох и го изтиках към вратата. – Може пък да ти излезе късметът!

ТРЕТА ГЛАВА

Видях Вида Ръкс чак на следващия следобед.

Сутринта двамата с Паркър яхнахме пакарда и прескочихме до къщата на Брет. Изкачихме пътя нагоре по хълмовете и стигнахме върха, под който горделиво се протягаше Оушън Райз.

Караше Паркър. Прекалено бързо по тесния и изпълнен със завои планински път, за да бъде приятно. На два пъти колата поднесе и задните ѝ колела опасно се доближиха до ръба на пропастта. Не казах нищо. След като той може да понася това, мога и аз. Караше с някакво пренебрежение, едва докосвайки волана с деликатните си пръсти. Сякаш се боеше да не ги изцапа.

Къщата на Брет се вижда отдалеч въпреки четириметровата ограда, която опасва имението. Просто защото е построена на малко хълмче, което се издига над околността. Но когато човек стигне портала, тя вече е изчезнала от погледа му, скрита зад буйни храсти и зеленина. Паркър спря колата на място, от което всичко се виждаше като на длан. Извадихме архитектурната скица и той ми показа къде точно се намира задният вход. Налагаше се едно не съвсем леко прескачане на оградата, но това не го вълнуваше. Просто защото нямаше да го върши той. Разсеяно поясни, че по горната част на оградата има и няколко реда бодлива тел, но това също не е нещо, което би трябвало да ни тревожи. Изобщо изглеждаше далеч по-доволен от мен, що се отнася до арената на действие. И това беше естествено – не той, а аз трябваше да действам там.

Пред големия железен портал стоеше един от пазачите. Наближаваше петдесетте, но беше добре сложен и очевидно силен мъж. Будните му студени очи не ни изпускаха от поглед, докато паркирахме на разширението на пътя, оформено по естествен начин на петдесетина метра по-нататък.

– Остави го на мен – рече Паркър.

Пакардът описа плавен завой, а пазачът бавно пристъпи към нас. Беше нисък и широкоплещест, с гръб на борец тежка категория. Носеше кафява риза, кафяви бричове и островърха шапка, късите му дебели крака бяха натикани в каубойски ботуши.

– Мислех, че това е пътят за Санта Медина – показва малката си главичка от прозорчето Паркър.

Пазачът сложи излъскания си ботуш на степенката. Тежкият му

поглед се спря първо на Паркър, после бавно се измести върху мен. Дори да не ми бяха казали, че е бивше ченге, щях да го позная по тези хладни и подозрителни очи.

– Това е частен път – рече той с подчертан сарказъм в гласа. – На половин миля оттук има знак. Пътят за Санта Медина отбива вляво от него, а той е поне четири-пет квадратни метра, за да го виждат такива като вас... Какво търсите тук?

Успях да огледам стената, преди да е свършил с артикулацията. Беше гладка като стъкло, а отгоре ѝ се къдреха три реда бодлива тел. На външен вид бодливите ѝ краища изглеждаха достатъчно остри, за да разкъсат човешка плът. И тази плът, по всичко изглежда, щеше да бъде моята.

– Обърках се, мислех, че пътят вляво е частен – отвърна Паркър и възнагради пазача с една куха усмивка. – Съжалявам за безпокойството.

Тази реплика ми даде възможност да направя още едно откритие – до будката на пазача седеше пес вълча порода, който тъкмо се прозяваше срещу слънцето. На някой от остриите му зъби човек спокойно би могъл да окачи шапката си.

– Изчезвайте – рече пазачът. – Няма да е зле да се поупражнявате в четене през свободното си време. Имате очевидни празнини в тая посока.

Около дебелия кръст на пазача беше увит широк колан за оръжие. Кобурът нямаше капаче и от него надничаше ръкохватката на револвер 45-и калибър, излъскана от честа употреба.

– Не е нужно да сте груб – любезно отвърна Паркър, все така съдържан и възпитан. – Всеки може да направи грешка.

– Включително и майка ти – ухили се пазачът. – Я какъв хубостник е пръкнала!

Лицето на Паркър порозовя.

– Подмятането ви е обидно, ще се оплача на работодателя ви! – остро отвърна той.

– Хайде, дим да те няма! – изръмжа онзи. – Раз-карай тая барака подалеч оттук, преди наистина да съм ти дал повод за оплакване!

Подкарахме обратно натам, откъдето бяхме дошли. Нагласих огледалцето за обратно виждане и се загледах в смаляващата се фигура на пазача. Стоеше на пътя с разкрячени крака и ръце на хълбоците и мрачно гледаше подире ни. Истинска горила.

– Хубаво момче – ухилих се аз.

– И другият е същият. Довечера дежурят заедно.

– Видя ли кучето?

– Куче ли? – изненадано ме погледна той. – Какво куче?

– Най-обикновено кученце с хубави зъбки. Само дето изглеждаше по-навъсено от пазача и доста по-гладно. Ами бодливата тел? Първокачествена стока. Остра. Имам чувството, че ще се наложи да отпуснете още малко мангизи. Трябват ми за застраховка.

– Няма да получиш нито цент повече! – сопна се Паркър.

– Жалко – въздъгнах аз. – Но си пропуснал да споменеш за кученцето. Сигурно ще е голям майтап да се прехвърлям през оградата с такава животинче на полянката. Хайде, приятелче, наистина ще се наложи да развържеш чорапа с мангизите!

– Хилядарка и нито цент повече! – отсече с каменно лице Паркър. – Можеш да избираш!

– Май ще се наложи ти да избираш дали да си промениш становището, или не. Клиентът винаги има право, а аз кой знае защо имам чувството, че Брет може да отпусне някой долар за информацията, с която разполагам. Затова не ми казвай да избирам, ако наистина не мислиш така!

Погледнах го навреме, за да забележа как се присвиват очите му. Ударът беше точен.

– Не ми излизай с тия номера, Джексън! – процеди той.

– Посъветвай се с дебелия – рекох. – Още пет стотачки, или без мен. Шишко пропусна да ми съобщи доста съществени подробности – пазачи, куче, алармена инсталация, бодлива тел. В устата му всичко звучеше така, сякаш можеше и насън да го сториш.

– Предупреждавам те, Джексън! – просъска през зъби Паркър. – С нас не можеш да се будалкаш! Ти се съ согласи да свършиш работата и взе аванс! Значи трябва да я свършиш и толкоз!

– Точно така – съгласих се аз. – Но хонорарът се увеличава с петдесет процента просто защото моят профсъюз има известни резерви по отношение на кучетата.

– Ще вземеш хилядарката или ще съжаляваш! – отвърна Паркър и стисна волана толкова здраво, че кокалчетата му побеляха. – Няма да позволя да бъда изнудван от дребен мошеник като теб!

– Сърди се на Шишко. Не съм чак толкова будала, колкото изглеждам.

Той здраво натисна педала, в резултат на което стигнахме къщата за два пъти по-кратко време.

– Ще се срещнем с Горман – рече. Срещнахме се.

Шишко седеше в стола си, търкаше розовото си лице и слушаше.

– Казах му, че не може да се будалка с нас! – процеди Паркър. Беше пребледнял, очите му гневно проблясваха.

Горман ме погледна.

– Не се опитвайте да ни правите номера, мистър Джаксън.

– Никакви номера – усмихнах му се аз. – Просто петстотин долара повече, за да покрият застраховката. Ако бяхте видял пазача и онзи пес, положително щяхте да сте на моето мнение.

Той размишлява в продължение на цяла минута, после рязко вдигна глава:

– Добре! Наистина не знаех нищо за кучета и пазачи. Ще получите още петстотин, но това е последно!

От устата на Паркър изригна малка експлозия.

– Не се вълнувай, Доминик! – намръщено го изгледа Горман. – Ако си знаел за охраната, би трябвало да ми кажеш!

– Той ни изнудва! – впусна се в атака Паркър. – Луд ли си да приемаш условията му! Мислиш ли, че ще се задоволи само с това?

– Остави това на мен – отвърна Горман с каменно лице. Беше спокоен като китаец по време на члена церемония.

Паркър ми отправи един продължителен поглед, после се обърна и излезе.

– Предпочитам мангизите още сега – рекох. – Едва ли ще имам някаква полза от тях, ако се натъкна на песа.

Поспорихме, направихме взаимни отстъпки. В крайна сметка се споразумяхме за двеста и петдесет в брой и Горман ми ги подаде.

Поисках назаем плик и писалка и се заех да готвя нова изненада за банковия си агент. Пощенската кутия беше пред къщата. Отидох до нея по посипаната с чакъл алея, а Горман ме следеше през прозореца.

Е, започвам да влизам във форма, рекох си. Успях да измъкна цели четиристотин и петдесет кинта от тия железни типове, без да съм им свършил работа дори за пукнат цент. И всичките тези мангизи се намират на сигурно място.

Но лекотата, с която Горман се раздели с новите петстотин долара, никак не ми хареса. Знаех, че от Паркър наистина не бих могъл да ги изстискам, но знаех и друго – Горман е опасният. Раздели се с мангизите, без да му мигне окото, но това не можеше да ме заблуди. Започнаха да ме обземат съвсем конкретни опасения, че трудно ще събера остатъка от сумата след приключването на задачата. Сега всичко е наред, но в момента, в който поставя в ръката му кутийката с пудра, ще настъпи

неговият час. Чувствах се като човек, на когото му расте гърбица. Спомних си думите на Макс за патлака на Паркър. В момента бях в безопасност, тъй като трябваше да свърша работа, за която Горман е твърде дебел, а Паркър – твърде страхлив. Но след като я свърша, нещата ще станат съвсем други. Ще се превърна в опасно бреме за тях и точно тогава трябва да внимавам. Ще трябва здравата да си отварям очите, рекох си. И въпросът беше приключен.

Малко по-късно се появи Макс и съобщи, че обядът е готов. Седях на терасата над парка и се канех да го попитам нещо. Не го сторих, защото навреме забелязах предупредителния му поглед.

Извърнах небрежно глава и видях приятелчето Паркър на френския прозорец зад себе си. Гледаше ни намръщено и мълчеше. После се приближи. Беше малко вдървен, но напълно се контролираше.

– Приготвил съм ти всичко необходимо за довечера – съобщи той, след като изчака Макс да се отдалечи. – Ще те откарам до оградата и ще те чакам в колата.

– По-добре да влезем заедно. Ти ще поемеш грижата за кучето.

Той не обърна внимание на умното предложение и влезе обратно в гостната. Видът на обяда не предизвика въодушевление у никого. Докато си играехме с вилиците, Паркър се зае да ми обяснява какво точно е приготвил.

– Ще ти трябва вече с възли за стената. Приготвил съм ти едно с кука накрая. Остри клещи за бодливата тел, фенерче. Друго ще искаш ли?

– А кучето?

– Една оловна тръба ще ти свърши работа. Ще кажа на Макс да я намери...

– А комбинацията на сейфа?

– Записал съм ти я – отвърна Паркър. – На стената зад сейфа има жица. Трябва да я прекъснеш, преди да си го докоснал. Не пипай прозорците.

– Звучи просто, а?

– За човек с вашия опит наистина е просто – обади се Горман. – Все пак избягвайте рисковете, мистър Джаксън. Не искам усложнения.

– Ставаме двама – кимнах.

След като се нахранихме, рекох, че искам да подремна в градината. Там срещнах Вида Ръкс. Насочих се към басейна с тайната надежда да я видя и това наистина стана. Седеше на ниския парапет край басейна в същата поза, в която я бях забелязал снощи. Краката ѝ с леки сандали се

поклашаха на няколко сантиметра от водата. Носеше яркожълти шорти и копринена блузка в същия цвят. Черната ѝ коса висеше свободно надолу, от време на време я отмяташе назад като холандски териер. Тялото ѝ беше дребно, но стегнато, от него се излъчваше здраве и сила. Не че беше мускулесто... Не, силата просто се загатваше. Човек оставаше с впечатлението, че китките и са стоманени, а стегнатите ѝ бедра – от истински гранит.

Лицето ѝ беше с дребни черти, тъжно и бледо. Пъстрите ѝ очи – внимателни и тревожни. Много момичета притежават красиви лица и безупречни фигури. Гледаш ги, представяш си някои неща, после ги забравяш. Но с това момиче нещата стояха по-различно. Не ме питайте защо. Имаше нещо в нея. Нещо различно. Нещо толкова различно, колкото е различен чистият джин от чешмяната вода. И както обикновено става, това различие се стоварва отгоре ти като зашеметяващ ритник. А ритникът на Вида Ръкс притежаваше силата на див мустанг.

В мига, в който я видях, усетих, че ще има големи бъркотии. Ако имах капка мозък в главата си, трябваше незабавно да се оттегля. Да върна мангизите на Горман и да изчезвам от тази къща, без да се обръщам назад. Това беше единственото разумно нещо, което трябваше да сторя. Би трябвало да усетя, че начинът, по който възприемам външността на момичето срещу себе си, предварително ме обрича на раздвоение и това ще се отрази на предстоящата мисия. А когато тип като мен се чувства по този начин, той вече е свалил гарда и е готов за тенджерата.

– Здравсти – рекох. – Ти си момичето, дето ходи насън, нали?

Тя замислено ме разгледа. Нямахше поздрав, нямахше усмивка. После рече:

– И аз съм чувала за теб.

Толкоз. Продължихме мълчаливо да се оглеждаме. Тя не помръдваше. Умееше да седи невероятно неподвижно. Даже не мигаше, за да покаже, че е жива. Да не говорим за дишането.

– Знаеш защо съм тук, нали? – попитах. – Знаеш и какво се готвя да сторя.

– Знам – отвърна тя.

Толкоз. Не виждам какво повече можем да си кажем и се обърнах към водата. Там се полюшваше отражението ѝ. Също така красиво като оригинала.

Не знам защо, но останах с впечатлението, че ѝ въздействам така, както и тя на мен. Не бях сигурен, но имах чувството, че съм запалил

някаква искрица в душата ѝ. Искрица, която се нуждае от доста духа-не, за да се разгори.

Претендирам, че имам известен опит с жените. Те са ми доставяли много удоволствие и много мъка. Странни животинки са, човек никога не знае къде точно се намира с тях... А и те самите нерядко се чувстват по същия начин. Излишно е да се опитваш да разбереш какво точно ги кара да тиктакат – просто няма начин! Настроенията им са далеч повече от деветте живота на котките и единствената ти надежда е да улучиш точно онова, което ти върши работа, при това да го улучиш бързо и решително. Изпуснеш ли момента, свършен си! Освен ако не си от онези типове, дето си падат по бавния подход и имат за губене седмица, месец, а дори и година. Аз не съм от тях. Аз обичам светкавичната атака, която винаги ги хваща неподготвени. Като изстрел в гърба.

Заобиколих басейна и се приближих до нея. Тя продължаваше да стои като статуя, ръцете ѝ бяха отпуснати в скута. Вече можех да доловя аромата на парфюма ѝ. Не бих могъл да го назова по име, но беше хубав парфюм. От тези, които бързо ти завъртат главата.

Внезапно сърцето ми заблъска в гръдния кош, устата ми пресъхна. Стоях на крачка зад нея и чаках. Имах чувството, че всеки момент ще пипна оголена жица, убийствен ток ще премине по тялото ми и няма да мога да се откъсна от нея. После главата ѝ се повдигна, лицето ѝ започна да се извъръща към мен. Поех я в прегръдката си и устните ни се сляха. Бях улучил точно настроението, което ми трябваше. Цели пет секунди не помръднахме. Полуотворените ѝ устни бяха твърди, дъхът ѝ леко докосваше гърлото ми. Пет секунди. Време, достатъчно да усетя великолепието на младото стегнато тяло, плътно притиснато до моето, нежната ръка, увила се около врата ми, пръстите на другата, вплели се в моите... После рязко ме отблъсна. Китките ѝ наистина бяха стоманени.

Погледнахме се в очите. Нейните – пъстри и със странни лилави отенъци – бяха равнодушно спокойни като гладката вода на басейна.

– Винаги ли работиш с такава бързина? – попита тя и пръстите ѝ леко докоснаха устните ми.

Тежестта в гърдите ми беше толкова голяма, че с мъка си поемах дъх. Когато все пак успях да проговоря, всяка жаба би завидяла на гласа ми.

– Стори ми се, че точно с това трябва да започнем – рекох. – Някой друг път ще продължим.

Тя праметна крака през парапета и се изправи. Тъмнокосата главица стигаше точно до рамото ми. Стоеше много изправена и малко

вдървена.

– Може би – отлепиха се устните ѝ. Миг по-късно вече се отдалеча-ваше. Гледах след нея. Тялото ѝ бе стройно и грациозно. Не се обърна. Гледах я, докато изчезна в къщата. После седнах на парапета и запалих цигара. Ръцете ми бяха „стабилни“ като лист трепетлика.

Прекарах целия следобед там, край басейна, в който плуваха водни лилии. Нищо не се случи. Никой не дойде при мен. Никой не ме наблюдаваше през прозорците. Разполагах с всичкото време на света да обмисля това, което ми предстоеше вечерта – да се изплъзна на пазачите и кучето, да се прехвърля незабелязано през високата стена, да отворя сейфа. И пет минути не отделих на подобни мисли. Защото мислех за Вида Ръкс Когато слънцето се плъзна зад високите борове и сенките им по поляната се удължиха, аз продължавах да мисля за Вида Ръкс. За същото мислех и когато от къщата излезе Паркър и тръгна към мен.

Гледах го тъпо, просто защото го бях забравил. Сякаш никога не бе съществувал. Такова беше влиянието ѝ.

– Време е да се прибереш – рязко рече той. – Ще повторим всичко още веднъж, после ще вечеряме. Искам да тръгнем около девет, тогава луната е най-удобна за нас.

Влязохме в къщата. Нямах я в хола, нямаше я и във всекидневната, където ни очакваше Горман. Все се ослушвах, но къщата беше тиха и замряла като морга.

– Кинжалът ще носи Доминик – рече Горман. – Ще ви го подаде, като се покатерите на стената. Внимавайте с него, не искам да го одраскате някъде...

Паркър ми подаде ключа за задния вход, после отново се надвесихме над архитектурната скица.

– Имам да вземам още двеста долара, преди да хлътна там – напомних на Горман аз. – Не е зле да ги получа още сега.

– Доминик ще ви ги даде заедно с кинжала – отвърна дебелият. – Доста от моите парички преминаха в джоба ви, преди да сте свършили каквото и да било, мистър Джаксън. Преди да се разделя с останалите банкноти, ще се наложи да се потрудите.

– Окей – усмихнах му се аз. – Само че няма да прескоча стената без тях.

Очаквах да я видя на вечеря, но тя не се появи. По време на вечерята изведнъж открих, че трябва да зная къде е, просто трябва. Небрежно подхвърлих, че в градината съм видял едно момиче. После попитах дали тя е госпожица Ръкс и защо не се храни с нас.

Паркър пусна вълча усмивка, кокалчетата му отново побеляха. Тъкмо се нахрани да избухне и ръката на Горман легна върху рамото му.

– Не се вълнувай, Доминик.

Не ми хареса мутрата на Паркър, бутнах стола и се изправих. Беше толкова бесен, че като нищо можеше да ми забие един. А аз не обичам да ме удрят седнал. Дори когато насреща ми е девственица като Паркър.

– Нает си да свършиш определена работа, Джаксън – рече той и ми отправи злобен поглед през масата – Затова не си навирай проклетия нос в неща, които не те засягат! Госпожица Ръкс не желае да има нищо общо с дребен мошеник като теб и аз ще се погрижа желанието ѝ да бъде изпълнено. Повече не желая да чувам името ѝ от устата ти!

Не реагирах, както би трябвало да реагирам, само заради онова, което стана край басейна:

– Само не казвай, че онова ефирно създание с шортите край басейна си пада по девственица като теб! – подигравателно го изгледах аз. После понечих да отместя с крак стола между двамата и да му забия един в мутрата. Спря ме късото дуло на един 38-калибров револвер, което се появи в ръката му. Макс беше прав, като каза, че носи патлака си така, че винаги да му е подръка. Само на кино бях виждал някой да измъкна револвер с такава бързина.

– Доминик! – обади се Горман със спокоен глас.

Не помръдвах. Във воднистосините очи на Паркър се появи малко отнесенният израз на човек, който се готви да дръпне спусъка. Гадна ситуация. Дулото на патлака изглеждаше широко като Бруклинския тунел и два пъти по-солидно от него. Виждах как тънкият пръст обира луфта на спусъка.

– Доминик? – този път гласът на Горман прозвуча много по-различно, а тежкият му юмрук се стовари върху масата.

Дулото се наведе надолу и Паркър премигна. Гледаше ме така, сякаш не разбираше какво се е случило. Тръпки ме полазиха от този отсъстващ бледосин поглед. Тоя тип наистина е шантав. Подобно отсъстващо изражение съм наблюдавал у куп психопати, затворени в лудницата към щатския пандиз. Който го е виждал веднъж, никога не може да го сбърка. Изражение на маниак-убиец.

– Не се вълнувай, Доминик! – обади се отново Горман с пискливия си режещ гласец. Не беше се помръднал, не беше сменил обръщението си. Разбрах, че това е начинът, по който контролира тая истерична девственица насреща ми.

Паркър се изправи, погледа с недоумение револвера в ръката си,

после бавно напусна стаята.

Извадих кърпичката си и я опрях до разгорещеното си чело. Бях се изпотил. Не много, но все пак се бях изпотил...

– Трябва да внимавате с приятеля си – рекох. – Някой ден ще го изнесат привързан към носилка.

– Сам сте си виновен, мистър Джаксън – рече Горман със студени очи. – Ако се отнасяте с него както трябва, проблеми няма. За съжаление вие сте от драките... Още кафе?

– Мисля да ударя един скок – ухилих му се аз. – Не си мислете, че ще успеете да ме заблудите – тоя тип се готвеше да натисне спусъка! Затова ще е най-добре да му вземете пистолета. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Иначе ще стане беля.

Горман мълчаливо ме наблюдаваше как пълня чашата. Лицето беше безизразно.

– Не трябва да го приемате сериозно, мистър Джаксън. Просто е доста привързан към госпожица Ръкс. На ваше място не бих споменавал името ѝ пред него.

– А тя какво мисли за него?

– Не виждам вие какво общо имате с това.

Отпих една глътка и се върнах на масата.

– Може би сте прав.

Точно в девет Паркър докара колата пред входа. Изглеждаше спокоен и събран, сякаш нищо не беше се случило.

Горман се спусна по стъпалата да ни изпрати.

– Успех, мистър Джаксън – рече той. – Последните инструкции ще получите от Паркър. Аз ще ви приготвя парите.

Зяпах нагоре към тъмните прозорци с надеждата да зърна лицето ѝ и почти не го слушах. Нямах я.

– След два часа сме тук – рече Паркър. Гласът му издайнически потрепна и изложи на показ огромното му напрежение. – Знаеш какво да правиш, ако ни няма.

– Ще се върнете – успокои го Горман. Неговите нерви очевидно бяха в по-добра форма. – Мистър Джаксън няма да допусне грешка.

Искрено се надявах да е така. Колата потегли, а аз се надвесих от прозореца и огледах къщата за последен път. Пак не я видях.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седяхме в колата близо до четириметровата ограда, опасваща задната част на имението. Тук, в планината, беше тихо, студено и тъмно. Не виждахме нито стената, нито колата, нито един друг. Сякаш висяхме в черна празнота.

– Е, знаеш какво да правиш – меко рече Пар-кър. – Не бързай. Свирни, когато се връщаш. Ще запала фенерчето, за да намериш въжето.

Дишах тихо в мрака. Дори в този момент не бях решил какво да правя. Не исках да влизам там. Знаех, че прескоча ли стената, ще трябва да внимавам във всяка стъпка. Малка грешка, и дълго ще се разхождам между стените на затвора. Редфърн ще направи салто, ако може да ме натика там. Нали отдавна чака да пристъпя чертата!

Паркър включи мъждивата светлина на таблото. Виждах само ръцете му. Главата и раменете се очертаваха като неясни сенки.

– Ето ти комбинацията на сейфа – рече. – Лесно се запомня, но въпреки това съм ти я записал. Пълно завъртане надясно, половин обратно: после още веднъж пълно завъртане надясно и половин оборот напред. Между всяко завъртане трябва да правиш пауза, за да се наместват зъбците. Не бързай. Единственият начин да отвориш сейфа е да бъдеш търпелив.

Подаде ми листчето.

– А мангизите? – попитах.

– Само пари са ти в главата! – раздражено изръмжа той. Не беше прав, но сега не беше нито времето, нито мястото да му разказвам нещичко за Вида Ръкс. – Ето, вземи и мисли за това, което трябва да вършиш!

Нагънах двете стодоларови банкноти и ги пяхнах в табакерата си. Сега беше моментът да му друсна един в зъбите, да го изритам от колата и да си вдигам чуковете. Но много ми се искаше да видя Вида още веднъж. Все още чувствах устните ѝ върху своите.

– Кутийката с пудра е на втората лавица на сейфа. Не можеш да не я забележиш. Златна, дебела около сантиметър. Знаеш какво представлява пудриера, нали? Стотици жени имат такива. На нейното място ще оставиш кинжала.

– Сума неприятности щяхме да си спестим, ако онова бебче беше

нанкало с верига на глезена – рекох. – Подарявам ти идеята, можеш да ѝ я предадеш.

Той отвори вратата и се плъзна навън. Аз го последвах. Можех да различа единствено върха на стената. Замръзнахме на място и известно време напрегнато се ослушвахме. Нищо, нито звук. Дали псето е отвързано? При тази мисъл неволно потръпнах.

– Готов ли си? – нетърпеливо просъска Паркър. – Трябва да приключим, преди да изгрее луната.

– Да – рекох и вдигнах оловната тръба. Много ми се искаше да имах пищов.

Той разви въжето и ми подаде куката. На третото хвърляне успях да я закача здраво за бодливата тел.

– Хайде, чао – рекох. – Дръж си ушите отпушени, защото може би ще се наложи да изляза доста по-бързо, отколкото влизам.

– Не допускай грешки, Джаксън – процеди Паркър. Не виждах лицето му, но бях сигурен, че стиска зъби. – Ако не донесеш пудриерата, няма да видиш нито цент повече!

– Сякаш не знам! – отвърнах и се залових за въжето. – Взе ли кинжала?

– Ще ти го подам горе. Внимавай да не го удариш някъде. Не трябва да има следи по него.

Започнах да се набирам по въжето и скоро стигнах до бодливата тел. Забих пети във възлите и извадих клещите. Телта беше изпъната като струна и трябваше да внимавам да не отскочи и да ме шибне през лицето. След известно време приключих и с нея.

– Окей – промърморих към мрака под краката си, изтеглих се още малко нагоре и седнах на стената. Погледнах към къщата, но не видях нищо. Все едно, че гледах в пропаст, дълбока цяла миля.

– Дръж кутията – прошепна Паркър. – И внимавай с нея!

Легнах по корем и протегнах ръка. Пръстите ми скоро я напипаха.

– Готово – рекох и я дръгнах нагоре. Пъхнах я във вътрешния джоб на якето и добавих: – Отгатък е тъмно като в рог. Ще изгубя доста време, докато намеря пътя.

– Няма – нетърпеливо отвърна Паркър. – На няколко метра от стената има пътечка караш по нея и тя ще те отведе точно до задния вход. Дръж вдясно и не можеш да се изгубиш.

– Доста добре си проучил терена, а? – подхвърлих аз, после прехвърлих въжето от другата страна на стената и започнах да се спускам надолу.

Стоях в мрака Ръката ми опираше в стената, а краката ми потънаха в гъстата трева. Чувах единствено собственото си дишане и блъскането на сърцето в гърдите си. Дойде време да реша какво да правя. Възможностите не бяха кой знае колко много. Бих могъл да постоя тук известно време, после да се прехвърля обратно и да кажа на Паркър, че не съм успял да отворя сейфа или пък че прекалено добре го охраняват. Другият вариант е да опитам да проникна в къщата, рискувайки да се натъкна на кучето или охраната.

Ако ме пипнат с пудриерата, нищо не може да ме отърве от Редфърн. Но бях любопитен. Умник като Горман едва ли ще похарчи хиляда и петстотин долара, за да отърве от неприятности някаква мадама. Просто не е този тип. Пудриерата или онова, което нека да измъкне от сейфа на Брет, положително си струва мангизите. Друго обяснение няма. След като струва толкова за него, за мен би трябвало да е същото. Беше ми дошло до гуша от Сан Луис Бийч, писна ми да ме подритват насам-натам, писна ми да се мотая без пукната пара в джоба. Ако си използвам главата както трябва, от тая работа мога да измъкна куп пари – достатъчно да си почивам няколко години напред. Струваше си да рискувам. Затова реших да вървя.

Всичко това ми отне не повече от пет секунди, а на шестата вече бях на пътеката и пристъпях към къщата. Благодарение на гумените подметки се движех по-тихо от призрак, постоянно спирах и се ослушвах. Вървях приведен и без да бързам. В едната си ръка държах фенерчето, а в другата – оловната тръба. След известно време горичката свърши. Вляво от мен се издигаше тъмната грамада на къщата – огромен каменен блок, едва очертаващ се на фона на нощното небе. Никакви светлини.

Продължих да следвам пътеката, която обикаляше поляната. В главата ми се въртеше една мисъл – за песа. Никак не е приятно да се разхождаш с-подобна мисъл в пълен мрак. Защото полицейските кучета не лаят, движат се бързо и безшумно, със снижен към земята корем, за пръв и последен път разбираш, че ти правят компания в момента, в който зъбите им те докопват за гърлото. Ризата залепна за гърба ми. Когато стигнах края на пътеката, нервите ми почти се виждаха през настръхналата кожа. Бях пред къщата. Пътеката свършваше до сгъналата към терасата. От архитектурната скица знаех, че за да стигна до задния вход, трябва да прекося тази тераса, да изкача още няколко стъпала към втора, да премина покрай широките френски прозорци и да свия зад ъгъла. А веднъж стъпил на терасата, сякаш да съм толкова прикрит, колкото

голата танцьорка с балони, оказала се изведнъж без тях.

Стоях под последното дърво край пътеката и се вирах в терасата, докато очите ме заболяха. Отначало нищо не виждах, но после бавно започнах да различавам широките бели стъпала и парапета. Продължавах да се вирам и слушвам, защото знаех, че напусна ли веднъж укритието си, връщане назад няма. Трябваше да съм сигурен, че там няма никой. Трябваше да съм двойно по-сигурен, че там не ме дебне песът.

От мястото си можех да видя, че зад дебелите завеси на долния етаж се процежда светлина, до ушите ми долиташе тиха музика. Изведнъж се почувствах самотен.

Все още не смеех да напусна укритието си под дървото. Имах силното предчувствие, че там, горе, съвсем не е толкова безопасно, колкото изглежда. Продължих да се вирам в мрака и търпението ми бе възнаградено – видях пазача. Очите ми бяха свикнали с тъмнината, а и тя не беше вече толкова непрогледна, тъй като някъде отвъд храсталаците изгряваше луната. Стоеше неподвижно до някаква каменна фигура на парапета, която ми приличаше на птица. Беше се слял с нея напълно и затова го видях толкова късно. Сигурно през цялото време е бил там. Сега помръдна и се отдалечи от птицата, очертанията на островърха-та му шапка се появиха ясно на фона на белия парапет. Поех дълбоко пълна порция свеж нощен въздух. Изправен с лице към мен, той се вираше известно време в градината, после се обърна и бавно се отдалечи.

Налагаше се да рискувам. Можеше да се върне, разбира се, но аз бях сигурен, че няма да го стори. Втурнах се безшумно към стъпалата. Стъпвах на пръсти – толкова тихо, че онзи едва ли разбра, че вече не е сам на терасата. Приклегнах край парапета и зачаках. Все още го виждах. Беше се изправил на далечния край на терасата и гледаше към градината. Приличаше на морски капитан, който наблюдава хоризонта от мостика си. Не чаках повече. Все така приведен изтичах по втората стълба и се добрах до горната тераса.

Тук радиото се чуваше съвсем ясно. Ърни Касерес пробиваше дълбока дупка в „Персийски килим“ със своя алт-саксофон. Нямах време да слушам Ърни. Плъзнах се край редицата френски прозорци и свих зад ъгъла. Според плана там трябваше да бъде задният вход.

Бях на няколко крачки от него, когато се появиха стъпките. Сърцето ми скочи в шапката и аз се залепих за стената. Това не помогна – стъпките ставаха все по-ясни и се приближаваха.

– Долу ли си, Хари? – разнесе се тих мъжки глас. Веднага го познах – беше на същия онзи тип, който ни прогони от портала. Беше на не

повече от пет-шест метра от мен.

– Да – проточено отвърна друг мъжки глас.

Вече го виждах. Беше се надвесил над парапета и се взираше към колегата си на долната тераса. Онзи пък запали електрическо фенерче.

– Всичко наред ли е?

– Да. Тук е тъмно като в негърски задник.

– Дръж си очите отворени, Хари. Тази вечер не искам никакви неприятности.

– Какво те мъчи, Нед? – попита нетърпеливо онзи отдолу. – Да не би да те втресе?

– Отваряй си зъркелите и толкоз! – тросна се Нед. – Ония двамата не ми излизат от акъла!

– Още ли? Заблудили са се и толкоз. Всеки път, когато някой заблуден тип се появи наоколо, ти заставаш на нокти! Не можеш ли да се отпуснеш?

– Не ми харесаха мутрите им – отвърна Нед. – Докато мърльото зад волана дрънкаше глупости, другият използваше очите си, и то добре. Опасен тип.

– Добре, добре. Тръгвам да обиколя терена. Ако случайно се натъкна на твоя опасен тип, ще наторя почвата с него.

– Вземи и кучето – посъветва го Нед. – Къде е то между другото?

– Вързано е, сега ще ида да го взема. След половин час ще се видим тук.

– Добре.

Замръзнал като статуя в мрака, аз стоях и слушах. Нед остана на мястото си. Сложил ръце на кръста, той бавно оглеждаше околността. Продължаваше да е с гръб към мен.

Напрегнах мускули и бавно започнах да се отдалечавам, все така прилепен към стената. Не спрях, докато не го изгубих от поглед. Още няколко стъпки и стигнах до някаква врата. Пипнешком затърсих резето, напипах го и завъртях китката си. Нищо. Вратата се оказа заключена. Прехвърлих оловната тръба в лявата си ръка и бръкнах в джоба за ключа на Паркър. Не смеех да включа фенерчето и заопипвах вратата на тъмно. Бях нащрек и постоянно се ослушвах, тъй като на Нед като нищо можеше да му хрумне да се върне обратно. Най-сетне напипах ключалката, плъзнах вътре ключа и леко го завъртях. Езичето отскочи с едва чуто прищраковане, но на мен ми се стори, че някой гръмна с пищов до ухото ми. Замръзнах на място, цял превърнат в слух. Нищо. Завъртях топката на бравата и вратата се отвори. Плъзнах се в мрака зад нея,

извадих ключа и внимателно заключих отвътре.

Озовал се най-сетне във вътрешността на къщата, изведнъж се почувствах хладен и спокоен като купичка е лед. Най-сетне между мен и онова ужасно псе имаше някаква преграда. Тежък товар се смъкна от плещите ми.

Знаех точно накъде трябва да вървя. Пред мен, макар и да не ги виждах, имаше пет стъпала, които водеха към дълъг коридор. В другия му край имаше още стъпала, веднага вдясно от тях се намираше кабинетът на Брет.

Стоях неподвижно и се ослушвах. Ърни Кансерес показваше разностранността на таланта си – вече беше преминал на кларинет и изпълняваше сложно соло. Всички евентуални шумове от моя страна несъмнено щяха да бъдат погълнати от него. Включих фенерчето, събрах си нещата и се насочих по маршрута си с максимална бързина. В близост до вторите стъпала мъждукаше светлина. Прекосих ги на един дъх, свърнах вдясно и се оказах в малък хол с остъклени откъм градината стени. Срещу мен тъмнееше вратата, която водеше към кабинета на Брет. Вдясно се белееше стълбището за горния етаж.

Точно оттам се разнесе кикотът, който ме накара да подскоча само около петдесет сантиметра във въздуха.

– Недей, моля те! – извика млад женски глас – Ох! Грубиян такъв...

Персоналът се забавлява, рекох си, после вдигнах ръка да избърша изпотеното си чело. Момичето изписка отново, разнесоха се забързани стъпки. Нов писък, затръшване на врата.

Изчаках още малко, но всичко беше спокойно. Край на писъците. Май е време Брет да се прибира, рекох си. Иначе прислугата му съвсем ще се разхайти. Нямах време за повече колебания. Хванах дръжката на вратата и внимателно я, натиснах. Мушнах глава в пролуката. Никой не извика за помощ, просто защото помещението беше празно. Влязох и затворих след себе си. Последвах лъча на фенерчето си и той скоро ме отведе до сейфа. Беше точно там, където бе отбелязан на архитектурния план, на мястото-си беше и жицата. Ако не знаех, че е там, едва ли бих я забелязал. Майсторска работа.

– Срязах я с мисълта, че всеки момент в къщата ще задрънчат хиляди звънци. Нищо подобно не стана. Или проучването на Паркър е било действително професионално, или алармената инсталация просто е останала изключена. Това не ме интересуваше в момента.

Извадих от джоба си листчето, припомних си комбинацията и се залових с металното кръгче. Държах го в лъча на фенерчето и действах

изключително внимателно. Пълно завъртане надясно, две секунди изчакване. Половин оборот обратно, ново изчакване. После половин оборот отново надясно. Точно според инструкциите на Паркър. Обвих с пръсти топката и леко я дръпнах. Не очаквах да се случи каквото и да било, но то се случи. Сейфът се отвори.

Подсвирах през зъби и насочих фенерчето към вътрешността на стоманения сандък. На втората лавица, съвсем в ъгъла, лежеше малка златна кутийка, най-много десетина квадратни сантиметра Изглеждаше чудесно – съвсем модерна изработка. Взех я и я претеглих на длан. За размерите си беше доста тежка. Нямахте копче или ключалка за отваряне. Поиграх си с нея в продължение на няколко секунди, после я пуснах в джоба си. Нямах време за губене. Ще я разгледам по-подробно, като напусна къщата.

Извадих кожения калъф с кинжала. До този момент бях прекалено зает с пазачи и кучета, за да му обърна някакво внимание. Но когато се озова в ръката ми, включиха и реотаните за захранване.

Единственият неподлежащ на съмнение факт в цялата история на Горман беше именно този кинжал. Бях убеден, че момичето не го е взело от касата на Брет, нито пък пудриерата вътре е нейна. Бях убеден в това толкова силно, колкото и във факта, че Паркър е побъркан. Вече бях видял оръжието, изглеждаше съвсем истинско. Не познавам антиките, но злато съм виждал достатъчно. Кинжалът беше от чисто злато и само това бе достатъчно, за да зная, че е наистина скъпа вещ. Но защо Горман ме кара да сложа една толкова ценна антика в касата на Брет? Бях сигурен, че тази антика не е притежание на Брет. Защо? Подобна вещ може да бъде проследена сравнително лесно. Защо ме кара да открдна от касата златната пудриера, а на нейно място да оставя друга, не по-малко ценна вещ? Характерът ѝ е такъв, че полицията би стигнала до Горман без особен труд. Нещо де се връзваше, нещо не беше наред.

Осветих калъфката. Може би са ме изиграли и кинжалът не е вътре. Опитах се да отворя кожената кутия, но тя не поддаде. Беше прекалено тежка, за да е празна. Продължих да я оглеждам и изведнъж открих, че е по-дебела и с няколко милиметра по-дълга от онази, която ми беше показал Горман. Не бях сигурен, но така ми се струваше. После ушите ми доловиха нещо, от което по челото ми избиха ситни капчици пот. Отвътре се долавяше тиктакане. Тихо, но съвсем отчетливо. Почти я изпуснах.

Нищо чудно, че онези умници непрекъснато ми повтаряха да внимавам. Та това беше бомба! Бяха я направили съвсем като калъфката на

кинжала, надявайки се, че в бързината да се отърва от нея аз няма да забележа разликата. Пъхнах я в сейфа с бързината на човек, който маха от скута си отровен паяк-тарантул.

Нямах никаква представа кога трябва да избухне това нещо. Бях сигурен обаче, че когато това стане, от касата и нейното съдържание няма да остане дори следа. Значи така са решили да прикрият следите от кражбата на пудриерата. Брет би могъл да предположи единствено това, което всеки на негово място би допуснал – някой се е опитал да взриви вратата на сейфа, но е сложил прекалено много тринитротолуол. Идеята беше умна, съвсем в стила на Горман. Но когато си представих как се катеря по стената и се промъквам в къщата на метри от пазачи-професионалисти с адска машина в джоба, по челото ми изби нова студена пот. Затворих касата и завъртях копчето. Единствената мисъл в главата ми беше да се отдалеча колкото може по-далеч, преди бомбата да е избухнала. Може би бях прекалено афектиран, но и вие на мое място бихте се чувствали по същия начин. Бомбите поначало са опасни играчки, особено пък тези, които са домашно производство. Не се съмнявах, че Паркър (ако той беше реализаторът на цялата идея, разбира се) беше нагласил часовниковия механизъм да избухне, когато сме вече далеч от имението. Но когато става въпрос за адски машини, нямам доверие на никого. Затова предпочетох да приема, че онази машинка може да избухне всеки момент.

Отскочих към вратата, натиснах бравата и излязох. В същия момент, хванал топката от другата страна, насреща ми се изправи Нед.

Имам славата на човек с бързи реакции, особено когато става въпрос за юмручен бой. Не ми трябва никакво време за мислене, когато изпадна в подобна ситуация. Рефлексите ми правят каквото трябва, далеч преди в играта да се включи и мозъкът ми. Още преди да се осъзнае, Нед се оказа в клещите на двете ми ръце, склучени около врата му.

Рефлексите му бяха цяла миля след моите. В продължение на цяла секунда стоеше като ударен от гръм и ме гледаше как му мачкам гушата. Но ще призная, че излезе от това състояние изключително бързо. Само след миг стисна китките ми и аз веднага разбрах, че едва ли ще успея да удържа железната си хватка. Беше силен като мечок.

Исках само едно – да не му позволя да извика. Успял да дръпне едната ми ръка от гърлото си, той ми нанесе такъв удар във врата, че за миг помислих да не би да е паднал таванът. Страшно ме заболя и страшно се ядосах. Забих му два бързи в корпуса. Ребрата му едва ли бяха от бетон, но поне на пипане изглеждаха такива. Той изпъшка и пое

дълбоко въздух. Треснах го отново, още преди да е успял да извика. Коленете му леко се подгънаха и това беше причината брадичката му да се размине със свистящия ми юмрук, в следващия миг скочи пъргаво напред и ме сграбчи през кръста. Сякаш на кино със забавен кадър вкопчените ни тела меко тупнаха на дебелия килим. После започнахме да се бием като две разярени животни. Той беше запознат с всички мръсни трикове на уличните побойници, беше дори по-добър, а и по-жесток от тях. Продължавах да го засипвам с тежки удари, убеден, че в крайна сметка няма да може Да ги понесе. Поне не всичките. В един момент докопах главата му и здраво я треснах в пода. Той се извъртя като змия и ми нанесе такъв ритник в гърдите, че от тях се изтръгна тъжен и протъжен вик, наподобяващ воя на сигнален буй в бурно море.

Съвзех се светкавично и скочих отгоре му, но това се отрази на близката маса, която с трясък се преобърна на пода. Край на предимството ми. Всеки момент тук ще се появи и вторият пазач, да не говорим за кучето. Треснах два юмука в лицето на Нед с такова ожесточение, че кокалчетата ми почти се разделиха. Той се превъртя странично и тежко простена. Не го обвинявам – дори и мен ме заболя.

После лампите в кабинета светнаха и краят изглеждаше неизбежен.

Изритах Нед встрани от себе си, застанах на коляно и зачаках. По съвсем очевидна причина – дулото на револвера 45-и калибър беше насочено право в гърдите ми, при това изглеждаше като 240-милиметрова гаубица.

– Не мърдай! – рече Хари с писклив от изненадата глас.

Не мръднах. Зад гърба ми Нед започна да дава признаци на възстановяване.

– Какво става, по дяволите? – Лицето на Хари не блестеше с интелигентност, но в замяна на това тялото му беше като на борец тежка категория.

Не моожех да мисля за нищо друго освен за бомбата в сейфа.

– Дръж го под око, Хари! – дрезгаво извика Нед. – Ей сега ще си поема дъх. Това е същото копеле, нали ти казах?

Хари ме зяпна, пръстът му обра луфта на спуська.

– По-добре да повикаме ченгетата – промърмори той. – Добре ли си, Нед?

Нед отправи една ругатня, която вероятно включваше и двама ни, после тежкият му ботуш влезе в съприкосновение с ребрата ми, преди да успее да реагирам. Проснах се по очи на килима и предполагам именно това ми спаси живота.

Бомбата експлодира.

Тръсъкът достигна до съзнанието ми някак отдалеч, ослепителна светлина прогори зениците ми, мощна вълна горещ въздух ме залепи за стената, отгоре ми се посипаха парчета мазилка и счупени стъкла. Цялата къща се разтресе.

Открих, че конвулсивно стискам фенерчето, което бях изпуснал, за да се вкопча в Нед. Знаех, че трябва да си плюя на петите веднага, но първо трябваше да видя какво е станало с пазачите. Нямахе причини за безпокойство. В момента на взрива и двамата бяха точно на пътя на тежката стоманена врата, изтръгната от пантите си. Нед го познах по богушите. Хари изобщо не можах.

Промъкнах се през разбягате френски прозорци и стъпих на терасата. Бях жестоко натъртен от юмручния бой и взривната вълна, бях прехълтял от страх, но все пак можех да мисля.

Ще изиграя Горман, преди той да ме е изиграл. След взривяването на адската машина не изпитвах никакви терзания.

Довлякох се до каменната птица, която пазеше стълбището. Не зная как се покатерих до мястото, на което крилата се сливаха с тялото, но го сторих. Пъхнах пудриерата в малката дупка между крилата и с пъшкане се спуснах обратно. В следващия миг вече тичах към стената, зад която ме чакаше Паркър.

Краката ми се огъваха като гумени, ушите ми пищяха. Разстояние през поляната до стената ми се виждаше огромно, не бях сигурен, че съм в състояние да го преодоля.

Луната беше изплувала иззад къщата и поляната бе залята от сребриста светлина. Виждаше се всяко стръкче трева, всяко цвете, виждаха се дори камъчетата по пътеката. Всичко се виждаше. Но аз виждах само едно – огромния вълк, който се носеше насреща ми със скоростта на експресен влак.

Нададох рев, който положително се е чул чак в Сан Франциско. Първата ми реакция беше да си плюя на петите, но после се овладях и се обърнах с лице към звяра. Сnižен а настръхнал, той се хлъзгаше по тревата насреща ми, очите му светеха като разпалени въглени, зъбите му проблясваха в бяло и оранжево под бледите лъчи на луната. Още го сънувам това куче и когато това стане, неизменно се събуждам облян в студена пот и ръце около гърлото. Спря като заковано на десетина метра от мен, снижи се ниско в тревата и замръзна като статуя. Аз също останах на мястото си, коленете ми трепереха, потта капеше по земята в краката ми, страхувах се дори да дишам. Знаех, че ще ме нападне в

секундата, в която помръдна.

Гледахме се втречено поне десетина секунди. На мен лично ми се сториха сто години. Виждах как опашката му се изпъва, а задните му крака се свиват за скок. После в ушите ми звънна остър изстрел на автоматичен пистолет и куршумът бръмна край главата ми. Кучето се претърколи, от раззинатата му пасть се разнесе остро квичене, огромните му зъби безсилно зашракаха във въздуха.

Нямах време за оглед. Откъм стената проблесна електрическо фенерче и аз хукнах натам колкото ме държат краката. Покатерих се по въжето с последните остатъци от силите си и тежко тупнах оттаък.

Паркър ме грабна през кръста и ме повлече към колата. Напъхах се вътре и той потегли в момента, в който затръшна вратата след себе си.

– Карай! – изревах. – По петите ни са! Има кола и ще ни настигнат!

Исках да го шашна, за да ле ми задава въпроси. Поне на първо време, после ще бъдем достатъчно далеч, за да изяви желание да се връщаме. Шашнах го.

Караше по стръмнината надолу като бесен. Признавам, че кара отлично. Не разбрах само защо не се върнахме обратно по планинския път. Пое право надолу към равнината, вземаше завоите със сто и двадесет, на един-два пъти замалко не изхвъркнахме в пропастта.

Когато стигнахме в равното, той изведнъж натисна спирачките, колата поднесе и спря край банкета. Лицето му беше на луд човек.

– Взе ли я? – изрева той и ме сграбчи за реверите. – Къде е, да те вземат мътните? Къде е?

Сложих ръка в средата на гърдите му и го бутнах назад с такава сила, че за малко не изхвъркна от колата.

– Мръсни копелета! – ревах на свой ред аз. – Мръсни, откачени копелета с проклетите си бомби! Едва не ме убихте!

– Взе ли я? – повтори през зъби той, а побелялото му от напрежение юмруче се стовари върху волана.

– Бомбата й видя сметката! – рекох. – Това стана, щото сте много умен! Всичко хвъркна по дяволите – и сейфът, и проклетото му съдържание!

Той понечи да се нахвърли отгоре ми, но аз го приспах с отмерен удар точно в основата на носа.

ПЕТА ГЛАВА

На влизане във всекидневната улових за миг образа си в огледалото над камината. Целият бях в мазилка, косата ми стърчеше, ръкавт ми висеше от-пран, през скъсания панталон надничаше голото ми коляно. Сякаш това не беше достатъчно, от цепнатата ми вежда течеше кръв, а вратът ми започваше да се оцветява в хубав пурпурен цвят от саблени удар на Мед. Бях метнал на рамо елегантния Паркър и сигурно не беше трудно да се разбере, че сме имали известни неприятности.

Горман седеше неподвижно в едно кресло с лице към вратата. Големите му ръце почиваха на облегалките. Когато ни видя, пръстите му побеляха – сякаш искаха да смачкат дървото под себе си. Но лицето му остана каменно.

До камината седеше Вида Ръкс Седеше изправена и малко вдървена, със силно стиснати устни и широко отворени, но някак празни очи. Беше облечена в рокля с гол гръб, чисто бяла, от онези, които се задържат върху тялото сякаш по някакъв каприз на съдбата. Рокля, която дори и най-разсеяният мъж поглежда внимателно.

Свалих Паркър от рамото си и го тръснах на дивана. Нито Горман, нито Вида проявиха желание да отворят уста. Напрежението в стаята просто можеше да се пипне с ръка.

– Нахвърли се отгоре ми и бях принуден да му друсна един – промърморих аз, без да се обръщам към никого конкретно, а след това се заех да изтупвам дрехите си.

– Взе ли я? – попита Горман, без да поглежда към Паркър.

– Не.

Отидох до бюфета, сипах си едно питие и се настаних в стола насреща им. Не трябваше да се връщам тук, много добре съзнавах това. Трябваше да се освободя от Паркър, да взема пудриерата, след като нещата се уталожат, и да действам сам. Беше далеч по-сигурно, но ме лишаваше от възможността да видя отново момичето в бяло насреща си. Все още изпитвах усещането, че не ми се иска да стане така.

Горман не се помръдна. Ръчките на креслото проскърцаха под натиска на пръстите му. Хвърлих бърз поглед към Вида. Беше поотпусната, бузата ѝ леко потрепваше и издърпваше едната страна на устата ѝ в нервен тик.

Пресуших чашата на един дъх. Имах нужда от това питие.

Едновременно с потракването на стъкленото дъно върху масата се размърда и Паркър. Тихо простена и направи опит да се изправи. Никой не му обърна внимание. Сякаш беше потънал в морето.

– Не успях да я взема и ще ви кажа защо – обърнах се към Горман аз. – Още от самото начало започнахте с номера. Двамата с вашия изнежен съдружник нямахте кураж да приберете пудриерата сами, затова измислихте този мъдър план. Избрахте мен за баламата, който трябва да бъде накиннат, в случай че нещата не потръгнат. Идеята ви не беше лоша, признавам това Малко сложна, но не лоша. Можеше и да се получи. Не стана, защото вие знаехте всички отговори, но ги запазихте за себе си. Избрахте мен просто защото съм в деликатно положение. Разбрали сте без особен труд, че ченгетата само чакат подходящ момент да ме спипат натясно. Открили сте, че съм на нулата и бих приел всяко предложение, което ще ми донесе някой и друг долар.

Единствената ви грешка беше, че не си направихте труда да проверите докъде бих стигнал, за да се докопам до тези пари. Знаели сте, че съм замесен в някоя и друга подозрителна сделка, но въпреки това не посмяхте да сложите картите на масата и да ми кажете направо, че искате да открадна нещо от касата на Брет. Вероятно сте си мислили, че при подобно предложение ще ми се подкосят краката и ще хукна да се оплаквам на ченгетата. Нямаше да го сторя, Горман. За хиляда долара щях да отворя сейфа, без да ми мигне окото, но вие не проявихте достатъчно прозорливост.

Вида направи рязко движение. Не успях да разбера какво означаваше то – предупреждение или просто нервен жест.

– Сигурно не си въобразявате, че преглътнах басните за сомнамбулски разходки и разни скъпи кинжали, нали? – продължих аз. – Бях сигурен, че пудриерата е собственост на Брет, а вие желаете да я притежавате по неизвестни за мен причини. Не ми пукаше, имах нужда от мангизите и толкоз. И тук не проявихте достатъчно прозорливост. Ако бяхте ми казали, че в калъфа на кинжала има бомба, аз щях да зная какво да правя. Но вие си траехте. Затова ми се вдигна кръвното, когато разбрах какво тиктака в джоба ми. Всичко стана много бързо. В момента, в който чух тиктакането, в кабинета връхлетя единият от пазачите. Тъкмо бях отворил сейфа. Мислех само как да се отърва от проклетата бомба. Хвърлих я в сейфа, затворих вратичката и се обърнах да посрещна пазача, който връхлиташе отгоре ми. Зърнах за миг пудриерата, но не успях дори да я докосна. Остана си вътре. Щях да се оправя с пазача, но се появи и другият.

Положението ми изглеждаше безнадеждно. Точно тогава гръмна играчката ви. Вратата на сейфа се откъсна от пантите и сръза двамата нещастници с лекотата, с която нагорещен нож реже бучка масло. Стаята бе изцяло разрушена. Не беше лоша бомбичка, Горман. Този, който я е приготвил, може да се гордее с работата си. Останах там достатъчно дълго, за да видя с очите си, че от сейфа не беше останало нищо. Пудриерата вече не съществува. Това е. После се измъкнах и ето ме тук.

Станах да си сипя още едно питие.

Паркър вече седеше на задника си, ръката му бавно опипваше подутата челюст. Злобните му очички не се откъсваха от лицето ми, беше блед и все още замаян.

– Лъже! – извърна се той към Горман. – Сигурен съм, че лъже!

Горман изпусна една лека въздишка.

– Надявам се да е така – проскърца гласът му.

– Можете да идете и да видите сам – свих рамене аз. – Не забравяйте да хвърлите един поглед и на двамата пазачи, Горман. Това си е чисто убийство.

– Пазачите не ме интересуват – отвърна Горман. – Става въпрос за пудриерата. Защо я оставихте в сейфа при приближаването на онзи?

– А да не би да искахте да я открият в мен? – спокойно го изгледах аз. – Разликата в присъдите е доста съществена, не можех да не се съобрявам с нея. Щях да я взема, след като елиминирам пазача.

– Има и друга възможност – спокойно възрази Горман. – Да я пхнете в джоба си и да си опитате късмета.

Тоя дали не си въобразява, че съм се върнал с пудриерата в джоба? За толкова тъп ли ме взема? Ситуацията не е лоша. Дори да посинеет от напъване, не може да докаже, че малката кутийка е у мен.

– Хайде, претърсете ме – рекох. – Огледайте ме внимателно, а после се успокойте.

Горман кимна по посока на Паркър.

– Претърси го!

Паркър изпълни нареждането с такава ярост, сякаш искаше да ме разкъса. Дъхът му пареше врата ми, докато ръцете му се плъзгаха надолу по изпомачканите ми дрехи. Не беше приятно. Очаквах всеки момент да ме ухапе.

– Нищо – призна си след малко той със задавен от ярост глас. – Нима си беше въобразявал, че плъх като него ще бъде толкова наивен?

– Я стига вече – дръпнах се крачка встрани аз. – Разбирам разочарованието ви, но ви моля да не си го изкарвате на мен. Направих това, за

което ми платихте. Погребението ми едва ли би променило нещо.

Треперещ от гняв, Паркър се извърна към Горман:

– Казах ти да не се залавяме с него! През цялото време ти повтарях, че не ни трябва тип с неговата слава! И ето как ни подреди! Не знаем дали лъже, или казва истината. Не знаем дори дали пудриерата наистина е хвъркнала във въздуха, или това мръсно копеле се е сетило да я покрие някъде!

– Не се вълнувай, Доминик – успокоително рече Горман и се обърна към мен: – Той е прав, мистър Джаксън. Не знаем дали лъжете, или не. Но можем да разберем... – Ръката му се появи в скута, между дебелиите му пръсти проблесна синкавото дуло на автоматичен пистолет, който изглеждаше като играчка в огромната лапа. – И не се съмнявайте, че ще се колебая да натисна спусъка, приятелю. Никой не знае, че сте тук. Ще ви заровим в градината и могат да минат години, преди да ви открият. А може и никога да не ви открият. Затова ви съветвам да престанете с номерата си.

– Казах ви какво се случи – рекох. – Ваша работа, ако не ми вярвате Доникъде няма да я докарате, като размахвате тоя пищов под носа ми.

– Седнете и нека поговорим, мистър Джаксън – спокойно рече Горман. После, сякаш едва сега забелязал присъствието на Вида, леко се извърна към нея. – Оставете ни сами, скъпа. Искаме да си поприказваме с мистър Джаксън.

Тя стана и излезе, стаята изведнъж опустя. Слушах как стъпките ѝ заглъхват нагоре по стълбите. Едновременно с това нещо изсвири във въздуха и аз рязко се наведох. В главата ми избухна ослепителна светкавица и разбрах, че съм се навел твърде късно.

Миг преди Паркър да стовари колана си върху главата ми, стрелките на часовника над камината показваха единайсет и десет. Когато очите ми отново се спряха върху тях, те вече показваха единайсет и половина, а Паркър ме пръскаше с вода. Разтърсих глава и замаяно гледах стрелките. Гадеше ми се, скулите ми пулсираха. Това, което ме разтревожи обаче, беше фактът, че съм здраво завързан за стола.

Изправен до камината, Горман спокойно ме наблюдаваше. Надвесен над мен с кана в ръка, Паркър злобно се мръщеше.

– Сега ще поговорим за пудриерата, мистър Джаксън – тихо и спокойно рече Горман. – Но този път искам да кажете истината. В противен случай ще бъда принуден да я изтръгна със сила от вас.

– Нищо ново във вестниците по тоя въпрос, братко – рекох с необходимата доза твърдост в гласа. – Просто събитието няма развитие.

– Във версията ви се наблюдават очевидни слабости – приятелски ме увери Горман. – Човек ката вас никога не би оставил пудриерата, особено след като е успял да отвори сейфа. Човек като вас би я грабнал със светкавична бързина и би се опитал да излезне. Или пък би я пхнал някъде наблизко, докато се справи с пазача. Човек като вас никога не би я оставил в сейфа, мистър Джаксън.

Беше прав, разбира се, но нямаше как да го докаже.

– Там си остана – усмихнах се аз. – Тая ваша бомба страшно ме изнерви!

– Ще се опитам да ви убедя да промените версията си – рече Горман и пристъпи към мен.

Гледах го как се приближава и съвсем ясно разбрах какво съм имал предвид с мисълта, че всяка жена ти сваля гарда. Гледах право в тлъстото лице с каменни черти и още веднъж се проклех за глупостта да се върна в тази къща. Би трябвало да зная, че този тип ще стане груб. После се сетих за Вида с бялата си рокличка и изведнъж си помислих, че може би не съм бил чак такъв глупак.

Вече се беше надвесил над мен, очите му приличаха на влажни камъни.

– Ще ми кажете ли какво сторихте с пудриерата, или трябва да прибегна до насилие, мистър Джаксън?

– Огледах много внимателно всичко – уверих го аз. – Пудриерата се беше превърнала в прах! – Опичах се да се отдръпна от ръцете му, но въжето беше стегнато здраво.

Дебелите пръсти се обвиха около врата и брадичката ми.

– Помислете още веднъж, мистър Джаксън – прошепна в ухото ми той. – Къде е пудриерата?

Хвърлих поглед към Паркър, който наблюдаваше сцената откъм камината със злобна усмивка.

– Нямам какво да добавя, братко – въздъхнах и зачаках стискането. Вече ви казах какво си бях помислил, като видях за пръв път тези лапи. Че ако ме стиснат, кръвта ще избие от ушите ми като фонтан. Това почти се случи. Пусна ме чак когато вече бях сигурен, че черепът ми ще хвъркне във въздуха. Напълних дробовете си с въздух и тръснах глава да разкарам светлите точки, които се въртяха пред очите ми.

– Къде е пудриерата, мистър Джаксън? – Гласът му долетя някъде отдалеч и този факт не на шега ме разтревожи.

Не отвърнах нищо и пръстите му отново се стегнаха. Беше далеч по-лошо от бесене. Чух как долната ми челюст започна да пропуква под

натиска. Притъмня ми пред очите, задушавах се като удавник.

Върху лицето ми плисна нова порция вода, изскочих на повърхността с жадно разтворена уста. Горман продължаваше да е до мен, дишането му бе доста ускорено.

– Държете се глупаво, мистър Джаксън – рече той. – Крайно глупаво! Кажете къде е пудриерата, за да ви изплатя остатъка от парите и да ви пусна по живо по здраво. Опитвам се да бъда почтен с вас. Къде е пудриерата?

Изругах и направих опит да се измъкна от железните пръсти, които отново се стегнаха около шията ми. След дълги минути на смазваща агония, придружена от нетърпима болка, отново припаднах.

Когато отворих очи, стрелките насреща показваха дванайсет и десет. Помещението беше тихо и спокойно. Светеше само една настолна лампа в дъното. Огледах се, без да помръдвам глава. Под лампата седеше Паркър и нещо четеше. От устните му висеше дебела цигара. От Горман нямаше следа. На масата, до лакътя на Паркър, лежеше кожена палка с каишка за китката.

Не направих нищо, за да му покажа, че отново съм с него, тялом и духом. Имах предчувствието, че ще започне да ме обработва в момента, в който открие, че отново съм изплувал. Вратът ме болеше така, сякаш върху него току-що се бе стоварил Емпайър Стейт Билдинг, от носа ми капеше кръв. Чувствах се жизнен и работоспособен като труп, оставен да почива от десет дни в моргата.

Вратата се отвори и аз моментално се направих на умрял. Затворих очи и замръзнах като гол манекен в празна витрина. Усетих парфюма ѝ и разбрах, че се е отбила да ми хвърли едно око. После стъпките ѝ се отдалечиха по посока към Паркър.

– Нямах работа тук! – остро рече той. – Какво искаш, защо не си в леглото?

– Искам да разбере дали проговори! – твърдо отвърна тя.

– Още не, но няма къде да мърда.

Гласът му звучеше уверено, прекалено уверено.

– В съзнание ли е?

– Не знам и не ме интересува. Отивай да си лягаш!

Тя отново се приближи до мен. Бялата рокля я нямаше, беше пак с жълтите си шорти. Отворих очи и я погледнах. Беше бледа, с трескав поглед. Очите ни се срещнаха за кратка секунда, после фигурата ѝ бързо се отдръпна.

– Продължава да е в безсъзнание – обърна се тя към Паркър. –

Изглежда много зле.

По гърба ми пробяга тръпка.

– Когато Горман се върне, ще изглежда двойно по-зле – увери я Паркър със злоба в гласа. – Хайде, изчезвай, нямаш работа тук!

– Къде е Корнелиъс?

– Отскочи до къщата на Брет да види дали няма да открие нещо.

– Какво може да открие? Там вече сигурно е пълно с полицаи!

– Откъде да знам? – сопна й се той. – Отивай да си лягаш! Не те искам тук, около него!

– Сърдиш ли ми се, Доминик?

Леко изместих глава, за да ги наблюдавам. Беше застанала до него, тънките й пръсти си играеха с палката, очите й не слизаха от лицето му.

– Не ти се сърдя – отвърна той. – Но искам да си легнеш, тъй и тъй нищо не можеш да направиш...

– Мислиш ли, че той е скрил пудриерата?

– Там е белята, че не знам! – сви юмруци Паркър. – И точно това прави позицията му силна. Може наистина да е хвъркнала във въздуха и тогава жалко за труда и всичките ни планове... – Удари с юмрук облегалката на стола си и добави: – Корнелиъс беше луд да се довери на тоя дребен мошеник!

– Така е – съгласи се тя. Палката беше вече в ръката й. – Не мога да разбера обаче защо е отишъл там. Едва ли ще има възможност да влезе в къщата...

– Казах му, че нищо не може да се направи, но кой да ме чуе! Побеснял е и ако не открие нищо, положително ще види сметката на тоя Джаксън. Не ми пука. Вече от нищо не ми пука!

– Това там твое ли е? – посочи към пода тя.

Отлично. Въпросът беше зададен съвсем естествено, с най-обикновен тон. Заблуди Паркър напълно, почти успя да заблуди и мен. Той се наведе и тилът му подканващо се оголи. Миг по-късно беше проснат на пода, без да успее да издаде дори звук.

Тя отстъпи крачка назад и изпусна палката, после скри лице в ръцете си.

– Майсторски замах – рекох. – Хареса ми.

Тя рязко се обърна.

– И сега какво? – издържах на втренчения поглед аз.

Продължаваше да ме гледа, после изведнъж се развълнува.

– Какво друго можеш да направиш? Не мога да им позволя да те измъчват до смърт!

– Правилно – рекох. – Няма ли да ме отвържеш?

Тя се втурна към бюфета, намери нож в едно от чекмеджетата и се върна при мен.

– Отвън имам кола – зае се да реже въжето тя. – Ех, ако знаех къде да отида!

– Искаш да дойдеш с мен, нали? – Знаех, че не може да остане тук, след като беше халосала Паркър, но исках да го чуя от собствената й уста.

– Какво друго мога да направя? – нетърпеливо отвърна тя. – Ако Корнелиъс ме докопа след това, което сторих, сигурно ще ме нареже на парчета!

Хвърлих на пода остатъците от срязаното въже и с олюляване се изправих.

– Добра работа – рекох и леко попитах подутата си шия. – Още като те видях, бях сигурен, че двамата ще направим превъзходен екип. – После с мъка се довлякох до бюфета, хванах една висока чаша и я напълних с уиски. Преминаването му през хранопровода предизвика доста болка и неприятни усещания, но веднъж стигнало в стомаха ми, то ми даде силата, от която имах нужда в момента. – После ще говорим, сега ми кажи къде държи дрехите си Паркър, защото не мога да остана в този вид.

– Вратата на втория етаж: точно срещу стълбите. Той ще се оправи ли?

– Разбира се. Ще поспи няколко часа и ще бъде като нов. Чакай ме, няма да се забавя.

За десет минути успях да се измия и да облека един от най-скромните костюми на Паркър. Беше ми малко тесен в раменете, но вършеше работа. Изранената си шия прикрих с бяло копринено шалче. Главата ме болеше, имах чувството, че вратът ми току-що е излязъл от изстисквачка за бельо, но иначе бях окей.

Изтичах надолу по стълбите и се втурнах в дневната. Тя беше там и ме чакаше. Лицето й беше бледо и напрегнато. Хвърлих бързо поглед към Паркър. Беше все така неподвижен, още часове щеше да нанка.

– Готово – усмигнах й се аз.

– Къде отиваме?

– В Санта Медина. Там ще решим какво да правим по-нататък... Все още не знаем нищо един за друг... Ще си вземеш ли нещо?

– Сакът ми е в колата.

– Звучи ми като предварителна подготовка...

– Реших какво да направя в момента, в който Корнелиъс излезе...

Сърцето пак започна да блъска ребрата ми.

– Питам се защо направи всичко това? – рекох. Тя извърна глава и не отговори.

Изчаках необходимото време и подхвърлих:

– Май е време да тръгваме.

– Целуни ме – прошепна тя.

Това реши въпроса. Привличането ѝ беше неотразимо. Когато ме отблъсна от себе си, краката ми съвсем видимо трепереха.

– Хайде – насочи се към вратата тя.

Принудихме се да прекъснем пътешествието още преди да сме го започнали. Сложил крак на най-долното стъпало, пред входа стоеше Горман и изненадано ни зяпаше. И нашата изненада не беше по-малка, но аз все пак го изпреварих с бъркането в джоба.

– Внимавай! – рекох. Гласът ми прозвуча така, сякаш някой зад мен сцели на две сенника на прозореца.

Горман отпусна ръце. Малките му черни очички се изместиха върху Вида, лицето му беше безизразно.

Зад волана на колата му седеше Макс и ни гледаше с побелели от страх очи.

– Ей ти, я слез оттам! – рекох. – В десния му джоб има пистолет. Извади го.

Макс излезе от колата, мина зад Горман и измъкна пистолета от джоба му.

– Вземи го – кимнах на Вида аз.

Тя се спусна по стълбите и пое оръжието от ръцете на Макс.

– Глупаво момиче – продума Горман. – Ще съжаляваш за това!

– Млъквай! – рекох. – Тя идва с мен!

– Този път извадихте късмет, мистър Джаксън – спокойно ме погледна той. – Но аз пак ще ви пипна! Теб също, Вида! – Контролираше се напълно и това го правеше да изглежда особено опасен. – Можете да бъдете сигурни в това!

– Иди да правиш компания на Паркър – рекох. – Сигурно се чувстваш самотен. Но преди това ми подай пръстена си. Нещо съм позакъсал откъм мангизи.

Очите му се сведоха към брилянта, после отново се върнаха върху лицето ми.

– Ела си го вземи – рече и стисна пръсти в огромен юмрук.

– Забравяш пистолета, Горман – напомних му аз. – Който държи

пистолета, той командва парада.

– Не и в този случай, мистър Джаксън – възвърна любезността си Горман.

– Хайде, приятелче, подхвърли го насам!

Той не се помръдна.

Усетих погледа на Вида върху лицето си. Разбрах, че ще изгубя много от обаянието си, ако отстъпя пред този дебелак. Освен това пръстенът наистина ми трябваше. И през ум не ми минаваше да се доближавам до него, защото знаех какво ще стане, ако успее да ме докопа.

– Съжалявам, Шишко – рекох и наистина се чувствах така. – Но пръстенът ми трябва. Давам ти три секунди, след което ще ти остане само един здрав крак.

Той се втренчи в мен, устата му се разкриви. За пръв път, откакто се познавахме, даде признаци на някакво раздражение. Може би защото разбра, че не се шегувам.

– Добре тогава, мистър Джаксън, ето ви го – рече той и измъкна пръстена от дебелия си пръст. – Това ще направи още по-трудна за вас следващата ни среща.

Златото звънна в краката ми.

Наведох се и го прибрах в джоба си. Дадох си сметка, че съм искал да го притежавам още от първия миг, в който го зърнах.

Оставихме го да зяпа подире ни на стълбите. Зад волана седеше Вида. Колата ѝ беше с открито спортно купе, пъргаво и бързо. Коленичил на седалката до нея, аз държах Шишко на мушката, докато се скрихме зад първия завой.

Имах неприятното чувство, че това не е последната ни среща.

ШЕСТА ГЛАВА

Санта Медина трудно може да се нарече любимо място за туристите, а милионерите бягат от него като от чума. След Сан Луис Бийч всеки би разбрал на какво се дължи това.

Единствената забележителност на това заспало под слънцето градче с малки дървени къщици и две-три занемарени кръчми, е игралният дом на Мик Кейси. Тук си дават среща комарджии, измамници, мошеници и всякаква друга измет от всички краища на Щатите, заведението се слави по цялото Западно крайбрежие. Някои хора казват, че без Мик Кейси градчето отдавна би било обречено на обезлюдяване, други пък поддържат мнението, че е по-добре да се обезлюди, но да го няма тоя тип.

Игралният дом е построен на един от хълмовете над града и първото нещо, което вижда пътуващият по шосето странник, е огромната му неонова реклама. Той е единствената тухлена постройка в Санта Медина, до входа му води широк бетонен път.

Познавам Кейси от много години. Още преди да се нафрашка с мангизи. Тогава играеше билиард, за да се прехранва. В цялата страна нямаше играч като него, но полза от славата му нямаше – все по-трудно хващаше някой балама да играе срещу него. Когато го срещнах, нямаше пукната пара, освен това се беше забъркал в някакъв тупаник в кръчмата на Мак – известно свърталище на пропаднали типове край Сан Франциско. Тупаникът завършил с убийство, което по-късно беше квалифицирано като политическо. Полицията трябваше да намери изкупителна жертва, тъй като натискът от страна на възмутената общественост беше огромен. Спряха се на Кейси и работата му беше спукана. Но аз се явих на делото и заявих под клетва, че през цялото време Кейси е бил с мен и следователно не е възможно да е убиецът. Не беше с мен, разбира се, но по онова време ми се струваше страшно несправедливо да натопиш един човек само защото няма пари и влияние, докато истинският виновник – някой мазен политик, гузно се държи в сянката и се напикава от страх да не го спипат.

Показанията ми се сториха убедителни на съдебните заседатели и обвинението беше отхвърлено. Двамата с Кейси трябваше моментално да изчезнем, защото лошо пи се пишеше, ако ни пипнеха ченгетата.

Кейси прие нещата много сериозно. Убеден, че съм му спасил

живота, той се закле, че никога няма да забрави това. И наистина не го забрави. Всичко по време на редките ми посещения беше за сметка на заведението, а когато правех опит да уредя някой дребен комарджийски дълг, той направо изпаднаше в ярост. Чувствах се неудобно и затова постепенно престанах да го посещавам. Не бях го виждал повече от шест месеца.

Реших да се приютя при него, докато науча нещо повече за пудриерата и огромното желание на Горман да я притежава. Там и двамата с Вида щяхме да сме на сигурно място. Ако Горман направи опит да се докопа до мен или момичето, срещу себе си ще срещне не само Кейси, но и цялата Санта Медина.

Разказах ѝ за него, докато пътувахме по тесния път натам.

– Няма проблеми – рече тя в тъмното. Виждах само смътно очертанията на профила и огънчето на цигарата, която стискаше между устните си. – В момента не ми се говори, имам нужда от известен размисъл. Ще поговорим по-късно. Нали нямаш нищо против?

Не можах да измъкна нито дума повече от устата ѝ, докато не паркирахме пред заведението на Кейси.

– Тук ли е? – попита тя.

Помогнах ѝ да слезе и посочих неоновата реклама. Беше най-малко десет квадратни метра и дори от мястото си усещахме топлината, която излъчваше.

– Сама говори за себе си – рекох. – Ела да те запозная с Кейси.

Горилата на входа ми хвърли бърз изпитателен поглед и леко докосна шапката си. Плащаха му да преценява кого да пуска без обиск и той си разбираше от работата. Поне така си мислех аз.

– Тук ли е шефът? – попитах.

– В кабинета е.

– Благодаря.

Хванах ръката на Вида и я поведох през просторното задимено помещение, изпълнено от звуците на темпераментен оркестър. Минахме край един от петте бара и поехме по коридора към покоите на Кейси. Въздухът тежеше от цигарен дим и миризма на алкохол.

Заведението не се отличаваше с особен лукс, но служеше точно за това, за което беше построено. Зад стените му човек можеше да намери всичко, от което се нуждае – от прелъстителна блондинка до шепя чипове за покер. Кейси предлагаше храна за всички пороци. Полицията го търпеше по простата причина, че самият началник притежаваше немалко от тях и Кейси се грижеше за тяхното задоволяване.

Вратата насреща ни се отвори и на прага застана мъж с байроновски профил, модерен костюм от бял фланелен плат и свежа метличина на ревера. Погледна Вида с невинни като на младенец очички, дългите му клепачи потрепнаха, нежното му лице придоби учудено и малко обидено изражение.

Разсмях се от сърце, наблюдавайки нейното. После я дръпнах към бара, запазен за приятелите на Кейси. Вътре беше претъпкано с мъже, над главите им се стелеше тежък пласт тютюнев дим. От бара се отдели ниската и набита фигура на Джо, личния телохранител на Кейси. Имаше къс и грозен нос на булдог, очите му приличаха на кубчета лед. Позна ме, навъсеното му лице се разведри, юмручището му ме хласна в гърдите в знак на особено благоразположение. Когато забеляза Вида, устните му отново се свиха.

– Здравсти, приятел – поздрави ме той. – Откъде изскочи? Месеци не си се мяркал...

– Кейси тук ли е?

Той кимна по посока на вратата в дъното на помещението.

– Влизай. Свободен е.

Всички мъже в бара бяха прекъснали разговорите си и зяпаха Вида. Не ги обвинявах, тъй като с тая нейна походка и мъртвец би събудила. Все пак надух перки и опънах рамене – просто да им покажа, че не бива да ги обземат сладки мечти. А тя вървеше между тях, сякаш бяха телеграфни стълбове.

– Вратата отсреща – рекох и тя без колебание натисна бравата.

Кейси си седеше зад бюрото, в устата му димеше пура, пред него имаше бутилка с уиски. Ръкавите на ризата му бяха навити, възелът на вратовръзката – разхлабен, яката му разкопчана. Гъстата му черна коса изглеждаше току-що разрошена.

– Фloyd! – скочи на крака той. – Каква изненада! Как си, войниче?

Протегнах ръка и известно време се мъчехме взаимно да си смажем кокалчетата. Здравата стиска тоя Кейси!

– Да ти представя госпожица Ръкс – рекох с усмивка аз. – Вида, това е Мик Кейси, за когото ти говорих.

Вида му отправи сдържан и хладен поглед.

– Радвам се – рече Кейси, някак изведнъж притеснен. – Заповядайте, ще пиете ли нещо?

Вида седна, а Кейси продължаваше да се бори със смущението си. Реши, че точно сега е моментът да закопчае ризата и да притегне възела на връзката си.

– Ще ме извините, но не очаквах гости.

– Я не се занасяй, Мик – рекох и придърпах един стол. – Вида си е наш човек. Скоро ще се увериш в това.

Кейси смутено се усмихна, явно зашеметен от момичето.

– Така ли? – рече. – По дяволите, Флойд, винаги намираш нещо блестящо! Ще пийнеш ли?

Зае се да пълни чашите, а Вида мълчаливо го наблюдаваше. Кейси беше нисък и широкоплещест, приближаваше петдесетата и изглеждаше точно това, което е: собственик на преуспяващ игрален дом с всичките му предимства и недостатъци.

– Къде се загуби, Флойд? – попита Кейси и ми хвърли изпълнен с недоумение поглед. – Месеци не съм те виждал. Нещо не е наред?

– Разни неприятности – отвърнах, взех чашата, която хлъзна към мен, и пресипах съдържанието ѝ в гърлото си. – Имам проблеми с едни хора, Мик. Искам да се снижа за известно време.

– Ченгета? – попита Мик и отново стрелна с поглед Вида. Явно все още не можеше да прецени какво общо има с мен.

– Засега не – поклатих глава аз. – Но нищо чудно да опрем и до тях.

– Колко са?

– Двама.

– Двама ли? Защо тогава не ме оставиш да се погрижа за тях? Хей, Флойд, я си поразмърдай мозъка. Джо ще се погрижи за всеки, който ти създава неприятности. Защо трябва да се криеш?

– Става въпрос за нещо почти семейно. Сам ще се погрижа за тях, когато му дойде времето. Вида и аз просто трябва да стоим на сянка за няколко дни. Ще уредиш ли това?

Кейси прокара пръсти през разрошената си коса и се навъси.

– Разбира се. Предлагам ти хотела – сигурна охрана, пиене на кофем, удобни легла. Ще ти хареса.

– Представях си нещо по-усамотено – поклатих глава аз.

Той хвърли нов поглед към Вида и на лицето му грейна усмивка.

– Да, трябваше да се досетя. Тук горе има едно мансардно апартаментче. В момента е заето от двама мои приятели, но ще го освободя. Така добре ли е?

Познавах апартамента и тайно се надявах именно там да ни настани.

– Чудесно.

Изглеждаше доволен, че може да направи нещо за мен, стана и извика Джо.

– Баровец – рекох на Вида аз. – Виж му само пурата!

Вида не отвърна, лицето и отново беше замръзнало като на статуя, тялото ѝ не помръдваше. Само очите ѝ бяха все така живи и внимателни.

Джо се появи.

– Изкарай ония копелета от мансардата – нареди му Кейси. – Да се почисти веднага. Флойд ще живее там.

Джо изглеждаше изненадан, но не зададе никакви въпроси.

– Разбира се, шефе – рече той и излезе.

– Нещо друго? – попита Кейси. – Само кажи какво ти трябва и ще го имаш!

Извадих брилянтния пръстен на Горман и го подхвърлих на бюрото.

– Искам известен заем срещу това, Мик.

Той го взе и го вдигна срещу светлината. Очите му внимателно го огледаха.

– Хубаво камъче.

– Да, ама е доста горещо.

Той рязко ме погледна и на лицето му се появи загрижено изражение.

– Не е това, което си мислиш, Мик. Просто го взех от човека, който ми причинява неприятности. Той няма да иде при ченгетата.

– Окей – рече Кейси и бръчките му изчезнаха. – Колко искаш?

– Струва четири-пет хилядарки. Мен ме устройват и три.

– В брой?

– Да.

Той се приближи до незаклучената си каса, измъкна пачка банкноти и я хвърли на бюрото.

– Тук е хилядарка, надявам се да ти стигнат на първо време. Остатък можеш да получиш, когато пожелаеш.

Напъхах мангизите в задния си джоб.

– Приятел си, Мик.

– Как да не съм! – рече той и погледна към Вида. – Някога той ми спаси живота. Добро момче е, не вярвайте на онзи, който ви каже обратното.

– Няма – отвърна Вида.

Кейси отново напълни чашите.

– Сигурен ли си, че не искаш да се погрижа за твоите хора? – погледна ме въпросително той.

Поклатих глава.

– Още не, макар че човек никога не знае... Единият е опасен.

– Падам си по опасните – простичко рече Кейси.

Джо надникна през вратата.

– Горе всичко е наред – съобщи той. – Ще ви взема чантата, госпожице. – Очите му лъстиво огледаха фигурата на Вида.

Тя благодари. Въпреки съдържаното ѝ поведение, аз долавях, че е леко озадачена от вниманието, което ни се оказва.

– Тогава да вървим – рече Кейси и блъсна стола си назад.

Сложих ръце на раменете му и го бутнах обратно на мястото му.

– Ще се видим утре, Мик. И ще си поговорим. В момента имам малко работа с тази брюнетка.

Джо дискретно се покашля, а Кейси беше изненадан.

– Нещо май не ми се връзва – извини се той. – Разбира се, можеш да вършиш каквото пожелаеш.

– Това е идея, знаеш – рекох и хванах ръката на Вида. На вратата се спрях.

– Хиляди благодарности, Мик – рекох и я последвах през претъпкания бар.

Всички отново млъкнаха, очите им следяха като рентгени фигурата на Вида. Един започна да подсвирква, но бързо спря, когато срещна погледа ми.

Вкарах я в асансьора и потеглихме нагоре.

Вратата на мансардния апартамент ни отвори негър с широка приятелска усмивка. Каза, че всичко е наред, показа ми къде е уискито и си тръгна, извъртайки театрално очи.

Апартаментът представляваше приятно любовно гнезденце, което Кейси беше създал с намерението да използва лично. Той имаше огромно количество идеи относно жените, но така и не успя да открие нито една, която да го интересува повече от два часа. Постоянно зает да измисля нови начини за правене на пари, той просто нямаше време за сантименти. А когато купи местния хотел, той предпочете да се нанесе в най-широкия му апартамент, заобиколен от яко пиеси и псуващи комарджии, които също като него гонеха шансовете на съдбата. Мансардата така и си остана бялата лястовица в живота му. Въпреки това рядко оставаше празна, тъй като я ползваха приятелите му.

Състоеше се от просторна дневна, спалня, баня, кухня и тераса-градина. Беше проектирана и обзаведена от една наперена фирма за вътрешен дизайн от Лос Анджелис и изглеждаше точно такава – кокетна и

наперена малка мансарда, плод на най-модерни архитектурни виждания.

Вида се разходи из дневната. Ръцете ѝ бяха в джобовете, главата ѝ – леко приведена встрани.

– Харесва ли ти? – попитах.

Тя бавно се извъртя на пети.

– Какво направи с пудриерата?

– Сядай – рекох и се приближих до барчето. – Първо ще поговорим за теб, а после за пудриерата. Какво е мястото ти в тази история?

Тя седна, праметна крак върху крак и впери поглед в тесните си длани.

– Искам да зная какво стана с пудриерата – рече. – Какво направи с нея?

– Дай да караме поред – рекох, привърших двата коктейла и се приближих до нея с чаши в ръце. – Коя си ти? Започвай отначало. Как се забърка във всичко това?

Тя пое питието, помисли малко и рече:

– Нямахме начин, просто ми трябваха пари.

Настаних се насреща ѝ, преполових на една глътка коктейла и оставих чашата си на пода. Пресегнах се към картоната с цигари на съседната масичка, подхвърлих ѝ една и сам запалих.

– Как се срещна с Горман?

– Той е мой агент.

Известно време я гледах внимателно.

– Казава, че си стриптизьорка. Вярно ли е?

– Да.

– Слушай, не ме карай да тегля думите ти с ченгел. Започни от началото. Искам да зная всичко за теб.

Тя отпи глътка и внимателно ме погледна. Имаше особения навик да гледа изпод полуспуснати клепачи. Не можех да видя очите ѝ, но ги усещах твърде добре.

– Защо трябва да ти разказвам нещо за себе си?

– А защо не?

Очите ѝ се изместиха към отсрещната стена, лицето ѝ стана замислено и някак отвлечено. После започна да говори.

Баща ѝ бил фермер, имали малко ранчо във Ваукомис, Оклахома. Имала четирима братя и пет сестри. Живеели трудно. Старият правел каквото може, но фермата западала. Съсипал се. Също и майка ѝ, която не виждала изход от мизерията. Децата растяли полугладни и диви. Когато Вида била на шестнайсет години, намерили баща ѝ в един вир.

Крайно изтощен, той паднал във водата и нямал сили да изплува. Удрил се в локва, дълбока едва десетина сантиметра. Просто нямал сили да извърне глава и да си поеме въздух.

Семейството се разпаднало. Вида започнала работа в един крайпътен ресторант. Миела чинии и поднасяла храна на изгладнели шофьори двацет и четири часа в денонощието.

Била луда по киното и мечтаела един ден да замине за Холивуд. Била убедена, че ще успее да си намери някаква работа, докато я забележат и стане звезда. Споделила мечтите си с някакъв шофьор. Той й казал, че няма начин да не успее. Момиче с нейното лице и фигура просто е рождено да бъде звезда. После й предложил да я закара дотам.

Отначало не му вярвала, но той непрекъснато я уверявал, че говори сериозно. Гледал я с тежък поглед и казал, че към предложението му има и едно малко допълнение. Не очаква той да й даде необходимите пари просто ей така, нали? Но можела да си ги отработи. Животинският израз на изпотеното му лице я отвратил.

– Какво ще кажеш, моето момиче? – настоявал той. – Решавай!

Дълбоко в себе си била убедена, че ще стане звезда, само и само да се добере до Холивуд. Не искала цял живот да мие чинии, да си пере бельото, напоено с миризма на престояли манджи, да ходи в тоалетната чак на двора. Била сигурна, че с всичко това ще бъде свършено, ако успее да замине за Холивуд. Няма вече да работи за пет долара на седмица плюс бакшишите. Казала на шофьора, че вечерта ще го чака край обора.

Той, разбира се, я измамил, но година по-късно тя все пак успяла да се добере до Холивуд. Пътувала три седмици. Само на автостоп, подобно на хиляди заваяни момичета като нея. Плащала си също като тях. Когато най-сетне пристигнала, лустрото й не можело да бъде разбито дори с парен чук.

Намерила си работа като сервитьорка в модерно кафене точно срещу входа на една от големите филмови къщи. След известен брой флиртове с техници и други представители на помощния персонал успяла да се запознае с един от малко известните режисьори на студиото. Той й предложил пробни снимки срещу уикенд в караваната му и бил достатъчно честен да й каже, че въпреки чудесния си външен вид, тя просто не е фотогенична. После й показал самите снимки и тя била достатъчно критична, за да приеме, че е прав.

Режисьорът, който на практика й обещал някаква роля, също се почувствал зле от този резултат. Предложил да й помогне и я свързал с Горман. Дебелият имал трупа стриптизьорки, която била много

популярна сред любителите на пищни тържества. Срещу петдесет-сто долара на нощ тя трябвало да седи гола във вана с шампанско, да танцува върху масите и неща от тоя сорт. В най-лошия случай щяла да има по два ангажимента седмично.

Горман я харесал и я взел на работа. Задържала се там повече от година. Бързо свикнала с новата си роля, станала известна и търсена. Печелела много, но и много харчела. Винаги била без пари. Тогава Горман ѝ направил това предложение.

През цялото време говореше на стената, изглежда напълно ме бе забравила. Стигнала до предложението на Горман, тя направи пауза да запали цигара. После продължи:

– Каза, че е уредил да покажа номера си на едно парти в Сан Луис Бийч. Давал го някой си Линдзи Брет. Не ми направи никакво впечатление, бях свикнала да играя на частни приеми из цялата страна. Но той подхвърли, че мога да направя много пари, ако успея да открия шифъра на сейфа в тази къща. Също и разположението на алармената инсталация и охраната. Отначало мислех, че ме будалка. Никога преди не ми беше правил подобни предложения. Но той беше сериозен. Каза, че ще получа хиляда долара за исканата информация. Отвърнах, че ще си помисля.

Стана и се разходи из стаята. Ръцете ѝ бяха в джобовете, цигарата димеше между устните ѝ. С това тяло можеше да подлуди всеки мъж.

– Казах, че приемам – рече тя, спря да ме погледне и продължи разходката. – Беше лесно. Брет отвори касата да се похвали пред приятелите си с новозакупен брилянт. Комбинацията беше записана на картичка, която извади от портфейла си. Не беше трудно да я измъкна оттам и да я препиша. Той беше доста пиян, също и останалите... Купонът беше страхотен. Попитах го направо как действа алармената инсталация и той най-подробно ми обясни. Беше много горд с нея, правеше му удоволствие да я включва и да гледа как охраната хвърчи като луда. Успях дори да взема въсъчен отпечатък от ключа на задната врата. Бях страхотно експедитивна, но и те бяха пияни като ирландци на празника на Свети Патрик.

– Значи не ходиш насън, а?

Тя се засмя. Мрачен и безрадостен смях.

– Това е едно от малкото неща, които все още не правя.

– Какво стана после?

– Казах на Горман, че зная комбинацията на сейфа, системата на алармената инсталация и имам отпечатък от ключа. Беше много

доволен, но настроението му рязко се смени, когато го попитах за какво е всичко това – Тя прехапа устни и се намръщи при спомена: – Още по-недоволен остана, когато му казах, че или ще ме включи в играта, или няма да получи нищо от мен.

Слушах с цялото си внимание.

– И включи ли те?

– Да. – Пепелта от цигарата ѝ падна на килима. – Не стана лесно, разбира се, но в крайна сметка успях да го убедя.

– И какво ти каза той?

Тя облегна лакти на парапета над камината и изпъчи бюст към мен.

– Каза ми защо иска да докопа пудриерата и какво ще направи, след като я има. Каза ми колко струва и как възнамерява да я обърне в пари. Прие да ми даде една трета от всичко спечелено срещу информацията, която бях събрала.

– И за какво му трябваше тази пудриера? – небрежно попитах аз. Доста небрежно.

– А ти какво направи с нея? – също така небрежно подхвърли тя.

Беше време да вляза в играта.

– Стига си повтаряла едно и също. Не се грижи за пудриерата, тя е на сигурно място. Довърши си разказа. Защо я искаше той?

– Защо мислиш, че го изиграх? – погледна ме хладно тя.

– Не искаше да ме изтезава – отвърнах. – Забрави ли?

Тя се разсмя и звукът на беше особено приятен.

– Опитай още веднъж.

– Страхувала си се, че Горман ще те излъже и няма да получиш нищо. Знаела си, че Паркър е мръсник и след като си получат пудриерата, вероятно ще се окажеш в езерцето с водните лилии с прекършен врат...

Лазурните ѝ очи се присвиха.

– Продължавай.

– Освен това ти е хрумнало, че петдесет процента е по-добре от една трета, особено след моята поява. А когато се появявам с версията, че пудриерата е взривена, вече си сигурна, че аз съм твоят човек.

Бюстът ѝ се вирна още по-предизвикателно в моя посока.

– Имам за продажба определена информация. Ако искаш да я купиш, това ще ти струва половината от всичко, което успееш да измъкнеш от Брет.

Станах и се прозях.

– Хайде да си лягаме, бебче – рекох. – Достатъчно си побъбрихме тази вечер. Ела да ти покажа къде ще склоним глави.

В очите ѝ проблясваше тревога, примесена с несигурност.

– Нямах ли нужда от моята информация? – остро попита тя.

– Ще си помисля – рекох. После я хванах за ръката и я поведох към спалнята. – Може и да не ми е необходима.

– Едва ли – дръпна се тя. – Това е опасна само-заблуда. Пудриерата не означава нищо за никого без информацията, с която разполагам единствено аз!

– Ти го казваш – отвърнах и седнах на леглото. – Но аз имам любопитен мозък, едно време бях ченге. Професията ми е да откривам разни неща и сигурно ще останеш изненадана, когато разбереш колко неща вече съм открил.

Тя ме гледаше втренчено. По бузите ѝ бяха избили гневни петна. Вече не беше спокойна и сдържана, беше бясна.

– Искам половината от... – Млъкна, защото я дръпнах на леглото.

– Не се вълнувай, любима – рекох. – Тази вечер не искам повече делови разговори. Искам малко забавления.

– Няма да ги получиш от мен! – процеди през стиснатите си зъби тя и се шита да освободи ръцете си. Но не само в тях имаше метална нишка. – Пусни ме! – извика побесняла тя. – Ще викам!

– Хайде, почвай! – рекох и обхванах още по-здраво ръцете ѝ. – Какво са за тази къща няколко писъка? Тук постоянно някой крещи – това си е част от играта. Можеш да пициш, колкото си искаш!

– Пусни ме, да те вземат дяволите!

Успя да освободи едната си ръка и ми тресна такъв юмрук, че главата ми отхвъркна назад. После ме изрита в слабините и ми стовари още един юмрук – този път по подутия врат.

Това вече ми дойде прекалено. Доста ми се беше насъбрало през последните двацет и четири часа. Уж съм опасен тип, пък всички ме използват за изтриталка! Време е май да си покажа и зъбите!

– Това е положението, бебче! – надвесих се над нея аз. – Стига ми, достатъчно се правих на глупак! Сега е твой ред, синеочке! Надявам се да ти хареса!

– Звяр такъв! – изкрещя тя и продължи да се бори със зъби и нокти.

Сграбчих я здраво. Тя се опита да хапе, но не прояви особен ентузиазъм. След малко ръцете ѝ се обвиха около врата ми и ме стиснаха така, сякаш се страхуваха, че ще им избягам. Устните ѝ поддадоха под натиска на моите. Очите ѝ заблестяха като две прекрасни яркосини звезди.

Странни животинки са жените, нали ви казах?

СЕДМА ГЛАВА

Резкият звън на телефона ме накара да подскоча в леглото. От съседната възглавница шръкнаха още две заешки уши.

– Няма пожар – рекох. – Само телефонът. Изплаши ли се?

Вида се измъкна от обятията ми.

– Не повече от теб – рече и посегна към слушалката, тъй като телефонът беше откъм нейната страна.

Сложих длан на гърдите ѝ и я бутнах обратно в постелята.

– Аз ще се обадя, ти си почивай.

Трябваше да се пресегна през нея, за да стигна слушалката. Пресегнах се.

– Имаш маниери на нерез! – просъска тя. – Но се страхувам, че обиждам нерезите...

Усмихнах се на гневните сини очи и вдигнах слушалката от вилката.

– Най ми е гот с инвалиди и бабички, ама много стари! – уверих я аз, после рекох едно примесено с прозявка „ало“

В ухото ми затрещя гласът на Кейси.

– Слез долу, Флойд! Капакът на тая консерва всеки момент ще хвъркне във въздуха, ще се опитам да го задържа до твоето идване!

– Каква консерва, бе човек? – учудих се аз. – И не викай, ако обичаш, защото не съм добре с нервите. – Наистина не бях добре с нервите. Имах чувството, че мога да се скрия под мътеща квачка, без дори да разроша перушината ѝ.

– Майната им на нервите ти! – изрева Кейси. – Давам ти пет минути да си изтръскаш панталоните!

Телефонът онемя. Оставях слушалката, прокарах пръсти през косата си и погледнах бледото лице, полускрито под завивката. В подобно състояние голяма част от жените губят своята привлекателност. Но това не важеше за Вида. Тя изглеждаше все така апетитна и свежа.

– Здравсти – рекох. – Помниш ли ме?

– И да не те помня, синините по тялото ми ще ме подсетят кой си! – остро отвърна тя. – Дръпни се, бивол такъв! Не виждаш ли, че ще ме смачкаш?

– Не преувеличавай де! – промърморих аз, после станах. Протегнах се, пузнах една прозявка и се насочих към шишето. – Искаш ли глътка

от тая благинка?

– Не, благодаря – надигна се на лакът тя. – Кой беше?

– Кейси. Трябва да слеза долу. Ще наредя да ти пратят кафе.

– Какво иска? – остро попита тя.

– Не ми каза, може би се чувства самотен. – Напипах часовника си сред дреболиите, които бях струпал на нощната масичка. Беше седем и двайсет. – Хей, знаеш ли, че сме се успали?

– Нали за това са направени креватите – рече тя и отново се сгуши под завивките.

Поех още една глътка и влязох под душа. След десет минути вече влизах в кабинета на Кейси. Чувствах се доста добре, ако не се брои трепетликането на нервите и болките във врата, който все още чувствах като току-що изстискан в пералня.

Кейси стоеше до прозореца с ръце на гърба и дебела пура в устата. Очите му гледаха мрачно, устните му бяха здраво стиснати.

Ниско невзрачно човече седеше на най-неудобния стол в целия кабинет и се усмихваше на шапката си, поставена на коленете. Всичко по него беше спретнато – косата, дрехите, подстрижката, дори обувките. Но най-спретнатата беше усмивката му.

– Не си от бързите, а? – изръмжа вместо поздрав Кейси. – Това е О'Рийдън, началникът на полицията.

Докато се начудя къде да се скрия, човечето скочи и ми протегна ръка.

– Радвам се да се запознаем, мистър Джаксън – рече то. Дори и ръкостискането му беше спретнато. – Много се радвам!

Полицейските началници обикновено се хващат за пищова, когато ме видят, а този се радва! Зяпах го изненадано. След малко се взех в ръце и рекох:

– И аз се радвам.

Изтеглих внимателно ръката си от пламенната му хватка и за всеки случай я прибрах в джоба си.

Кейси се настани зад бюрото.

– Паркирай се, Флойд – кратко нареди той, после кимна към ченгелто. – Кажи му!

О'Рийдън продължаваше да се усмихва.

– Снощи в Оушън Райз е имало дребен инцидент – започна той, като продължаваше да говори на шапката си. – Тази сутрин ми се обадиха от отдел „убийства“ в Сан Луис Бийч и поискаха помощ. Бил е направен опит за кражба с взлом в дома на Линдзи Брет, двамата му

телохранители са мъртви.

– Какво означава това? – обърнах се към Кейси аз. – Винаги ли почваш деня със сводка на полицейските донесения?

– О'Рийдън е мой добър приятел – отвърна Кейси и очите му сякаш искаха да обгорят лицето на дребния полицай. – Той се грижи да нямам главоболия, това е част от работата му.

Усмивката остана върху лицето на О'Рийдън, но изглеждаше леко повяхнала.

– Права каквото мога – обясни на шапката си той, после и поясни: – Може би е малко, но го правя.

Избрах си едно кресло, отпуснах се в него и поднесох пламъче към цигарата си. Ей такива полицейски началници най-обичам!

– Това, което върши за мен, е готов да върши и за теб – все така мрачно изрече Кейси. – Нали така, О'Рийдън?

Усмивката понечи да изчезне, но после колебливо остана.

– Затова съм тук, мистър Джаксън – рече той. – Познавате лейтенант Редфърн, нали?

Отвърнах, че познавам Редфърн.

– Точно той се свърза с мен – поклати глава О'Рийдън. – Убеден е, че вие сте замесен в обира, за който споменах.

Подскочих не повече от тридесет сантиметра. Знаех, че Редфърн не е глупак, но не очаквах толкова бързи и верни заключения от негова страна. Дали пък Горман не ме е издал?

– Защо точно аз? – попитах.

– Пазачите в имението на Брет са си водили дневник – извинително продума О'Рийдън. – В него пише, че вчера сутринта мъж с вашето описание и още едни са се появили пред имението. Външността ви е описана изключително подробно. Редфърн ви е познал по вратовръзката. Според него вие сте единственият човек в целия район, който предпочита конски глави по вратовръзките си.

– Сигурно има и други – рекох.

– Сигурно. Но той казва, че останалата част от описанието е достатъчна за всеки съдебен състав. И двамата пазачи са бивши ченгета, умеят да наблюдават и запомнят.

Хвърлих поглед към Кейси.

– Бил ли си там вчера сутринта? – попита ме той.

– Разбира се.

Усмивката на О'Рийдън видимо помръкна.

– Брет е влиятелен човек – загрижено продума той. – Тази сутрин

се е върнал и вие на кръв!

– Да върви по дяволите Брет! – рязко рече Кейси. – Слушай ме внимателно какво ще ти кажа: Джак-сън е тук от снощи. Пристигна към седем и половина и игра покер до два часа сутринта. Игра с мен, Джо и теб, О'Рийдън.

Усмивката още повече помръква.

– Мисля, че не е играл с мен – внимателно промълви той. – Хич ме няма в покера.

– Точно така, хич те няма в покера. Загубил си петдесетачка.

Пепелта от цигарата ми падаше върху килима. Чувството, че съм играл покер с един началник на полицията, беше много приятно. Приятно и стоплящо.

– Става въпрос за обвинение в убийство – с очевидно затруднение промълви О'Рийдън. – Редфърн може да ме унищожи, ако разбере, че идвам тук да играя покер. Знаеш, че ми се иска да помогна, но...

Кейси дъвчеше пурата си с мрачно, разкривено от гняв лице.

– Снощи от седем и половина до два играхме покер, О'Рийдън! – натърти той. – Ти, аз, Джо и Джак-сън! За какво си мислиш, че ти плащам, по дяволите? Пет пари не давам дали Редфърн ще те ликвидира или не, дори ако реши да те прониза с харпун! А сега изчезвай и се постарай да оправдаеш поне част от мангизите, които влагам на твоето име в банката!

О'Рийдън се изправи и отпрати нова усмивка към шапката си. Лицето му беше като рибешки корем, а изражението – на човек, прекарал дълго и тежко заболяване.

– Щом мислиш така... – промърмори той. – Ще видя какво мога да направя...

– По-добре направи това, което ти казвам! – изръмжа Кейси. Гласът му звучеше като електрически трион, захапал чеп.

Очите му проследиха отдалечаващата се към вратата фигура на О'Рийдън. Пристъпяше като достабанля и не се обърна нито веднъж. Когато вратата се затвори зад гърба му, Кейси се извърна и се изплю в месинговия плювалник до бюрото.

– Плащам му сто долара на седмица да се грижи за спокойствието ми, но когато му поискам конкретна услуга, винаги се стареа да изклинчи!

Браво, Мик! – с уважение го погледнах аз. – Не знаех, че си станал собственик на целия град. Сега сме квит, защото ме измъкваш от дупка, която е доста по-дълбока от оная, твоята...

– Как не! – изръмжа Кейси, но лицето му се разведри. – Хей, боецо, ти май забравяш, че когато ме измъкна от моята дупка, не ми беше виждал дори очите! Ей това няма да то забравя никога]

Смачках фасата и запалих нова цигара.

– Можеш да ми разкажеш своята версия, можеш и да я премълчиш – рече той. – Но ако решиш да я разкажеш – сега е моментът.

Не се колебах. Можех да имам доверие на Кейси, а и той можеше да ми бъде от полза.

– Снощи бях там – рекох. – Историята е доста заплетена, така че слушай внимателно.

Разказах му всичко – от предложението на Горман до пристигането ни снощи тук заедно с Вида Той слушаше, без да ме прекъсва, и пушеше. Лицето му ставаше все по-загрижено. Дори на мен самия историята изглеждаше фалшива като усмивката на О'Рийдън.

– Това е – приключих аз. – Мисли каквото искаш, но аз надушвам мангизи и възнамерявам да съм пръв на опашката.

– Твоя работа – рече той. – Шантава история и мисля, че трябва много да внимаваш. Брет е тежка категория и изисква специален подход. Ако искаш, аз ще се погрижа за Горман и Паркър.

– Не. Това, което исках от теб, ти вече го свърши. А аз самият не мога да направя нищо, преди да съм прибрал пудриерата или това, което се крие в нея. Мадамата горе твърди, че знае за какво става въпрос. – Поклатих глава, помълчах, после замислено добавих: – Не зная какво да правя с нея, Мик. За мен тя продължава да бъде загадка.

– Няма друг начин, ти винаги си бил будала с жените. С нещо да ти помогна?

Усмяхнах му се.

– Искам да прескоча до Сан Луис Бийч да си взема малко дрехи и да се видя със стария приятел Редфърн. Как мислиш, ще играе ли според правилата О'Рийдън?

– Ще играе, къде ще ходи! Нали чу какво му казах? Редфърн не може да разбие алибито ти.

– Хубаво. Ще огляда нещата с него на място, а може и да се поогледам. Ще ми дадеш ли назаем някаква кола?

Кейси кимна.

– Значи оставям мадамата горе. Предпочитам да кротува, докато се върна. Не искам да ми изчезне. Можеш ли да й сложиш някой и друг пазач?

– Джо ще го стори. И без това няма работа. – Кейси повиши глас и

го извика.

– Искам да си стои горе. Бих могъл да я заключа, но имам чувството, че това няма да е достатъчно. Ако Джо я държи под око, ще бъде друго...

Джо се появи на вратата.

– Госпожица Ръкс трябва да стои горе, докато Джаксън каже друго – обърна се към него Кейси. – Ти ще се погрижиш за това.

Джо изненадано изсумтя, но беше твърде добре трениран, за да покаже никакви други емоции.

– Окей – рече.

– И внимавай, приятелче – рекох. – Коварна е колкото цяла торба с гърмящи змии. Всеки път, когато щракне с жартиерите си, някой бяга разреван.

– Ще щракне, ама ще ѝ го върна! – мрачно се ухили Джо.

– Ще ида да ѝ кажа две думи, после тръгвам – рекох на Кейси аз. – Нали ще ми приготвиш кола?

– След пет минути ще е пред входа.

Облечена в небесносиня пижама и червени пантоф-ки, Вида гледаше покривите на Санта Медина, разстилащи се под терасата. Дочула стъпките ми, тя рязко се извъртя на пети и аз отново се оказах лице в лице с високия бюст.

– Кафето пристига – рекох. – Трябва да изляза, ти ще стоиш тук, докато се върна.

– Може би – отвърна тя и хвърли поглед към Оушън Райз, мержелеещ се в далечината. – Ще си помисля.

– Можеш да излезеш само ако решиш да скочиш от покрива.

Тя рязко се обърна.

– Какво означава това?

Влезе негърът с приятелската усмивка. В ръцете му имаше поднос с топли кифлички и кафе. Кимна, рече, че утрото е чудесно, и безшумно се изниза.

Налях кафе, добавих захар и сметана и ѝ подадох чашата.

– Не искам да се мотаеш безцелно тук – обясних. – Дръж се спокойно. Ще заключа след себе си, просто да не вземеш пак да се разхождаш насън...

– Нищо подобно няма да направиш! – ядно проблесна с очи тя. – Вече започваш да прекаляваш!

– Така е, но нищо не можеш да промениш. Представи си какво ще стане, ако излезеш и налетиш на Паркър. Хайде, използвай главата си.

Оставащ тук, докато аз разбера накъде духа вятърът.

Тя помълча, после рязко попита:

– Къде е тази пудриера?

– Друг път ще поговорим за нея – обещах аз, довърших кафето си и се изправих. – В момента имам да мисля за други неща.

Тя замислено ме гледаше.

– Ако не бях аз, вече да си запълнил някоя дупка – рече тя. – Нима не можеш да проявиш поне елементарна благодарност?

– Има време – рекох и взех шапката си. – Скоро ще бъдем отново заедно. Сега си почивай. Ако имат нужда от нещо, използвай телефона. Джо ще се погрижи за теб. Не се опитвай да го будалкаш, сърцето му е от камък.

Тя ме изпревари до вратата, сграбчи ключа и се опита да се изплъзне от протегнатите ми ръце.

– Спокойно – рекох, вдигнах я на ръце и я отнесох в леглото. През целия път барабанеше по гърдите ми със стиснати юмруци.

– Пусни ме! – викна тя. – Мразя те, гад такъв!

Хвърлих я на леглото, после коленичих до него и се зах да издърпам ключа от стиснатите ѝ пръсти.

– Няма ли да престанеш? – скарах ѝ се аз. – Легни спокойно и се дръж като дама!

Хукнах към вратата, последван от будилник и някаква ваза. Успях да превъртя ключа от външната страна миг преди юмруците ѝ да забарабанят по вратата. Епитетите, които употребяваше, биха накарали дори таксиметров шофьор да почервенеет от срам.

В коридора се появи Джо и спря да послуша.

– Щрака жартиерите си, а? – промърмори той. – Предупреждавам те, че ако и мен нарича с тези имена, сигурно ще ѝ друсна един!

– Идеята не е лоша – промърморих и му подадох ключа. – Можеш да ѝ даваш всичко, което поиска, с изключение на пищов и отрова. Разбрахме ли се?

Той въздъхна и пъкна ключа в джоба си.

– Да. Дано се върнеш по-скоро.

Слязох в кабинета на Кейси. Дългучът с профил на Байрон и метличина на ревера се беше нагънал край стената с ръце в джобовете и гледаше как Кейси проверява кореспонденцията си.

– Флойд, запознай се с Лу Фарел – каза Кейси. – Той ще има грижата да те предпазва от неприятности. Взemi го с теб, може да го ползваш като шофьор.

Лу извърна към мен потрепващите си кукленски клепащи, а аз се опитах да не издам ужаса си.

– Много благодаря – рекох. – Но мисля, че е по-добре да бъда сам. Трябва ми колата и нищо друго.

– По-добре го вземи – посъветва ме Кейси. – Много е добър с палка.

„Сигурна е още по-добър с пухче за пудрене“, помислих си аз, но не го казах на глас. Не исках да засегна Кейси и да разплача Лу.

– Сигурно – промърморих. Но все пак предпочитам да съм сам. – Погледнах към Лу и добавих: – Не искам да ви обидя.

– Няма нищо, скъпи – отвърна той и помири се метличината си.

– Не се заблуждавай от външния му вид – усмихна се Кейси.

– Да бе, как не... – мрачно промърморих аз и се измъкнах навън.

Пред вратата беше паркиран черен кадилак, хромираните му части ослепително блестяха. Портиерът се подсмихна на смаяното ми изражение.

– Шефът каза, че колата е за вас – рече той и ми отвори вратичката.

Този звяр ме пренесе до дома за по-малко от половин час. Държах малко апартаментче в триетажна сграда, разположена в центъра на един от по-малко блестящите квартали на Сан Луис Бийч. Беше съвсем комфортно за моите нужди – малко остаряло, но чисто. Хазайката мисис Бакстър беше толкова нечестна, колкото и останалите й колежки в квартала.

На отсрещната страна беше паркирана сива лимузина. Спрях кадилака пред входа, хвърлих поглед към колата отсреща и се усмихнах вътрешно. Зад волана седеше един тип, който от две преки приличаше на ченге. В ръцете си държеше разгърнат на спортната страница вестник.

Слязох бавно, за да му дам възможност да ме разгледа както трябва. После се качих в жилището си.

Отключих и влязох. Бяха направили известни усилия да заличат следите от обиска, но отдалеч си личеше, че са преровили апартаментчето сантиметър по сантиметър.

Проверих съдържанието на последната си бутилка уиски и се заех да събирам някои вещи. След половин час бях готов. В момента, в който затварях последния сак, по стълбите се разнесоха тежки стъпки и авторитетни кокалчета почукаха на вратата.

– Влез – извиках и продължих да затварям сака.

На прага се появиха полицейски лейтенант Редфърн и цивилната кука на име Самърс. Спряха и ме загледаха така, както тигър гледа

вечерята си.

Редфърн беше тип с приятна външност, по полицейските стандарти, разбира се. Средна възраст, среден на ръст, с широки рамене и гладко избърснато лице. Имаше очи като бургии, изпод сивата шапка с широка периферия се показваха снопчета снежнобяла коса. Носеше кафяв костюм на едва забележими червени райета с доста добра кройка, обувките му ослепително блестяха. Беше добър и стабилен полицаи, познаващ всички аспекти на незаконната дейност и малко уморен да бъде честен. Все пак си оставаше такъв, въпреки натиска на политическите сили, които управляваха този град. Беше опитен и опасен противник за всеки, който се изправи срещу него или закона. Мен специално ме понасяше толкова, колкото човек понася гноен цирей в ухото си.

– Здравейте – жизнерадостно поздравих аз. – Спипахте ме в последния момент, тъкмо се канех да си вдигам чуковете от това градче. Какво ще кажете?

Редфърн не беше от хората, които си губят времето в празни приказки, и премина направо на въпроса.

– Ти ли беше вчера сутринта на гости на Линдзи Брет? – Гласът му беше тих и спокоен, но никога в живота си не бях чувал глас, който по-добре да смразява гузната съвест на престъпниците.

– Разбира се – рекох и прибавих сака към другите два, вече затворени. – И какво?

Самърс заплашително се прокашля. Беше украсен с голям златен пръстен. Беше му много удобен, когато се налагаше да тресне един юмрук в зъбите на някой заподозрян. Пръстен с подобни размери може да направи големи бели, а той все се правеше, че е забравил да го свали.

– Защо беше там? – кратко попита Редфърн.

– Бях тръгнал към моя приятел Кейси, знаеш го нали?

– Знам го. Кейси живее доста далеч от Оушън Райз.

– Точно така. Чаках автобуса да замина при него, но един тип предложи да ме закара. Обясних му как да стигне до Санта Медина, ама кой да слуша. Рече, че познава на пръсти района и сви в погрешна посока, разбира се. Нямах бърза работа, затова го оставих да се оправя сам. Кацнахме точно пред имението на Брет и някакъв пазач започна да се прави на шегаджия. После обясних на моя спътник как да се справи и това беше.

– Слушай, дребен... – започна заплашително Самърс, но Редфърн му махна да си трае.

– Аз ще се оправям – процеди той и ми отправи мрачен поглед. –

Кой беше този, дето те превози?

– Представа си нямам. Изглеждаше ми малко откачен, но може би греша. Не попитах за името му. Остави ме в Санта Медина и повече не съм го виждал.

Редфърн направи няколко крачки напред-назад.

– Къде беше снощи? – рязко се извърна той и заби поглед в лицето ми.

– При Кейси.

– Я си помисли, Джаксън! Хубавичко си помисли! Според мен си бил у Брет!

– Не виждам полза от подобни предположения, но това си е твоя работа – рекох аз, натиках бутилката скоч в джоба си и хвърлих последен поглед наоколо, просто да се уверя, че не съм забравил нещо. – Игрехме покер, можеш да провериш. Там беше и един твой приятел – полицейският началник О'Рийдън. Смъкнах му цяла петдесетачка.

Редфърн стоеше неподвижно. Погледът му бавно напусна лицето ми и се сведе към ноктите му.

– О'Рийдън, а? – промърмори той.

– Точно. Изглежда ми свестно ченге. Любезен човек, все се усмихва...

Самърс стегна огромните си мускули. Ясно виждах, че прави огромни усилия да не забие пръстена си в лицето ми.

– Значи си играл покер с О'Рийдън, така ли? И кога свърши играта?

– Почнахме в седем и спряхме в два – жизнерадостно отвърнах аз.

Нова продължителна пауза, после Редфърн сви рамене. Изведнъж доби уморен и някак тъжен вид.

– Окей, Джаксън, това те изключва от играта. – Пъхна ръце в джобовете на панталоните си, само по очите му личеше какво изпитва в момента. – И къде отиваш сега?

– Свалях една мадама и използвам мансардата на Кейси за един неофициален меден месец. Отбий се някой ден, приятелче. Кейси ще се радва да те види.

– Да тръгваме – рече Редфърн и побутна Самърс към вратата.

– Шефе, нека му друсна един на тоя мръсник! – примоли се Самърс.

– Казах да тръгваме! – сопна се Редфърн и прекрачи прага.

Самърс се спря на вратата. Имаше вид на тигър, на когото са дръпнали вечерята изпод носа.

– Тия дни ще те спипам, копелдак мръсен! – процеди злобно той. –

И тогава много трябва да внимаваш!

– Не отлагай днешната работа за утре – ухилих му се аз. – Почвай още сега, пък да видим какво ще стане!

– Хайде! – долетя отдолу гласът на Редфърн.

Самърс ми хвърли един мрачен поглед и изчезна. Лицето му беше порозовяло от гняв. Вратата се за-тръшна зад гърба му.

Дадох им няколко минути аванс, после слязох в приземието да си плата наема. Съобщих на мисис Бакстър, че напускам и се измъкнах навън, преди тя да е решила дали да ме целуне, или да ме халоса с някоя бутилка.

Натоварих багажа на задната седалка на кадилака и отпраших към офиса. Броят на момичетата, които ми хвърляха по някой усмихнат поглед от тротоарите, беше направо за учебник. Ако не бях зает, като нищо можех да напълня лимузината с тях. Реших да поискам тази кола още веднъж. Някой ден, когато съм свободен. Сигурно ще ми трябва рибарска мрежа...

Спрях пред офиса и около колата се струпаха куп сополиви хлапета. Повиках най-голямото и най-печеното и му показах трите монети в дланите си.

– Виж какво, убицецо – рекох. – Ако държиш тези хлапета по-далеч от колата ми, ще бъдеш на официална служба при мен!

– Как не – рече убиецът и хвърли свиреп поглед към доскорошната си компания. Изглеждаше толкова застрашителен, че се чудех как ще си поискам колата обратно.

Телефонът в офиса звънеше, та се късаше. Ритнах вратата и грабнах слушалката, но отсреща вече бяха затворили.

Не се разтревожих особено. От седмици никой не беше ме търсил, вероятно е било грешка.

Разчистих бумагите си, пъкнах в задния джоб на панталона си полицейския револвер 38-ми калибър, изхвърлих в кошчето празната бутилка от уиски и с леко чувство на съжаление затворих празните чекмеджета. Не беше кой знае какъв офис, но все пак ми беше приятно да го имам. Мансардата на Кейси беше много готина, но не беше моя. Разликата беше огромна.

Тъкмо прекрачих прага, когато телефонът отново започна да звъни.

– Мистър Флойд Джаксън? – попита приятен женски глас.

Трябваше да помисля малко, преди да потвърдя. От месеци насам никой не ми беше викал „мистър“, особено пък по телефона.

– Бихте ли почакали една секунда, моля?

Имаше хубав глас това момиче – спокоен, уверен и мелодичен.

– Ще ви свържа с мистър Линдзи Брет – добави то.

– Стиснах здраво слушалката.

– Мистър кой?

– Мистър Линдзи Брет. – Нещо в слушалката прещрака, после момичето каза: – Говорете, мистър Брет. Насреща е мистър Джаксън.

– Джаксън? – излая рязък и напрегнат глас.

Е, това вече е друга работа. Точно тъй ме търсеха през последните няколко месеца. „Джаксън!“ Редфърн или някое от останалите ченгета. А сега и Брет.

– Слушам – промърморих.

– Искам да говоря с теб, Джаксън! Ела веднага у дома, на Оушън Райз! До един час да си тук!

Зяпах големия рекламен плакат на стената. От него ме гледаше пищна мадама с впит по тялото бански костюм и загадъчна усмивка на уста, Намигнах ѝ, но тя не ми отвърна.

– Няма да стане, мистър Брет – отвърнах.

– Какво, какво? – Въпросът беше зададен с такова заплашително ръмжене, че положително е накарал всичките му служители да замръзнат от ужас Но аз не бях сред тях и затова не ми пукаше.

– Не ме очаквайте – рекох с любезния тон на хотелски администратор, – защото няма да дойда.

Пауза. От мембраната сякаш капеха бучки лед Не сигурно си въобразявах прекалено много.

– Искам да говоря с теб! – В гласа се появи едва доловим оттенък на несигурност. Достатъчно ясен, за да го забележа.

– Ако мислите, че наистина е наложително, можете да дойдете тук – рекох. – След около час заминавам. Завинаги.

– Не тръгвай, преди да ме дочакаш! – Гласът вече беше мек, много мек. Почти човешки.

– След един час тръгвам – отвърнах и поставих слушалката.

ОСМА ГЛАВА

Слязох пеш до улицата, платих на малкия убиец за охраната на кадилака и седнах зад волана. Закарах го в гаража на съседната улица, после с пъшкане поех обратно към шестия етаж. Тъкмо спрях да си поема дъх, когато до слуха ми долетяха забързани стъпки откъм коридора.

Да стигнеш от Оушън Райз до тази дупка само за двацет и пет минути беше наистина постижение. Очаквах Брет да връхлети в офиса с емфизем на дробовете и сърдечна аритмия, но не стана така. Беше от онези типове, които отделят за спорт по няколко часа на ден и шест етаж бяха за него само лека загарявка. Човек като него може да тича от тук до Матерхорн и пак да му остане дъх да си подсвирква.

Нито почука, нито изчака покана да влезе. Връхлетя в офиса като циклон.

Беше висок над метър и осемдесет, здрав като бик. Малко над тридесетте и хубавец, ако харесвате добре гледаните и охранени лица на милионерите. Разбрах защо жените си падат по него. Беше властен и решителен тип, от него се излъчваше високо и малко заплашително напрежение. Очите му бяха остри и внимателни. Човек оставаше с чувството, че трябва да стане много рано сутринта, ако иска да го хване натясно, но и тогава шансовете му не са кой знае какви. От извивката на раменете и решителната му уста, от самия начин на изразяване си личеше, че този човек разполага с много пари.

– Ти си Флойд Джаксън, нали? – рече той и хвърли на бюрото шапката и бастуна си.

– Аха – признах си аз. – А ти сигурно си мистър Брет.

Той не си направи труда да отговаря, вместо това огледа с презрителен поглед бедното обзавеждане.

– Снощи вдигна във въздуха касата ми и уби двамата ми пазачи! – рече твърдо той.

– Аз ли? – попитах, после извадих цигара и бавно запуших. – И защо съм го сторил?

Той грабна стола за посетители, бутна го до бюрото и седна.

– Хич не си въобразявай, че алибито ти има някаква стойност! – предупреди ме той. – Знам всичко за О'Рийдън. Той е мошеник. Снощи не си играл покер с него, а си бил у дома!

Беше толкова убедителен, че бях склонен да му повярвам.

– Редфърн май не е на това мнение – подхвърлих, очаквайки спор.

Той извади пура, отхапа края и и я запали. Лицето ми потъна в облак ароматен дим.

– Пет пари не давам за мнението на Редфърн! – тросна се посетителят ми. – И никак не се впечатлявам от показанията на някакъв корумпиран полицейски началник! Искам си кинжала и съм дошъл да си го получа!

Изведнъж се превърнах в слух.

– Какъв кинжал, мистър Брет?

– Виж какво, Джаксън, не се прави на глупак! Знаеш за какво говоря. Снощи тя открадна от сейфа ми един кинжал „Челини“ и аз си го искам обратно! Предложението ми е съвсем делово и няма нищо общо с полицейското разследване.

По гърба ми пробяга лека тръпка на възбуда. Съзнавах, че трябва да действам с изключително внимание. Това, което чух, можеше да означава само две неща – бърз и кратък път към газовата камера или куп мангизи. Всичко зависеше от начина, по който ще разиграя картите.

– Защо да няма нищо общо с полицейското разследване? – полюбопитствах аз.

– Защото те не могат да направят нищо, а аз мога. Пет пари не давам за онези пазачи, пет пари не давам дали ще те пхнат в пандиза, или ще се измъкнеш. Искам да си върна кинжала и ще направя всичко необходимо за това! Не си прави прибързани заключения, а първо чуй какво ти предлагам. Ако до десет часа тази вечер ми донесеш кинжала, ще получиш двайсет и пет хиляди долара в брой. Ако обаче не се появиш до този час, ще започна нещо, което наистина ще те изненада!

– Какво например, мистър Брет? – попитах аз.

– Ще прекръша О'Рийдън – мрачно и спокойно ме информира той. – Ще ми струва известно време и малко пари, но ще успея. А после ще проверим дали ще издържи в съда твоето желязно алиби. Ще те пратя в газовата камера, дори да ми се наложи да купя целия съдебен състав! – Приведе се напред и почука по изцапания с мастило плот: – Тогава ще откриеш, че не е трябвало да се захващаш с мен, Джаксън. Имам голямо влияние в близките околности и възнамерявам да го използвам. Избирай сам как да постъпиш. Аз си искам кинжала.

– За какъв кинжал става въпрос? – меко попитах аз.

Той ми отправи тежък и продължителен поглед. Не избухна, въпреки че беше на ръба да го стори.

– Кинжалът „Челини“ – отвърна с глас, на който можеш да си

счупиш орехите. – Ако не са ти разказали историята му, ще е най-добре да ме слушаш внимателно. Този майстор получил поръчка да изработи два златни кинжала за кардинал Якобачи. Единият е запазен в галерията Уфици, другият изчезнал. Вероятно е бил откраднат. Появи се на бял свят едва преди няколко месеца и аз успях да го купя. Това с изключително рядка антика, затова си направих труда да уведомя когото трябва за своята придобивка. Никой не може да я продаде. Все едно да продадеш „Мона Лиза“. Ти си получил поръчка да го откраднеш от някой, безскруполен колекционер. Мога дори да назова името му, но няма да го сторя. Нямам доказателства, но съм сигурен, че това е той. Само един нечестен колекционер би рискувал да открадне подобна вещ.

Колекционерите са странни хора, Джаксън. Ако нещо е особено рядко, те още повече се стремят да го притежават. Макар да знаят, че трябва да го държат във вечна тайна. В едно съм сигурен – ти си откраднал кинжала и ти е било платено за това от някой запален колекционер. Приел си задачата, защото си бил натясно. Вчера сутринта си се въртял около къщата ми, а днес банковата ти сметка, на нула от доста месеци, изведнъж набъбва. Ето защо знам, че ти си крадецът.

– Как узна състоянието на банковата ми сметка? – все така меко попитах аз.

Той ме възнагради с бледа усмивка.

– Банката е моя, Джаксън. Просто наредих една малка проверка.

– Май ще се наложи да сменя банката, нали?

Той се изправи на крака.

– Чу офертата ми. Никакви въпроси, никакви неприятности и двадесет и пет хилядарки в брой. Не ме интересува как ще се докопаш до кинжала, но го искам. Ако до десет вечерта не се появиш у дома, ще трябва много да внимаваш. Твърде бързо ще разбереш, че си си играл с динамит!

– Да предположим, че си направя труда и открия този кинжал, да предположим дори, че го донеса у вас. Каква е гаранцията, че Редфърн няма да ме чака зад вратата с белезници в ръце?

– Моята дума – кратко отвърна той.

Разменихме си продължителни погледи.

– Окей – свих рамене накрая аз. – След като нямаш по-здрава гаранция, ще видя какво мога да направя.

Той измъкна портфейла си и пусна една картичка на бюрото.

– Това е телефонът ми. Звънни, след като вземеш кинжала. Ще наредя на охраната да те пусне.

Прибрах картичката във вътрешния си джоб.

– Може би ще те видя пак – рекох. – Но не обещавам.

– Но аз положително ще те видя! – мрачно ме изгледа той и тръгна към вратата.

– Нищо друго ли не е откраднато от тази каса, мистър Брет? – подхвърлих след него аз. – Може би ще приема и други оферти...

Наблюдавах го внимателно, не знаех дали трябва да подскочи, пребледнее, а дори и да получи удар. Според Горман, Паркър и Вида би трябвало да направи поне две от тези неща. Но той не направи нищо. Само се извърна и подозрително ме изгледа:

– Какво искаш да кажеш?

Дори да ме блъсне влак, не бих споменал за пудриерата, но все пак продължих да го подпитвам.

– Нямахте ли и нещо друго ценно за теб редом със златния кинжал?

Изглеждаше озадачен. Истински, а не престорено.

– На интересен ли се правиш?

Опитвах се да скрия собственото си озадачение.

– Сигурно – рекох. – Не ми обръщай внимание. Напоследък не съм си отспал.

Той ме възнагради с още един тежък поглед и излезе. Изчаках да заглъхнат бързите му стъпки надолу по етажите, измъкнах шишето с уиски и си сипах пет сантиметра във високата служебна чаша. Глътнах го почти всичкото, без дори да се намръщя. Долу, на площадката между блоковете, викаха и се биеха хлапетата. Изръмжа автомобилен мотор и потегли с пълна газ. Един мишок надникна от дупката си и ми хвърли презрителен поглед. Мадамата на плаката продължаваше да се усмихва. Вицът май й хареса.

– Наистина е смешно – признах й аз. – Много смешно и можеш да се хилиш до побъркване! Защото не ти, а аз съм в цялата тази бъркотия!

Вдигнах крака и внимателно ги изпружих върху бюрото. Трябваше ми малко време за размисъл. Значи все пак кинжалът. Пудриерата очевидно нямаше никакво значение за Брет.

– Как ти харесва всичко това? – попитах мадамата на стената. – Така става, когато човек се прави на умник. Вината е единствено на Джаксън – момчето-детектив. Шерлок Втори, нещастникът с парализиран мозък! Отново съм там, откъдето започнах, и Шишко май ще излезе прав. Може би оная загадка в роклята наистина се разхожда насън, може би наистина е взела Кинжала и си е пъкнала там пудрата! Вероятно тази е причината, поради която Шишко си иска пудрата обратно – нали Брет

веднага ще разбере кой е свил ножчето? Май трябва да почна отначало. Може би трябва да си сменя дебелия глава за бутилка скоч. Само дето едва ли ще се намери някой навит на трамбата. Аз самият – едва ли!

Потърках брада с овлажняла длан и преместих очи върху телефона. Имах чувството, че Брет не се шегува и наистина ще се захване с мен, ако не му доставя кинжала до десет часа. А пречупи ли О'Рийдън, аз съм затънал до гуша! Достатъчно богат и силен е този Брет, няма да му е кой знае колко трудно да смачка дребното ченге. Придърпах телефона, избрах един номер и зачаках.

След малко насреща вдигнаха и в мембраната дръпна глас, наподобяващ празна консервена кутия, търкулната по циментово стълбище:

– Холивуд Банър!

– Дайте ми Ал Райън.

Почаках доста дълго, докато накрая се появи гласът на Ал.

– Кой е? – кратко понита тоя.

– Флойд Джаксън – рекох. – Как си, Ал?

– Страхотно! – с дълбоко вътрешно убеждение отвърна Ал. – В момента не ме закачай, обади се през другата седмица. Тогава излизаме отпуската.

– Трябва ми малко информация, Ал – твърдо изрекох аз.

– Не ме интересува, зает съм. Бъди приятел и иди да се хвърлиш под някой влак! Никой няма да плаче за теб!

– Много смешно. Как е жена ти, Ал?

– И тя е страхотна. Какво общо има жена ми? – Гласът на Ал изведнъж започна да звучи подозрително.

– Ами онази малката с червените коси и трапчинки зад коленете, с която те видях миналата седмица на надбягванията „Браун“?

Дълго, обидено мълчание.

– Това е изнудване, Джаксън! Ти самият не обичаш да те изнудват, нали?

– Искам малко информация, Ал – нежно повторих аз.

– Добре де, защо не каза направо? Знаеш, че стига да мога, винаги съм готов да помогна. Какво искаш да знаеш?

Разменихме си по една усмивка с мадамата на стената.

– Всичко, което ти знаеш за един дебел търговец на задници, който нарича себе си Корнелиъс Горман.

– Не знам кой знае какво. Има офис на булевард „Уилтшайър“, от пет-шест години е в бранша. Има глава, ръководи един куп стриптизьорки и прави добри мангизи от тях. Миналата година имаше известни

неприятности с Лигата на майките за здрав морал, преди два месеца се намъкна ох обвинеше по закона Ман. Но в неговия бранш това си е част от играта.

Намръщих се срещу мембраната. Нищо ново, нищо, което да ме насочи нанякъде.

– Играе ли и други игри, Ал?

– Не зная. Мисля, че не. Вади добри мангизи от момичетата. Но нищо не му пречи, разбира се.

– Чувал ли си за момиче на име Вида Ръкс?

– Как да не съм! – В гласа му се появи нещо като ентузиазъм. – Една от мадамите на Горман. Гледал съм я как си смъква парцалите. И трябва да ти кажа, че гледката си я биваше!

И тук нищо ново.

– Да знаеш случайно дали Горман има приятел колекционер на антики? – запитах без особена надежда аз.

– Антични мадами? – с недоумение попита Ал.

– Не, тъпако. Картини, бижута, неща от тоя сорт...

– Откъде да знам? Доста е гъст с Доминик Бойд, който е фрашкан с мангизи и има голямо имение в Бе-върли Хилс. Може би той си пада по антиките.

Наострих уши.

– Не е ли един дългуч със зализана руса косица и мутра на стара кобила?

– Напълно възможно. Облича се като мадама и май си пада малко педераст.

– Това е нашият човек! – Дойде мой ред да покажа ентузиазъм. – Кой е той, Ал?

– Не знам откъде се пръкна. Появи се изведнъж, беше преди пет-шест години. Един познат викаше, че бил бос на контрабандата с къркане някъде на Север. Направил милионче суха пара но време на сухия режим. От това, което съм чувал, мога да кажа, че е доста опасен тип. Същият познат добави още, че бил беглец от някаква лудница, но това вече не ми се вярва.

Замислих се над чутото, после рекох:

– Е, благодаря ти, Ал, мисля, че това стига. Извинявай за безпокойството.

– И забрави за червенокосата! – изсумтя Ал. – Имахме делова вечеря и нищо повече!

– Сигурно й е било студено, защото здравата я беше наградил! –

отвърнах аз и затворих.

И тъй, Горман наистина е импресарио, а Вида наистина е танцьорка. Но моят някогашен приятел Доминик не е партньор на Горман; партньор му е кибритлията, бивш контрабандист на алкохол, наричащ себе си Бойд.

Подреждах събраната информация в продължение на двайсетина минути. Тази дейност в крайна сметка ме обогати с пълен комплект интересни теории, но с нищо, което бих могъл да отнеса в банката и да сменя за суха пара. Само в едно бях сигурен – довечера в десет трябва да занеса кинжала на Брет, тъй като съвсем не бях склонен да го проверя дали блъфтира със своите заплахи.

Споменаването на газовата камера дълбоко ме разтревожи. Трябва да убедя Горман да се раздели с кинжала. Десетина минути си мислех как да постигна това. Имаше начини – най-лесният от тях беше да отида и да го свия от къщата на Бойд Отхвърлих идеята, тъй като си давах сметка, че този път трябва да играя абсолютно на сигурно. Помислих още известно време, после блъснах стола назад, затворих прозореца, огледах за последен път мизерната си канцеларийка и поех надолу по стълбището.

След час и половина бързо каране спрях пред офиса на Горман, разположен на булевард „Уилтшайър“. Сградата ме накара да си помисля, че има и много по-несполучливи начини да си изкарваш хляба. Офисът се намираще на осмия етаж на Уилтшайър Билдинг. Минаваш през въртящата се врата и влизаш в просторно фойе с бяло-зелени плочки на пода и сума излъскан бронз край огледалата по стените. Вдясно са асансьорите, а право срещу теб – редица от скъпи бутици, в които можеш да си купиш както цвете за бутониерата, така и диамантена тиара – това зависи единствено от размера на банковата ти сметка или настроението. Вляво е рецепцията, дълга редица телефонни кабинки и гише, на което можеш да си купиш билет за всяка театрална постановка. Блестяща табела над широкото, водещо надолу стълбище, те информира, че там можеш да бъдеш подстриган и избръснат, да вземеш една турска баня, а дори и да похапнеш, ако ти се катери нагоре-надолу.

Изкачих се до осмия етаж с експресния асансьор, походих няколко секунди по още бяло-зелени гумени блокчета, накрая спрях пред двойна остъклена врата. На едната ѝ част пишеше КОРНЕЛИЪС, а на другата – ГОРМАН. Погледнах към спретнатата млада блондинка зад стъклото. Беше се настанила зад пулт на малка телефонна централа, а от разгневените ръце на евентуалните молители я делеше висока месингова преграда.

Останалата част от помещението бе запълнена от четири реда столове. Повечето от тях бяха заети от издокарани млади госпожици, които очевидно чакаха нещо.

Бутнах едното крило и се помъкнах към рецепцията. Мадамите ме гледаха. Не бързах. Да чакаш да те наемат за стриптизьорка сигурно не е кой знае колко забавно, затова нямах нищо против да си поразнообразят гледката със стотина кила кости и мускули, които нехайно пристъпяха по мокета.

– Мистър Горман – рекох на русото коте и потънах в големите му кафяви очи.

То издържа погледа ми, без да проявява кой знае какъв копнеж, и попита дали имам предварително определен час.

– Нямам – отвърнах, – но той ще ме приеме. Кажете му, че иска да го види Флойд Джаксън и ще се уверите сама.

Хвърлих едно око през рамо да видя как мадамите приемат новината. Отвърнаха ми с напрегнати, пълни с очакване погледи.

– Съжалявам, мистър Джаксън – рече блондинката и май наистина съжаляваше. – Но мистър Горман не приема никого без предварително определена среща.

– Пробвайте все пак – настоях аз. – Звъннете и му кажете, че съм тук. Очаква ви огромна изненада, скъпа. Ние двамата с Шишко бяхме в една килия в пандиза. Питайте го!

Тя нервно се изкикоти.

– Шегувате ли се? Мистър Горман никак не обича да му нарушават спокойствието!

– Питайте го! – продължих да настоявам аз. – Изпитва към мен фатално привличане... Хайде, скъпа, прошепнете му добрата новина!

Тя вдигна слушалката, а мадамите зад гърба ми замръзнаха в трепетно очакване.

– Господин Флойд Джаксън настоява да ви види – притеснено промърмори в мембраната тя. – Твърди, че ще го приеме. – Послуша, разшири зеници и затвори. – Бихте ли почакали малко, мистър Джаксън? След секунда ще бъдете приет.

Благодарих и се насочих към младото стадо, но още преди да съм избрал къде да се настаня, вратата до бляскавия парапет се отвори и на прага застана слабо чернокосо момиче с хладно лице.

– Мистър Джаксън? – остро попита то.

Смених посоката и тръгнах към нея.

– Влезте, моля. Мистър Горман ви очаква.

Намигнах на блондинката, която ме зяпаше с отворена уста, и нехайно пристъпих прага на просторен и светъл кабинет, пълен е дим от пури и снимки на готини мадами с оскъдно облекло.

Горман седеше зад голямо бюро, покрито с документи, които можеха да бъдат договори, но можеха да са и всякакъв друг боклук. Между тях имаше още снимки и пепел от пури. Дебелото му кръгло лице беше безизразно като лицето на отегчен просяк, малките черви очички сред пластове розова тлъстина ме гледаха обаче остро и с някакво добре прикрито безпокойство.

– Неочаквано посещение, мистър Джаксън – меко продума той. – Признавам, че не очаквах да се видим толкова скоро.

– И аз съм изненадан – рекох и се отпуснах в коженото кресло насреща му.

– Да не би да ми носите пръстена? – попита той и се изкиска като орангутан, който се готви да ви отхапе пръстите.

– Май го продадох – споделих аз с видимо огорчение. – Нещо бях закъсал за мангизи. Един тип ми обеща хиляда и петстотин, ама оттогава не съм го виждал...

– Ясно – кимна той, без да сваля очи от лицето ми. – Все пак имате важна причина да дойдете тук, нали?

– Разбира се – рекох. После се облегнах назад, запалих цигара и пузнах клечката в пепелника от оникс. – Действително не съм се отбил просто да си побъбрим. Как е Доминик?

Горман вдигна огромната си лапа и се зае да изучава безупречно подрязаните си нокти. Контролираше се напълно.

– Много е добре, мистър Джаксън. Няма съмнение, че той е един опасен тип и се страхувам, че точно в този момент изпитва към вае нещо като леко... хм... раздразнение. На ваше място бих се държал по-далеч от него.

– Цяло чудо е, че са го пуснали от лудницата – рекох. – Фамилното му име е Бойд, нали? И е колекционер на антики.

Горман се намръщи на ноктите си.

– Значи сте, се поразровили, мистър Джаксън?

– Преди време бях частно ченге. Все още не съм се отървал от навика да си завирам носа в чужди работи. – Тръснах цигарата си направо на бюрото, пепелта ѝ с радост се присъедини към по-едрите си посетими, останали от многобройни пури. – Вида ви изпраща поздрав. Добро момиче е тя. Малко повече темпераментно, отколкото трябва, но добро.

– Глупачка! – проскърца остро Горман.

– Е, знаете ги тези хлапета Не е направила кой знае какво Всяко момиче на нейно място би изпитала изкушението да хлопне по главата шантаво копеле като Доминик.

– Защо не минете върху същността на въпроса? – попита Горман. – Не сте дошъл да ми върнете пръстена, значи имате предвид нещо друго.

– Дойдох за кинжала – пузнах очарователната си усмивка аз.

Мълчание. Черните очички леко се разшириха.

– Май не ви разбирам – рече най-сетне той.

– Срегнах се с Брет – поясних аз, загасих фаса и запалих нова цигара. – Познавате ли Линдзи Брет?

Той каза, че не го познава.

– Жалко, много обаятелна личност. Тежка категория и не ви позволява нито за миг да забравите това. Притежава способността да бъде убедителен... бих казал, твърде убедителен! Искате си ножчето обратно, дори мен успя да убеди, че наистина си го искате] Ето защо реших да се отбия и да го взема.

Горман ме наблюдаваше внимателно.

– Какво ви кара да мислите, че е у мен? – запита най-сетне той все така тихо и спокойно.

– Не е у вас, а у Бойд – рекох. – Но вие сте му приятел. И понеже здравата сте затънал, аз си помислих, че ще мога да ви убедя да убедите него.

– Затънал ли съм? – Черните очички проблеснаха като две късчета цветно стъкло.

– Затънал сте и още как! – придърпах стола си аз. – Брет сложи картите на масата и аз разбрах, че трябва да ги изиграя, както той иска, за да си нямам повече неприятности. Той ми дава сигурни гаранции. Искате си кинжала и нищо друго не го интересува. Не го ли получи, ще трябва да се готвя за висок скок. А той включва най-различни опасности, включително и газовата камера. Какво ми остава? Нищо друго, освен да ви направя същото предложение. Дайте кинжала или ще ви натопя. Достатъчно е само да разкажа на Брет цялата история. И без това вече подозира, че зад всичко стои Бойд. Скрил съм Вида на сигурно място, а тя е решаващ свидетел, надявам се, че разбирате това. За да отърве кожата, тя ще ви хвърли на вълците толкова бързо, че и двамата ще дишате цианид още преди да е завършил процесът! Обстоятелствата са изцяло във ваша вреда. Аз притежавам истинската версия, Вида и пудриерата. С гаранциите на Брет като безплатно приложение. Ако не убедите Бойд да върне

ножчето, спукана ви е работата. И на двамата.

Той бавно извади цигара от златната си табакера. Запали я, без да сваля поглед от лицето ме. Показа завидно самообладание, но все пак си личеше, че не е много щастлив.

– Ще получите ли възнаграждение, ако върнете кинжала? – Въпросът беше зададен с много тънък и много скърцащ гласец.

– И още Как! – ухилих се насреща му аз. – Двайсет и пет бона!

– Ясно – кимна той и лицето му се поразведри. – Бихме могли да си разделим това възнаграждение, мистър Джаксън. На мистър Бойд не му пука за парите. Всичко ще бъде между нас двамата.

– Страхувам се, че няма да стане – облегнах се назад аз и реших да нарежа официалностите. – От тая работа няма да получиш нито цент, мой човек. Помниш ли какво каза преди известно време? Че съм пълен с номера и не се спирам пред нищо. Наистина съм такъв. Твоята работа е да измъкнеш кинжала от Бойд. А за нея няма да ти бъде платено по простата причина, че всички козове са в моите ръце!

Лицето му придоби цвета на замразен овнешки бут.

– Мисля, че ще е по-умно да си разделим парите – приведе се напред той. – Помислете още веднъж, мистър Джаксън.

Ритнах стола назад и се изправих.

– Ще се върна точно в четири, Шишко. Ако кинжалът не е тук, ще си носиш последиците. Достатъчно дълго ги позволих да ме правиш на глупак. Край. Ако в четири ножчето не е тук, двамата с шантавото ти другарче ще трябва да сверявате показанията си пред Редфърн. И хич не се опитвай да се измъкнеш. Цялата работа е написана на хартия и се пази при Вида. Ако до шест довечера не се върна при нея, тя ще изпрати пакетчето право на Брет.

Гледахме се втренчено в продължение на няколко безкрайни секунди, после аз се обърнах и излязох. Той си остана зад бюрото – мрачен, мълчалив и застрашителен като свита в храстите кобра.

Мадамите ме зяпаха. Всички без изключение потръпнаха от ужас, когато чуха и видяха с каква сила затръшнах вратата на кабинета. Русокосата администраторка все още не беше успяла да си събере ченето. Хладната brunетка ме гледеше с преценяващ поглед.

Прекосих помещението, дръпнах летящата врата и излязох в коридора. Продължаваха да ме зяпат. Спуснах се с асансьора и излязох на улицата Преди да отворя вратичката на кадилака, вдигнах глава. Осем етажа над мене се отвориха няколко от прозорците. В рамките се появиха главите на кандидатките за слава, плюс тези на русото и черното

маце. Ченето на русото се спусна още три сантиметра надолу.

Мина ми през акъла, че всички тези мадами ще ме запомнят добре и за доста продължително време Приятна, стопляща мисъл. Дори глупак с полупарализиран мозък се чувства по-добре, когато знае, че няма да го забравят.

ДЕВЕТА ГЛАВА

До новата ми среща с Горман имаше цели три часа, но в град като Холивуд те преминават неусетно. Първия от тях употребих за обяд, който не бях си позволявал от години. Нищо не беше достатъчно скъпо и достатъчно качествено за любимия син на мисис Джек-сън през този слънчев следобед.

С още два свободни часа пред себе си аз излязох от ресторанта и подкарах кадилака към „Парамаунт“. Паркирах точно до главния портал. Ако не ви е известно, мога да споделя с вас, че това също е един добър начин за убиване на времето. През подобно място постоянно преминават купища готини мадами, които, общо взето, обичат да подсвиркват подпре им. Съществува вероятност оттам да мине дори самата Доръти Ламур с дългата до петите индийска дреха, но човек не трябва да бъде прекалено голям оптимист. Видях много мадами, които предполагаха добри забавления, но през този следобед бях станал много възискателен – Ламур или нищо. Накрая излезе нищо.

Докато зяпах от прозорчето на колата, в главата ми се подреждаха разни планове. Не след дълго в джоба, ми ще има буца на стойност двайсет и пет бона, а това са много мангизи. След кратък размисъл реших, че ще заведа Вида в Маями. Отдавна мечтая да ида в Маями и да се правя на милионер. Усещах, че това ще се отрази добре както на здравето ми, така и на дълбокото чувство за малоценност. Твърде дълго време бях останал беден и дрипав частен детектив.

Гледайки на нещата общо, бях пропуснал да забележа слабите места в предварителните си планове. Бойд ще трябва да върне кинжала, просто защото алтернативата е да се изтяга доста дълго време в пандиза. Брет ще ми връчи двайсет и петте бона, защото е обещал. А когато типове като него обещават, те обикновено спазват дадената дума. Представих си как се изтягам на златния пясък, а до мен лежи Вида в бански костюм. Тя има фигура само за бански. В момента, а който получа мангизите на Брет, отивам в най-близката туристическа агенция и си поръчвам билети за първия утрешен полет до Маями.

Времето ми почти свърши. Сигурно някой е прошепнал на Ламур, че се дя отвън и я чакам. Жалко. Запалих двигателя на кадилака и потеглих. Часовникът на таблото показваше четири без две минути, когато отново спрях пред Уилтшайър Билдинг. Този път глупости нямаше да се

дрънкат. Или си тръгвам с кинжала, или не знам! Закопчях ръкавелите, наклоних шапката си и прекосих широкия тротоар пред въртящите се врати.

Когато отново спрях пред стъклената врата на Горман, отгъткъ нямаше, посетителки. Русото коте се беше свило до телефона и устата му беше затворена. Подскочи от изненада, когато бутнах вратата и се надвесих над парапета и.

– Същото име, същият посетител – рекох, а вътрешно се питах как-во я разяжда. Изглеждаше като току-що излязла от шок, лицето ѝ имаше цвета на току-що изпран чаршаф. Или са я пипнали как обира дребните стотинки от касата, или адски се радва на новото ми посещение.

– Влезте – прошушна тя. Думите излетяха от устата и така, сякаш някой току-що я беше ритнал с подкован ботуш в корема. Махна по посока на кабинета, после грабна шапката и палтото си, които лежаха на масата до нея, и се втурна към остъклената врата на изхода.

Обърнах се да погледам бързия и полет. Не си направи труда да чак асансьора, а хукна по стълбите с такава скорост, сякаш долу пред входа раздаваха безплатно чорапогашници.

Без пея приемната изглеждаше много просторна и много тиха. Хвърлих поглед към вратата, от която се влизаше в кабинета на Горман, после очите ми пробягаха по четирите реда празни столове. Имах чувството, че нещо не е наред. Ръката ми се плъзна към колана, но още преди да стигне до дръжката на револвера, зад гърба ми се разнесе остър тенещ глас:

– Не мърдай, хубавецо!

Хвърлих бавен и предпазлив поглед през рамо. Зад последния ред столове се беше надигнала висока слаба фигура, облечена в сив делничен костюм. Сега разбрах вълнението на русото коте. През цялото време този тип е клечал там и е чакал да се появи. Лицето под черната шапка с широка периферия беше гладко избръснато и голо като на плъх, но не толкова привлекателно.

– На мен ли говорите? – пожелах да се осведомя аз, като внимавах да не правя резки движения. Лицето на този тип беше доста нервено, а от побелелите му кокалчета стигнах до заключението, че луфтът на спусъка му е обран докрай.

– Влизай вътре! – просърска той и махна към кабинета на Горман. – И внимавай!

Мина ми през акъла, че може би няма да замина за Маями и бях доволен, че не отидох да купя билети. Не обичам да хвърлям пари на

вятъра. Бутнах вратата на кабинета и влязох, следван по петите от новия си приятел.

В креслото на Горман се беше настанил Паркър, или по-скоро Бойд. Беше много сдържан, много хладен и много застрашителен. До прозореца се беше изправил още един грубиян и нежно поглаждаше синкав автоматичен пистолет в ръката си. Беше нисък, дебел и опърпан, съвсем като евтините наемни убийци, които произвеждаха местните филмови къщи. Отсъствието на Корнелиъс Горман се усещаше най-вече по простора в кабинета.

– Здравсти, приятелче – рекох на Бойд. – Как е бедната ти главица?

– Тоя път прекали с номерата, Джайксън – отвърна той и в гласа му се долови обилното присъствие на оцет. – Няма да си губя времето в приказки с теб. Няма да получиш кинжала, нито пък ще излезеш жив от тук. Първо ще отговориш на един въпрос, а после ще преживееш малък инцидент. Можеш да отговориш на въпроса доброволно, а можеш и да сториш това след известно насилие от моя страна. Който и вариант да избереш, резултатът ще бъде един и същ – след като отговориш, ще излетиш от този прозорец с главата надолу.

Идеята да литна от осмия етаж с главата надолу никак не се връзваше с представите ми за забавление, но очевидно нямаше смисъл да я споделям с Бойд.

– Това доникъде няма да те доведе – отвърнах аз с максимално спокойствие. – Казах на Шишко, че съм оставил писмени показания. Ако нещо се случи с мен, те ще попаднат в ръцете на Редфърн, а след това и на теб ще ти се случат някои неща.

– Не мисля така – презрително зърчи нос той. – Ще се оправим с тези твои показания, след като се оправим с теб, макар да съм почти сигурен, че такива няма.

– Защо ли пък толкова съм се загрижил за теб? – попитах седна единствена мисъл в главата – как да измъкна пищова си, преди дългият копелдак зад мен да ме е направил на решето. – Ти първо ще трябва да ги намериш, а после да установиш, че е станало твърде късно.

– Това ме навежда на въпроса ми. Къде е Вида Ръкс?

Дългучът май умее да чете мисли, защото ръгна пищова си в ребрата ми и посегна към колана ми да измъкне моя.

– Това вече не ти трябва, гнидо! – нежно прошепна в ухото ми той.

– Къде е Вида Ръкс? – повтори Бойд. Беше все така хладен и сдържан, но отсъстващото изражение в очите му никак не ми харесваше.

– Там, където не можеш да я докопаш – уверих го аз.

– Обичам да карам хората да се разприказват – рече той. – Някога да са те удряли с гумен маркуч по главата? Много боли и не оставя следа. Ако не отговориш на въпроса ми, главата ти ще стане на барабан!

Дебелакът до прозореца се раздвижи и в ръката му се появи тръба от дебела гума. Поклати я със замислено изражение и аз изпитах неприятното чувство, че ще я използва без никакви угризения на съвестта.

Хрумна ми, че това място едва ли е най-подходящото за пукотевица. Уилтиайър Билдинг е пълна с почтени люде, които биха проявили интерес към шум от подобен характер, а и видът на тия двамата започна да ме дразни. Прецених, че дългият има повече мозък в главата си, за да стигне до подобно заключение, затова се завъртях на пети и му треснах един в мутрата.

Следващата секунда беше наситена с действие. Върлината се просна с трясък на пода, дебелият връхлетя отгоре ми като разгневен бик, Бойд ритна стола и скочи на крака, а вратата отлетя с трясък и на прага се появи Лу Фаръл с пицов в ръка.

– Здравсти – любезно ме поздрави той. – Тия момчета май те притесняват, а?

Нямах време да му върна любезността, тъй като трябваше да се гмурна под гумения бич и да тресна дебелия с юмрук в жилетката. Беше силен, много силен удар. Онзи отлетя назад, препъна се в един стол и тежко се друсна по задник. Върлината пусна една сподавена ругатня и се опита да се изправи. В ръката му блесна дълъг нож. В същия миг се разнесе едно тихо „пук“ и ножът издрънча на пода. Онзи гледа в продължение на цяла секунда раздробената си ръка и едва тогава нададе рев, от който рамките на прозорците започнаха да дрънчат.

Лу насочи пистолета си към Бойд и дебелия. Към дулото му бе завинтен заглушител, който вдъхваше доверие.

– Не бъдете припряни! – предупреди ги той и клепачите над кукленските му очи невинно потрепнаха. – Вижте какво стана с приятелчето ви!

Втурнах се към Бойд и му друснах един.

Той се претърколи по гръб, настолната лампа с трясък се стовари отгоре му. Запратих в мутрата му тежкия ониксов пепелник, няколко снимки на полуголи мацета и се огледах с какво друго да го замеря. Бях в доста лошо настроение, защото си давах сметка, че щеше да ме изхвърли през прозореца, без да му мигне окото. Достатъчно като идея да ви се вдигне кръвното, нали?

– Не си изпускай нервите – рече Лу и тихо се подсмивва. Пищовът

му беше насочен към дебелия, който бавно се изправи и се долепи до стената. Плътно като тапет.

Сграбчих яката на Бойд и го вдигнах на крака като чувал с картофи. Той ме наплю и се опита да издере лицето ми с дългите си нокти. Изплъзнах се и му друснах още един. После го разтърсих напред-назад, докато започна да му се вие свят, и го стоварих в креслото зад бюрото. Дишаше тежко, с широко отворена уста и не изглеждаше като човек, който има желание да продължи борбата. За всеки случай му друснах още един в челюстта и той направи, кълбо назад заедно със стола. Вече беше готов. Приблжих се да погледна отблизо безжизненото му тяло, после изтупах праха от дрехите си и се заех да закопчавам ръкавелите. Чувствах се далеч по-добре.

– Здравсти – отвърнах на поздрава на Лу. – Откъде изскочи?

– Мик рече да вървя подире ти – отвърна с пресилен усмивка той. – И така видях Доръти Ламур. Излезе точно две минути, след като ти си тръгна, придружаваше я онзи хубавец Кросби.

– С индийската си рокля ли беше? – попитах, превърнал се цял в слух.

– Не – озадачено ме погледна Лу. – Беше облечена в модерен костюм от обработена кожа на акула. Заслужаваше си да го видиш. – Замисленият му поглед се спря на дългия, който продължаваше да кърви върху килима. – Ще си ходим ли или ще пообработим още малко тези копелета? – невинно попита той.

– Мисля да си тръгвам – рекох и се приближих до Бойд. Вдигнах го на крака, а той се сви като дете, което очаква шамар.

Натиках юмрука си под носа му и попитах:

– Къде е кинжалът?

Разбитата му мутра беше разкривена от страх.

– У дома – промърмори той и отново се дръпна.

– Значи ти отиваме на гости – рекох и го помъкнах към вратата. Извърнах врат по посока на Лу и подхвърлих: – С теб започвам да се чувствам в безопасност, красавец. Хайде, идвай!

Оставихме дебелия тапет да гледа като шашардисан тялото на дългия си колега, сгърчено върху килима.

Никой от двамата не проявяваше интерес към нас.

Стиснах ръката на Бойд и го поведох към асансьорите, Лу вървеше на крачка зад нас.

– Още един номер и те прехвърлям на Редфърн! – предупредих лудия аз.

Облегнат на стената до вратата на асансьора, той дишаше тежко и се опитваше да почисти лицето си с носна кърпичка. Беше твърде пребит и твърде уморен, за да представлява опасност. Поне за момента.

Спуснахме се на нивото на улицата. Момчето в асансьора не сваляше очи от лицето на Бойд, но беше твърде добре възпитано, за да прави забележки. А може би и уплашено от израза върху моето лице.

Прекосихме тротоара и натиках Бойд на задната седалка на кадилака. Настаних се до него и се обърнах към Лу.

– Ти ще караш.

Бойд ми даде адреса с разтреперан глас още преди да съм го попитал.

Минахме по булевард „Уилтшайър“ и поехме по широкото платно на „Санта Моника“, което водеше към Бевърли Хилс. Бойд живееше на Мълхоланд Драйв. Поехме по дълга алея, край която се простираше поляна, достатъчна за игрище за поло с олимпийски размери. Къщата беше толкова внушителна, че ако имаше още някое и друго помещение, спокойно можете да я сбъркате с Бъкингамския дворец.

– Ела и ти – рекох на Лу, когато спряхме пред входа. – С тоя откачен трябва да внимавам. Почне ли да прави номера, веднага му забий един приклад в тиквата.

Но Бойд явно беше далеч от всяка мисъл за номера. Не можеше да се движи сам и двамата с Лу почти го пренесохме през широкото стълбище. Озовахме се и предверие с размерите на самолетен хангар.

– Кинжалът! – напомних на домакина аз. – И побързай!

Появи се белокос джентълмен с обноски на иконом, но с външен вид на епископ. Той ахна при вида на Бойд и понечи да се втурне към него. Спря го тежкия ми поглед.

– Кажу ми да вдига платната! – наредих на Бойд аз.

– Всичко е наред, Джон – махна с ръка Бойд. – Можеш да се оттеглиш.

Старият джентълмен се поколеба, после ни обърна гръб и тръгна по един от коридорите. Доста неодобрение се излъчваше от този гръб.

– Хайде, Доминик – сръгах в ребрата любезния домакин. – Да вървим за ножчето. Тази обстановка е прекалено пищна за мен.

Той ни въведе в една от близките стаи, отвори вградената в стената каса и извади отвътре кожената кутийка на кинжала. Подаде ми я, без да каже нито дума, но бялото му като вар лице криеше безкрайни монолози. Отворих кутийката и хвърлих едно око на кинжала. Затворих я, преди Лу да надникне зад рамото ми. Играчката беше доста красива и не ми

се шеше хубавецът да възбужда фантазията си.

– Добре – рекох. – Ще предам това нещо на Брет и въпросът е приключен. Никога повече няма да чуеш за мен, освен ако не решиш да вършиш глупости. Но тогава ще кажа на Брет името на крадеца и сам можеш да си представиш част от неговата реакция.

– Махай се! – изстена Бойд, скри лице в шепите си и се стовари в близкото кресло. Така и го заряхахме. Беше от онези типове, които са страшно твърди, преди да им друснеш някой и друг юмрук, но после омекват като памук. След обработката ми приличаше на детска главоблъсканица, чиито елементи са пръснати из цялата къща.

Няколко минути преди седем бяхме обратно в заведението на Кейси. Преди да се кача при Вида, аз на забравих да отправя малка благодарствена реч към Лу, използвайки всички суперлативи в речника си. Той толкова се разчувства, че бях принуден да скоча в асансьора миг преди да ми увисне на врата.

Джо редеше пасианс в коридора. Когато ме видя, събра тестето, изправи се и се протегна.

– Радвам се пак да те видя – ухили се той. – Тази работа на болногледачка хич не е за мен, братче.

– Някакви неприятности? – кимнах по посока на заключената врата аз.

– Нищо особено – промърмори той и ми подаде ключа. – Отначало се опита да пърпори, ама си седна на задника, като й рекох, че ще е друсна един. Само по този начин можеш да успокоиш една истерична жена. С тях не може да се разговаря, просто им друсваш един и всичко е наред.

– Предполагам, че си прав – рекох. – В осем и половина имам едно излизане и ще те моля отново да поемеш поста си.

– Защо бе, човече? – изрази разочарованието си Джо. – Няма никакъв смисъл да вися тук, пред вратата. Тя не може да излезе!

– По този въпрос можеш да разговаряш с Мик. Искам те тук довечера, но не мога да те накарам насила.

Той само сви рамене, по лицето му бе изписано дълбоко отвращение.

– Добре, де. В осем и половина съм тук. – Тръгна към асансьора и за тръшна вратата подире си.

Вида лежеше на канапето. На масичката имаше чаша с коктейл, на пода бяха пръснати списания. Освен заплахи, Джо явно й беше предложил и пълно обслужване.

Все още носеше бледосинята пижама, която изглеждаше доста прозрачна под ярката светлина на настолната лампа.

– А, вече се върна – рече тя, остави списанието и спря поглед върху лицето ми.

– Да, върнах се. Как прекара?

– Малко се уморих от собствената си компания. Ще излезем ли тази вечер или ще продължавам да играя ролята на Монте Кристо в пещерата?

– Тази вечер не. Може би утре. Тази вечер трябва да свърша малко работа.

– Какво прави днес?

Заех се да си правя коктейл.

– Ходих нагоре-надолу. Разминах се е Доръти Ламур за някакви си две минути. Няма значение, защото не е била облечена в индийския си саронг.

– Можеш да се правиш на интересен колкото ся искаш, но трябва да ти кажа, че нямаш никакъв успех – свъси вежди тя. – В представите ми продължаваш да бъдеш дребно нещастно ченге с размътен от дълго надничане през ключалките мозък!

– До днес следобед моите представи бяха абсолютно същите – уверих я аз и седнах на крайчеца на канапето. – Не след това си промених мнението.

– Така ли? И защо?

Глътнах половината коктейл и оставих чашата на масичката.

– От дете ли ходиш насън, или това е станало впоследствие? – контрирах я аз.

В лазурните очи се появи метална нишка, пълните червени устни здраво се стиснаха.

– Пак ли се правиш на интересен?

– Може би. Не знам какво разбираш под интересен. – Довърших коктейла и запалих цигара. После извадих кутията с кинжала и я подхвърлих в скута ѝ. – Я хвърли един поглед на това нещо.

Настъпи дълго мълчание. Тя не се докосна до оръжието, не помръдна, дори престана да диша.

– Май ще е по-добре да ми разкажеш всичко – рекох. – Видях се с Брет. Ако му върна този кинжал, никой няма да пострада. Довечера в десет трябва да съм там. Срещу тая играчка ще получи една доста закръглена сумичка. Ако се държиш прилично, ще те взема с мен на почивка. Единственото, което искам да зная, е какво точно е станало в оная

къща, преди Горман да дойде при мен. Затова ти предлагам да ми кажеш истината.

Тя отблъсна кинжала и на лицето ѝ се появи лека гримаса.

– Как се сдоби с него?

– Бойд ми го даде. Ти знаеше, че Паркър се казва Бойд, нали?

Тя кимна.

– Уверих го, че Брет не иска неприятности и той ми го даде. На Брет изобщо не му пука какво ще стане с теб, Горман или Бойд. Искане си ножчето и толкоз. Дори и до този момент не знае, че сте забъркани.

– Но когато открие моята пудриера, ще знае – притеснено отвърна тя.

– Няма да я открие. Взех я от сейфа и я скрих в крилете на каменния грифон на терасата. Довечера ще я прибера и можеш да разполагаш с нея, стига да я искаш.

– Наистина ли ще го направиш? – стисна бицепса ми тя.

– Защо не? И без това вдигна прекалено много шум около тая пудриера. Сега слушай какво ще ти кажа – харесвам те въпреки някои особености в характера ти. Затова си представих, че двамата ще заминем заедно за Маями да пръснем малко мангизи. Какво ще кажеш?

Тя дълго ме гледа, после внезапно се разсмя. Този път смехът ѝ беше съвсем искрен.

– Защо не? – рече. – Стига да говориш сериозно!

– Сериозно говоря и ще ти го докажа.

Отидох до телефона и набрах номера на Пан Америкън Еърсуиз. Когато отсреща вдигнаха, аз бавно и отчетливо запазих два билета на името на господин и госпожа Флойд Джаксън за полета до Маями в единадесет часа.

Когато отново се върнах да седна до нея, очите ѝ развълнувано блестяха.

– Ето, това е – рекох и взех ръката ѝ. – Ако не ти стига – предавам се. А сега почвай с твоята история.

– Дай първо една цигара.

Ясно видях, че докато поднасяше огънче към цигарата, вее още изпитваше известно колебание. После изведнъж сви рамене и започна. Всичко станало точно така, както ми го предал Горман. Отишла у тях да изпълни номера си и Брет ѝ показал кинжала. Ходела насън още от дете и винаги го вършела, когато е притеснена. Брет се нахвърлил отгоре ѝ, тя го отблъснала. Легнала си с притеснението, че няма да си получи хонорара. Взела кинжала в ролята си на сомнамбул, а на негово място

оставила пудрата си. Дотук историята ѝ съвпаднаше напълно с тази на Горман. Сутринта си тръгнала рано. Знаела, че Брет заминава за Сан Франциско. У дома открила на дъното на чантата си кинжала „Челини“, открила, че пудриерата ѝ липсва. Разбрала какво е станало и я обзел ужас. Само Горман можел да ѝ помогне да се измъкне от бъркотията и тя отишла при него. Разказала му всичко, показала му и кинжала. Той само се засмял и започнал да я успокоява. Щял да се обади на Брет и да му обясни всичко. Той положително щял да бъде, доволен да си върне кинжала и едва ли би се замислил за останалото. Доминик Бойд влязъл точно когато Горман се опитвал да се свърже по телефона с Брет. Кинжалът бил на масата и той веднага го познал. После чул цялата история.

Ако искате да направите малко пари, сега му е времето, рекъл на Вида и Горман той. Искал да притежава кинжала отдавна, но Брет го изпреварил. Казал им да не предприемат нищо, преди да помисли как да задържи ножа и никой да не пострада.

Вида била против, но Горман я убедил да приеме. Не след дълго Бойд вече бил готов с плана си. Някой трябвало да прибере пудриерата. Веднага, още преди Брет да отвори сейфа и да открие размяната. Този някой трябвало да постави вътре бомба, и то по време, за което самата Вида ще има желязно алиби – например да играе номера си в някой нощен клуб пред очите на десетки посетители. На Горман било възложено да намери баламата, който да вземе пудриерата и да постави бомбата. Той избрал мен.

– Ако пудриерата се появи, Брет ще знае, че аз съм отмъкнала кинжала, Бойд пък не би могъл да бъде сигурен, че няма да го върна, когато ме притиснат – обобщи тя. – Искаше да прибере пудриерата толкова силно просто защото любимата антика вече беше в ръцете му. Само тя ме свързваше с кинжала, а той знаеше, че не може да разчита на мен, ако ме прибере полицията. Затова се изплаших, когато ти се направи на умник и рече, че пудриерата е унищожена от взрива. Бойд знаеше, че е у теб. В случай че не успее да я измъкне, най-простото нещо беше да се отърве от мен. Започна да ме гледа по начин, който никак не ми харесваше. Той е откачен и аз знаех, че не се спира пред нищо. Затова ти помогнах да избягаш.

– Но защо не ми разказа всичко това? Защо измисли онази глупост – че пудриерата представлявала ценност за Брет?

– Защото обещах на Бойд да не го издавам. Страх ме беше от него. Сега вече това е без значение, нали? Защото вече знаеш истинската му самоличност.

Преобърнах няколко пъти историята в главата са, но въпреки това не успях да открия противоречия. Бях почти убеден, че този път наистина ми е казала истината.

– Значи от пудриерата не могат да се изкарат мангизи, така ли? – попитах я аз с поглед на алчен наемник.

– Не, разбира се. Тя си е моя и е съвсем естествено да си я искам обратно.

– Ще я получиш. А сега ще звънна на Брет, защото никак не ми се ще довечера отново да си имам работа с пазачите и полицейските му кучета. – Извадих картичката на Брет и с недоумение я погледнах. После я обърнах на обратната страна, видях името и номера му и се успокоих. Обаче за малко. Нещо ме накара пак да погледна гърба ѝ и този път наистина се намръщих. Защото там, със ситен и равен почерк бяха написани доста странни думи: „От Алма на Върн. Най-добрият приятел на мъжа е съпругата му.“

– Да пукна, ако мога да си представя Брет да пише подобни неща върху картички! – рекох и я подхвърлих в скута на Вида. Докато тя я разглеждаше, аз вдигнах телефона и набрах номера. Връзката стана направо светкавично.

– Резиденцията на мистър Брет – обяви мелодичният глас, който вече познавах от сутринта.

– Обажда се Флойд Джаксън. Бихте ли предали на мистър Брет да ме очаква довечера в десет? Кажете му, че притежавам това, което иска.

– О, разбира се, мистър Джаксън – отвърна гласът, после се поколеба и добави: – Много се радвам!

– Значи станахме двама – отвърнах, после се запитах дали е толкова хубава, колкото звучи гласът ѝ и затворих с лека носталгия.

Вида забъркваше два хайбола. Светлината беше зад гърба ѝ и вече не изпитвах никакво съмнение в прозрачността на нощното ѝ облекло. Малко преди да ѝ обърна подobaващо внимание, аз още веднъж вдигнах картичката на Брет и намръщено я разгледах.

– Ти би ли казала, че най-добрият приятел на мъжа е съпругата му? – попитах.

– Откъде да знам – отвърна тя и се приближи с чаша в ръка. Очите ѝ гледаха отнесено. – Никога не съм била съпруга.

Прещраках с картичката между ноктите си.

– Алма и Върн... Питам се кои са те? – После пяхнах картичката обратно в джоба си.

– Защо не го попиташ лично, след като ти е толкова интересно? –

равнодушно рече тя.

– Знаеш ли, че тази нощница е прозрачна?

– Така трябва да бъде.

Това реши въпроса. Допихме си коктейлите и аз заключих кинжала в едно от чекмеджетата на скрива. До десет часа имаше още сума време.

Продължавах да гледам нощницата.

– Изглежда много по-добре от индийски саронг – внезапно рекох аз.

– Така трябва да бъде – повтори тя и бавно се насочи към спалнята.

Гледах подире ѝ. Тя леко се обърна, веждата и едва забележимо потрепна. След малко я последвах.

Това също е добър начин да се убият няколко свободни часа. Казвам ви го просто така, ако случайно не го знаете.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Фаровете на кадилака проточваха два дълги бели пръста по планинския път, който водеше към Оушън Райз. Зад волана седеше Лу Фаръл, а аз бях до него. Не го исках, но Кейси настоя да дойде, защото не изпитвал доверие към Брет. Имал чувството, че там може да ме чака и специална делегация.

Рекох, че ми е дал дума и Кейси умря от смях. Думата на един милионер съвсем не представляваше за него онази тежест, която й влагах аз. Обясни ми го с доста цветист език и накрая отстъпих. А после се оказа, че наистина се радвам от присъствието на Лу.

Не след дълго фаровете осветиха четириметровия зид, ограждащ къщата на Брет.

– Ще чакаш отвън, Лу – дадох нарежданията си аз. – И ще бъдеш готов за светкавично потегляне. Не излизай от колата, за да не те спипат пазачите.

Лу спря пред портала. Светна мощна лампа и пред нас изскочиха двама униформени мъже. Единият Остана пред железната врата, а другият се насочи към нас. Излязох навън, тъй като не исках да оглежда Лу.

– Мистър Брет ме очаква – рекох. – Казвам се Флойд Джаксън.

Лъчът на фенерчето ме ослепи.

– Предполагам, че наистина сте Джаксън – рече пазачът, след като ми се нагледа до насита. – Елате, ще телефонирам в къщата. Ще вкарват ли вътре и бричката си?

– Нека остане тук. Ще ида пеш.

– Както искате, но ще трябва доста да походите.

– Имам нужда от малко раздвижване, защото започвам да напълнявам.

Той сви рамене и тръгна обратно към портала.

– Всичко е наред – сподели с колегата си. – Това е човекът, когото очакват.

Онзи ме огледа намръщено и отвори вратата. Прекрачихме прага и влязохме в стаичката, Беше гола и чиста като караулно във военен лагер. До вратата имаше дори стойка, на която мрачно проблясваха четири карабини със съвсем делови вид. До тях висяха широки патрондаши.

Пазачът се приближи до телефона на стената и промърмори нещо в слушалката. Почака малко, бутна шапката на тила си и ме огледа с

хладен и безразличен поглед. В ухото му пропука някакъв глас и той моментално забрави за мен.

– Тук е Джаксън, сър – рече той. – Да, сър. Веднага ще го пратя горе. Ще се погрижа, сър. Да, разбира се. – Окачи слушалката, потърка носа си и ми подари една мрачна усмивка. – Това момче много обича да го наричат „сър“. Голяма работа, а? Ти искаш ли да си голяма работа, приятел? Ще ти хареса ли, ако човек като мен ти вика „сър“?

– Ще го понеса, стига на теб да ти харесва.

– Може би, но на мен един баровец ми стига. Така че не си въобразявай кой знае какво, приятел. Един баровец ми е предостатъчен. Имаш ли пищов?

Рекох, че нямам.

– Трябва да видя, приятел. Баровецът особено държи на това. Няма да ти пука, ако те поопипам малко, нали? Не се обиждай, ама изпълнявам заповеди.

– Почвай.

Той започна да ме опипва и скоро измъкна кутията с кинжала.

– Това какво е, приятел?

– Това принадлежи на баровеца. Ако го отвориш, ще трябва да му кажа, а това положително няма да му хареса.

– Добре, добре. Вътре едва ли може да влезе пищов – рече той и ми подаде обратно кутията. – Баровецът не харесва куп неща и хич не ми се иска да му се изправам на пътя.

Пъхнах кутията в джоба си.

– Хайде, приятел, очакват те. И това е упражнение, което баровецът не обича...

Тръгнахме по тъмната пътека.

– Не е лоша бричката, с която дойде, приятел – рече пазачът. – И аз бих искал да се возя на такава. Сигурно струва цяла торба мангизи.

– Не знам. Взех я назаем.

Той се изплю в тъмното.

– И аз тъй си помислих. Не мога да си представя частно ченге в такава кола.

– Вече не съм частно ченге. Оттеглих се преди няколко седмици.

– Тъй ли? Аз пък си помислих, че баровецът е решил да те наеме, щото преди една-две нощи са очистили предишните му пазачи.

– Няма такава нещo.

– Значи лична работа, а?

– Нещo подобно.

Продължихме мълчаливо в мрака, но аз усещах как го разяжда любопитството.

– Прекалено лична, за да говориш за нея, нали? – обади се отново той, когато пред очите ни изплува къщата.

– Питай него. Ако има желание да я сподели, сигурно ще ти разкаже всичко.

Нова хрчка в тъмното.

– Само туй ми липсва, да го питам. Сигурно ще ми отвърне с носа на ботуша си.

– Сигурно.

– Виждаш ли онзи осветен прозорец? – спря той и насочи ръка напред. – Там е. Каза да влезеш през градинския вход. Вече можеш и сам да се справиш, нали приятел? Не ми се качват всички тия стълбища. Краката ми са нежни.

Погледнах натам. Светлината от отворените френски прозорци на терасата достигаше до каменния грифон на парапета и се разсейваше по стълбите надолу.

– Ще се оправя – рекох. – Ще се видим пак, като си тръгвам.

Той остана в подножието на стълбите. Когато стигнах каменната птица, спрях и се обърнах. Все още беше там. Сложил ръце на кръста, стоеше и мълчаливо ме наблюдаваше. Продължих нагоре и погледнах назад едва когато стигнах до втората тераса. Беше си тръгнал, фигурата му едва се долавяше в мрака на-долу по пътеката. Ако не беше ярката луна, едва ли бих го забелязал. Залепих се в сянката на къщата и го изчаках да се скрие зад завоя. После изтичах надолу към грифона.

Рискувах, но друг начин нямаше. Ако отложех операцията за след срещата с Брет, може би изобщо нямаше да я осъществя. Защото пазачът положително ще ме чака да ме изведе обратно навън.

Спрях пред каменната птица и хвърлих бърз поглед наоколо. Нямаше никой, завесите на прозорците бяха плътно спуснати. Покатерих се в основата на статуята и пъхнах ръка в дупката между крилето. Пръстите ми напразно я опипвах. Тихо изругах и се набрах още малко нагоре. Измъкнах малкото си фенерче и насочих лъча му в малката хралупа. Вътре имаше малко мръсотия и още по-малко дъждовна вода. Но никаква пудриера.

Времето сякаш спря? Стоях вкопчен в каменните криле и зяпах в празната дупка. После нощната тишина бе разкъсана от оглушителен изстрел. Прозвуча съвсем наблизо, но въпреки това имах чувството, че не е насочен към мен.

Скочих от постамента и хукнах към френските прозорци. Стигнах дръпнатите стъкла още преди ехото на изстрела да беше заглъхнало в листата на околните хрусталаци. В стаята се виеше тънка струйка дим.

Беше хубава стая, точно такава, каквато трябва да притежава един истински милионер. Всичко вътре беше скъпо, красиво и здраво.

Линдзи Брет седеше в креслото срещу прозореца. На добре охраненото му лице бе замръзнало леко учудено изражение, в средата на челото му зееше синкава дупчица. Безжизнените му очи бяха вперени в мен, устните му бяха разтегнати в раздражителна гримаса. Вече не изглеждаше така, сякаш всеки момент може да тича оттук до Матерхорн, а после да си подсвирква с уста. Не беше нужно да го докосвам, за да се уверя, че е мъртъв.

Оръжието на престъплението (както биха го нарекли вестниците) лежеше на масичката пред него. Беше автоматичен пистолет двацет и пети калибър с магазин за шест патрона. От късото му дуло продължаваше да се вие синкав дим.

Работата беше свършена чисто и бързо. Този, който се беше наел с нея, безспорно е бил професионалист. Куршумът беше отнел живота на милионера с онази безпощадна точност, с която изчезнаха шансовете ми да получа двацет и пет хиляди долара. Това си мислех, докато очите ми не се отделяха от безизразното лице на убития. В крайна сметка нямаше да мога да си поживея нашироко. Господин и госпожа Флойд Джак-сън така и няма да поемат направените резервации за Маями. Никакви мангизи за Джаксън – хлапакът-детектив. Така става в живота. Кроиш плановете, издигаш въздушни кули, качваш се на покрива на света. А после идва някой, пуска вентилатора и балончето гръмва.

После в главата ми се появи нова мисъл. Ченгетата едва ли ще търсят убицеца прекалено далеч. Просто ще се задоволят с мен. По гръбнака ми пробяга хладна тръпка и след миг се закотви в корените на косата ми. С мен ами, с кого друг! Бях дошъл тук съвсем сам, в момента на пристигането ми тресна изстрелът. Редфърн ще умре от кеф, когато започне да съпоставя фактите.

Тези мисли пробягаха в съзнанието ми направо за нула време. Димът от дулото на пистолета още не беше се разсеял, когато краката ми започнаха да се движат на заден ход. После вратата отскочи назад и в стаята връхлетя момичето. Погледите ни се преплетоха над главата на мъртвеца. Беше висока, слаба, руса и хубава. Видя първо пистолета, после и Брет. От дупката в главата му просълзи първата капчица кръв. Тя замръзна на място, скри лице в шепа и нададе пронизителен писък.

Звукът прониза цялото ми тяло и нервите ми подскочиха.

В коридора се разнесоха забързани стъпки. Не ги дочаках. Няма да ми повярват, колкото и убедителен да се покажа. Този път никой няма да ми повярва. Спуснах се обратно по стълбището на терасата с такава скорост, че човек би ме взел за нощна птица. Момичето продължаваше да пиши, после към него се присъедини и мъжки вик Бягах, без да се обръщам назад. В къщата започна да звъни алармената инсталация.

Тичах по тъмната пътека към портала и колата. Пазачите несъмнено вече са алармирани от инсталацията, но трябваше да рискувам. Нямаше как да прескоча стената, а час по-скоро трябваше да съм извън границите на имението. Пуснат ли кучетата, с мене е свършено. Трябва да си пробия път през изхода, или край!

Пред очите ми се появи порталът. Беше все още отворен, отвън долиташе тихото боботене на кадилака. После видях нещо, от което сърцето ми подскочи. Двамата пазачи бяха изправени до стената на караулката с високо вдигнати ръце.

– Хайде, скъпи – повика ме с нежен глас Лу. – Тези момчета няма да ти направят нищо лошо.

Профучах покрай пазачите и скочих в колата. Лу надничаше през едно от прозорчетата, заедно с него надничаше и отрязаното дуло на бойна карабина.

– Ти ще караш – кротко рече той. – Аз трябва да се полюбувам още малко на тези момчета.

Включих на скорост и кадилакът се стрелна в нощта. Лу си прибра главата и остави карабината на седалката до себе си.

– Натисни педала – загрижено рече той. – Всеки момент ще започне пукотевицата.

Още не беше изрекъл това, когато зад нас се разнесе усилена стрелба. Един куршум пръсна часовника на арматурното табло, втори издълба дълбок коловоз в ламарината на покрива. Добре се прицелваха тези копелета!

– Мик ще полудее като разбере, че са му стреляли по колата! – изкиска се Лу. – С какво ги ядоса толкова, хубавецо?

– С абсолютно нищо – рекох, без да свалям крак от педала на газта. – Някой гръмна Брет миг преди да вляза при него. И те мислят, че това съм аз.

Лу забрави за женствените си маниери.

– Мъртъв ли е? – попита той с дрезгав глас.

– Много мъртъв! – мрачно потвърдих аз. Стрелбата беше

престанала, но аз не намалих скоростта.

– Да, ама връзките му няма да умрат заедно с него – промърмори Лу и угрижено потърка брадичката си. – Сега ще почне такава олелия, че всички ще съжаляваме за спокойствието си...

После млъкна и не промълви нито дума, докато не спряхме пред комарджийницата на Кейси. Там аз слязох от колата, а той зае мястото зад волана.

– Кажй на Мик, че тази кола ще я покрия за известно време – рече най-сетне Лу. – Онези пазачи я запомниха добре. Сигурно ще я познаят.

Кейси играеше покер. Видял лицето ми, той хвърли картите и скочи на крака.

– Ще се върна след малко, момчета – съобщи на партньорите си той. – Трябва да свърша една работа.

Насочи се към кабинета си и аз се помъкнах след него.

– Неприятности? – кратко попита той, докато заключваше вратата.

– И още какви! – потвърдих през стиснати зъби аз. Вече бях започнал да осъзнавам положението си и това ме караше да изпитвам дълбоко отчаяние – Брет е мъртъв. Някой му заби един двайсет и пети калибър между очите миг преди да вляза при него. За всички този някой съм аз.

Той шумно напусна въздуха от дробовете си и сподавено изруга.

– Видя ли убиеца?

– Не. Нали ти казвам, че това сам аз? Видяха ме като зяпам право в дупката на Брет. Трябва да изчезвам. Нищо не може да се направи, Мик. Просто нищо!

Телефонът започна да звъни. Мик грабна слушалката и кратко изляя.

– Да? – Послуша малко с безизразно лице и празен поглед. – Добре, добре. Няма го тук! – ядосано процеди той. – Ела сам да провериш, ако не вярваш! Нямам какво да крия! – После затвори и ми отправи блеснал от напрежение поглед.

– Да позная ли кой беше? – попитах.

– Няма нужда – въздъхва той – Тръгнаха са подире ти. О'Рийдън не може да направи нищо, поне така казва. Всички пътища са блокирани О'Рийдън е на път за насам с група за разследване.

– Трябват ми малко мангизи, Мик. Мога ли да получа онези два бона?

– Разбира се – рече той, отвори касата а хвърли на бюрото пачка банкноти. – Мога да ти дам и още ако искаш.

– Тези ще ми стигнат – поклатих глава аз и прокарах пръсти през

косата си. Не обичам да си признавам подобни неща, но тя наистина беше влажна. – По добре да не откриват тук и Вида.

Мик изсумтя и вдигна слушалката.

– Дай ми Джо – изръмжа в мембраната той, по-чака малко и продължи – Джо, доведи долу госпожица Ръкс! Веднага!

– Какво ще правим с нея, по дяволите? – безсилно въздъгнах аз.

– Спокойно, Флойд – рече Мик и сложи ръка на рамото ми – Не за пръв път пречукват някого. Зная как се постъпва в подобна ситуация, просто работата ми го изисква. Долу имам едно малко скривалище. Вие с Вида ще се пхнете вътре и ще си траете, докато нещата се уталожат. Никога не могат да те открият.

Поех дълбоко въздух и му се усмигнах.

– Бях готов да се пръсна, Мик – рекох. – Това наистина ме извади от равновесие. Никак не е приятно да знаеш, че си а лоши отношения с полицията. В какво ли не съм се забърквал, но убийството е нещо съвсем друго.

– Мда-а-а – проточи Мик. – Не забравяй, че някога бях обвинен именно в убийство и все пак успях да се измъкна.

– Случаят е доста по-различен, Мак – въздъгнах аз. – Видяха ме на местопрестъплението и могат да предоставят достатъчно доказателства дори и за най-тъпия съдебен състав. Пипнат ли ме, с мен е свършено!

– Няма да те пипнат – мрачно процеди Мик. На вратата се почука.

– Кой е?

– Джо.

Мик отиде да отключи и в стаята влезе Джо, придружен от Вида. Беше облечена в черни прилепнали панталони и червена блузка. Изглеждаше доста разтревожена.

– Добре, Джо – промърмори Мик и махна с ръка. Изчака вратата да се затвори зад бодигарда и бавно тръгна към високия бюфет в ъгъла. Отвори вратичката му и го опразни от дреболиите, след това бавно се отпусна на колене.

– Какво става? – втръчено ме погледна Вида.

– Много неща – отвърнах аз и се приближих до Мик. – После ще ти разказвам.

– Хайде – изправи се Мик. – Слизайте долу и не вдигайте шум. – Зад гърба му се виждаха тесни дървени стъпала, скрити зад подвижното дъно на бюфета.

– Хайде – обърнах се аз към Вида.

– Не ми се ще! – опъна се тя. – Какво се е случило?

Над вратата светна червена лампичка и аз я хванах за ръката.

– Ченгетата са тук – рече Мик. – Действайте!

– Полиция? – стреснато го погледна Вида.

– Хайде! – повторих аз и грубо я дръпнах към бюфета.

– В долния край на стълбите има електрически ключ – обади се зад гърба ми Мик, докато двамата с момичето се спускахме пипнешком в мрака.

Открих ключа в момента, в който дебелият дъска запуши отвора над главите ни. На светлината на крушката видях, че се намираме в нисък и тесен тунел с пръстен под. В дъното му имаше някаква врата.

– Насам – рекох и дръпнах Вида по посока на вратата.

Блъснах я и светнах лампата. Бяхме се озовали в малка, но обзаведена с всичко необходимо стаичка. Имаше легло, маса и два стола, радио. Бюфетът беше пълен с консерви, сред които надничаха гърлата на няколко бутилки скоч. Типично скривалище за луди глави.

Затворих вратата, направих няколко крачки из тясното помещение и надникнах в банята. Имаше само душ и ниска тоалетна чиния.

– Новият ни дом! – обявих аз и се отпуснах в един от столовете.

– Какво стана? – попита Вида. – Успя ли да вземеш пудриерата?

– Вече ти казах – прекалено много шум вдигащ за тази пудриера! Тя престана да бъде опасна в мига, в който я извадих от касата на Брет. Забрави за нея! Не я взех, защото някой ме беше изпреварил. Не знам кой е и не ми пука. Това няма никакво значение. Сега значение има само един факт – Брет е мъртъв. Застрелях го.

Тя рязко седна.

– Значи затова се крием от полицията, така ли?

– Затова. Не давай ход на въображението си, не съм го убил аз. Всички мислят, че съм аз, но аз го заварих мъртъв.

– А защо мислят, че си ти?

Разказах ѝ цялата история.

– Май ще пийна едно – рече тя. – Нали може?

– Предполагам... – промърморих аз. – На мен също ще ми се отрази добре.

Станах, разкъсах книжната опаковка около една от бутилките и потърсих чаши. Напълних ги с толкова течност, че вътре спокойно би могла да плува средна по размер патица.

– Ще се крием, докато се разкара полицията – рекох и ѝ подадох чашата. – После си свободна да правиш каквото искаш. Оттук нататък трябва да бъда сам.

– Значи няма да отидем в Маями – горчиво промълви тя.

– Това е положението – рекох и преполових уискито си. – Когато тип като Брет се блъсне в куршум, настъпва голяма суматоха. Вестниците ще полудеят, приятелите му ще вдигат пара до бога. Подобни разследвания полицията води докрай. Затова аз ще трябва да се размърдам. – Допих чашата си и добавих: – Нямам достатъчно мангизи. Казвам ти това не защото очаквам да се лепнеш за мен, а просто защото мразя да не изпълнявам обещанията си.

– Имаш пари колкото искаш – тихо отвърна тя.

– Нямам. Брет ми обеща двайсет и пет бона за кинжала, но не беше в състояние да извърши плащането. С двайсет и пет бона щяхме да си прекараме добре. Но сега ще ми трябва всеки цент, за да се държа на разстояние от ченгетата.

Тя се приведе и издърпа кутията с кинжала от джоба ми. Гледах го втръчено в продължение на цяла минута. Съвсем го бях забравил, единствената ми грижа беше да се покрия.

– Бойд положително ще ти даде двайсет и пет бона за това – промълви тя. – Забрави ли за Бойд?

Рекох, че не съм, и продължих да я зяпам.

– Значи все още можем да отидем в Маями, стига да успеем да се доберем дотам.

– Трябва да се държиш по-далеч от мен. Търсят ме.

– Така ли?

Разменихме си продължителни погледи. Сърцето ми изведнъж заблъска в гърдите, устата ми пресъхна. Познато чувство.

– Трябва да се държиш по-далеч от мен – повторих аз.

Тя протегна ръка да ме погали и аз я сграбчих. Този път нямаше съпротива. Вкопчихме се един в друг, сякаш това беше най-важното нещо на света. За мен май наистина беше.

– Ако се измъкнем, искам да бъда с теб завинаги – прошепна тя и погали лицето ми. – Искам да започна нов живот, уморена съм до смърт от това, което бях досега. Искам да открия щастието. С теб бих могла да го сторя...

Влезе Мик и развали всичко. Изправен на вратата, той намръщено ни наблюдаваше.

– Господи, нима нищо друго освен жени няма в главата ти? – попита ядосано той.

– Това е един от начините да минава времето – отвърнах аз, докато се освобождавах от прегръдките на Вида. – Отидоха ли си ченгетата?

– Да. Уредих начин да се добереш до крайбрежието. Там ще те чака лодка, която ще те отведе в Сан Франциско. Хората на О'Рийдън няма да те видят как минаваш през кордона. Имах известни трудности с него, но всичко е наред.

– Утре вечер, Мик.

– Не, тази вечер.

– Искам да е утре вечер. Освен това тя идва е мен.

Той прекара пръсти през косата си.

– Ако не е тази вечер, изобщо няма да стане – все така намръщено рече той. – Правя всичко възможно за теб. Търсят те под дърво и камък. Трябва да бъде тази вечер!

– Ще прибера двайсет и пет бона. Това ми е обещаната миза за цялата бъркотия. Но не мога да ги прибера преди утре.

– Двайсет и пет бона ли? – зяпна насреща ми той.

– Да.

– Е, това променя нещата. Ще видя какво може да се направи. – Очите му изведнъж станаха тревожни: – Не означава ли това нови неприятности?

– Може би. Още не мога да кажа.

– Ще видя какво може да се направи.

– Искам да използвам телефона. – Обърнах се към Вида и се усмихах: – Чакай ме тук, веднага се връщам. Опитай се да направиш това легло по-удобно. Тази вечер трябва хубаво да се наспим.

Минах край Мик по посока на стълбата, а той й направи гримаса.

Имах известни трудности, преди да докарам Бойд на телефона, но най-сетне в слушалката прозвуча пискливият му глас.

– Имам нещо, което страшно много исках да притежаваш, Доминик – информирах го аз. – Знаеш какво е, а Брет вече не се нуждае от него. Ако исках да го имаш, утре до обед трябва да донесеш двайсет и пет хиляди долара в брой в игралния дом на Кейси в Санта Медина. Ще търсиш лично него. Не се опитвай да играеш номера, ако исках да видиш кинжала. Твой е срещу двайсет и пет бона. Ще стискаме ли ръцете?

– Ти си го убил! – изрева онзи. – Няма да ти се размине, Джаксън! Този път пъта да ти се размине!

– Ще стискаме ли ръцете? – повторих аз.

Той се поколеба, после каза, че ще ги стискаме. На гласа му направих можеше да се нареже изсъхнал самун хляб.

Затворих и се върнах при Вида.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако бяхме послушали Кейси да потеглим още в нощта на убийството, може би щяхме да се доберем до Маями. Но двайсет и четири часовото забавяне, предизвикано от моята алчност, уби тази възможност толкова сигурно, колкото онзи куршум двайсет и пети калибър уби Брет. О'Рийдън положително щеше да ни уреди преминаването през блокадата, но забавянето го лиши от тази възможност. Защото точно през тези часове беше организирана гонката, и то от истински професионалисти. Намесиха се щатските гвардейци, ФБР и полицията на Лос Анджелис. О'Рийдън бе във играта, политиците вдигнаха вой до небето. Вестникарската сензация беше невероятна, убийството бе на първа страница на всички издания по Западното крайбрежие. Местната преса най-сетне получи възможности да се нахвърли върху О'Рийдън и направо го разкъса.

Масло в огъня наля и президентът на групата петролни компании, които бяха собственост на Брет. Той обяви награда от десет хиляди долара за всеки, който даде информация относно местонахождението на убицеа. Целия ден след убийството местната радиостанция прекъсваше предаванията си, за да съобщава последни новини от хода на следствието и да предава подробно моето описание. Полицейската радиостанция заливаше патрулните коли с фалшиви информации за местонахождение-то ми и те с вой тръгнаха да проверяват посочените адреси. През тези така лекомислено пропиляни от мен двайсет и четири часа цялата страна бе обзета от истеричното желание да ме залови и „преследването на века“ (както го нарече радиото) беше в пълен ход.

Доминик Бойд дойде да си прибере кинжала. Изобщо не го видях, цялата работа уреди Кейси. Той ми каза, че Бойд предал мангизите, без да пророни нито дума, но на излизане ме проклез с такава ярост, че Кейси сериозно се разтревожил. В крайна сметка прибрах балата, но както се очертаваха нещата, едва ли скоро щях да я използвам.

Двамата с Вида седяхме по цял ден в скривалището и слушахме радио. Постоянното повтаряне, че съм зловещ убиец, започна да ми дотяга. Правех всичко възможно да не се показвам разстроен пред нея. Но когато в специално обръщение радиостанцията призова майките да приберат децата си от улиците и да залостят вратите, вече не можех да я погледна.

Часовете бавно се точеха, истерията ставаше все по-голяма. Започнах да проумявам, че едва ли ще видим Маями. Беше прекалено далеч, рисковете бяха огромни. Ако можехме да вярваме на радиото, всички пътища от Санта Медина и Сан Луис Бийч са блокирани, а цяла банда аматьори ровят къде ли не с надеждата да пипнат наградата.

Кейси влезе тъкмо когато се опитвахме да хапнем нещо от вечерята, която Вида беше приготвила. Очите му гледаха мрачно, устните му бяха здраво стиснати.

– Как е работата, Мик? – попитах аз и никак не харесах лицето му. Знаех много добре как е работата, но се надявах и мен да ме обземе истерията, та дано ми олекне.

– Няма да стигнеш до Маями – рече той и се отпусна на стола. – Трябва да се примирим с това, Флойд. Такава бъркотия се случва един път в живота на човек. Сякаш е убит самият президент на Щатите! Много е напечено!

– Тъй е – рекох и блъснах чинията настрана. И без това ми засядаше. – Един идиот току-що рече по радиото, че трябва да ме застрелят като бясно куче в момента, в който ме зърнат.

– Повишиха наградата на трийсет хиляди, а това са много мангизи – мрачно рече Мик. – Флойд, ще трябва да изчезваш. Прекалено много хора знаят, че си тук – портиерът, Джо, Лу и онези, с които играех покер при появата ти. Всички знаят, че още си някъде в сградата, тъй като никой не те е видял да я напускаш. Вярвам на Джо и Лу, но на останалите – не. Трийсет бона са прекалено силно изкушение. Тук вече не си в безопасност.

Сипах си няколко пръста уиски, намръщих му се, после нетърпеливо го блъснах встрани.

– Ще изчезвам! – рекох.

– Отби се и Редфърн. Той не е глупак и твърдо й решен да те пипне. В момента, в който някой от моите хора пропее, той ще се върне с булдозер и ще срине цялата сграда, но ще те открие! Мразя се, като ти казвам това, Флойд, но наистина трябва да изчезваш!

Хвърлих поглед към Вида. Стоеше напълно спокойна, но очите й напрегнато блестяха.

– Единственият ти шанс е да се прехвърлиш през границата – продължи Мик. – Тръгни към Тихуана, това е най-краткият път дотам. Не зная как ще стигнеш, но успееш ли – ще бъдеш в безопасност.

– Аз ще му кажа как ще стигне – кратко, но решително рече Вида. – Ще тръгнем с моята кола. Никой не ме търси, а Флойд може да се

дегизира. Ще мигнем като нищо през тъпите им кордони.

– Не? – скочих от стола си аз. – Ти няма да се забъркваш! Няма да идваш с мен. Промених си решението. Онези типове не се шегуват и ако се спречкаме, сигурно ще се стигне да пукотевица. Доста ще пострадаш, ако те пипнат с мен, затова ще стоиш настрана.

– Но тя е права, Флойд – рече Кейси. – С нея наистина имаш повече шансове. Те те търсят сам и много по-лесно можете да ги избудалкате като щастлива двойка.

– Това няма да го позволяя! – продължих да упорствам аз и крачех напред-назад из стаичката. – Ти трябва да стои настрана. Надушвам, че може да се стигне и до линч. Знаеш какво ще й сторят, ако ни пипнат заедно!

Кейси уморено сви рамене. Лицето му бе потъмняло от гняв.

– Добре тогава, какво мислиш да правиш?

– Тръгваме заедно! – отново процеди Вида. – Остави ме да си поговоря с него. Ще го убедя, ще видиш!

– Няма да стане! – повиших глас аз. – Няма да те забърквам в тази каша! Виж какво, Мик...

– Помисли си още веднъж – прекъсна ме той. – Ще се върна след малко, аз също имам нужда от известен размисъл.

После излезе, преди да успее да го спра.

– Идвам с теб – рече Вида. – Няма смисъл да спорим. Вече съм го решила. Дватама ще успеем да се промъкнем, сигурна съм в това!

– Виж какво! Чуваш какви ги дрънкат по радиото за мен! Наричат ме бясно куче, зловец убиец, похитител на деца – всичко, което им дойде наум. Ако ме хванат, няма да си правят труда да ме водят в участъка. Ще ме вържат за някое дърво и ще ме пребият с ритници. Сега можеш сама да си представиш какво те чака, ако те хванат заедно с мен!

Тя хвана реверите на самото ми, притегли ме към себе си и ме целуна.

– Ти си объркан, Флойд. Не си губи самообладанието. Ще го направим заедно. Помисли малко – какво ще стане с мен, ако ме напуснеш? Не мога да се върна при Корнелиъс. Нямам пукнат грош, освен това искам да бъда с теб. Не ме е страх. Ето какво ще направим – ще си боядисаш косата и ще си сложиш чифт очила. Никой няма да те заподозре, докато си с мен. Сигурна съм, Флойд!

Гледах я втренчено. Исках да е до мен, но само ако бъда сигурен, че няма да я забъркам. Съзнавах, че в думите ѝ имаше много истина. Те ще ме търсят сам. Ако наистина си променя външния вид ѝ пътувам

открито с нея, шансовете ни съвсем не изглеждаха лоши.

– Май се размеквам – рекох. – Но започва да ми се струва, че наистина си права.

– Знам, че съм права. А сега да видим какво мога да направя от теб. – Мушна ръка в чантата си и извади голяма кутия за гримове. – Имам малко черна боя за коса, която съхне бързо. Ела в банята да те наглася.

Двайсет минути по-късно стоях пред огледалото и гледах към слаб мургав мъж, който ме зяпаше малко късогледо през конски наочници, снабдени със солидни лупи. Би могъл да мине за мой далечен роднина, но положително се различаваше от мен.

– Не е лошо – признах и за пръв път през този дълъг ден изпитах нещо като облекчение. – Никак не е лошо!

– Никой не може да те познае! – увери ме Вида. – Дори на мен ми изглеждаш съвсем чужд. – После извади от чантата си една пътна карта и се задълбочи в нея. Деловитостта, с която се зае да организира бягството, ми направи дълбоко впечатление. Сякаш цял живот се беше използвала на полицията!

– Ще напуснем града по магистрала 395 – обяви тя. – По нея е най-прекият път до Тихуана, трябва да преинем само през Ривърсайд и Сан Диего. Цялото пътуване ще ни отнеме най-много пет часа.

– Всичко си обмислила предварително, нали? – рекох аз и я взех в прегръдките си. – Вида, ако се измъкна жив от тази бъркотия, аз ще те направя щастлива!

– И сега ме правиш щастлива.

Малко по-късно Кейси почука на вратата и влезе. Хвърли ми един учуден поглед, ахна и в ръката му светкавично се появи пистолет. Едва успях да го спра.

– Хей, Мик! Я по-спокойно! Толкова ли съм променен?

Пистолетът се спусна надолу, на лицето му продължаваше да стои озадаченото изражение.

– Невероятно! – промърмори той. – Не бих те познал за нищо на света!

Казахме му какво мислим да направим.

– Колата ви е малка – рече той. – Мога да ви осигуря нещо по-добро. Имам един буйк, който е само за тази работа – бронирани врати и непробиваеми от куршуми стъкла. Ако нещо случайно се обърка, можете да побегнете с него и никой не може да ви спре. Гумите му са снабдени със специално устройство срещу пукане, а моторът му е изключително мощен. Вдига двеста за брони секунди.

– Искаш ли да си смениш колата с подобен звяр? – обърнах се аз към Вида.

– При всички случаи – кимна тя. – Но може би трябва да използваме моите номера, а?

– Сам ще ги закрепя – изправи се Мик. – По-добре е да тръгнете веднага, след като се мръкне. – На устата му се появи бледа усмивка. – За всеки случай заключих всички момчета, които знаят, че сте тук. Вече ми е трудно да ги удържам, но ще останат заключени, докато тръгнете.

– Страхотен приятел си, Мик! Не зная какво бих направил без теб! Ще се реванширам, след като се измъкна от тази бъркотия.

– Ще се измъкнеш като нищо! – засмя се той. – Не се безпокой, никой няма да те познае. Извинявай, но трябва да се залавям за работа!

Напуснахме скривалището, заобиколихме казиното и се озовахме на пращан път зад него. Луната току-що изгряваше. Нощта бе душна, звездите блестяха като стоманени шишове, пробили черното кадифе на небето.

Аз носех саковете на Вида, а Мик – моите. Буикът „Роудмастър“ ми се стори огромен като крепост. Не беше нов, но на нас точно такъв ни трябваше.

Мик сложи вещите ни в багажника и се изправи.

– На задната седалка имате храна и напитки – рече той. – Този звяр е изработен в Чикаго, а там знаят как да правят коли. Снабден е с две специални отделения, които сигурно ще представляват интерес за теб. Първото е под шофьорската седалка и в него има един револвер 45-и калибър. Лично го почистих и смазах, зареден е. Под арматурното табло се намира второто специално отделение. Вътре има автомат „Стен“ със съответните пълнители плюс две ръчни гранати, които могат да ти бъдат от полза.

– Пресвети Боже! – възкликнах аз. – Да не би да е избухнала война?

– За теб е точно така – мрачно отвърна той. – Не им позволявай да те пипнат, Флойд!

– Добре, Мик – отвърнах. – Отново ти благодаря.

Стиснахме си ръцете.

– Дръж го под око – обърна се към Вида Мик. – Той е добро момче, не слушай какво приказват хората.

– Сама го разбрах – отвърна Вида. – И ти си добро момче.

Включих на скорост и буикът се плъзна в нощта малко преди съвсем да се разкиснем.

Мик скочи на степенката.

– Първата проверка ще ти направят вероятно на края на Мейн Стрийт, след това идва ред на Пасадина. Внимавай... и успех!

Той скочи, аз подадох газ и голямата кола се за-клатушка по черния път.

– Е, тръгнахме – въздъгнах аз. – Признавам, че ще се чувствам много по-щастлив, като прекосим границата.

– Ти си брат ми Джон, ако вземат да ни разпитват – предупреди ме Вида. – Аз ще се разправам с тях. Зная какво да им покажа, за да забравят какво търсят.

– Нервите ти са като въжета, момиче. Не те ли е страх?

– Мъничко – призна тя. – Не мога да се освободя от чувството, че това се случва на други хора, а не на нас...

– И аз изпитвам същото – рекох. – Само дето ме побиват тръпки.

Излязох на Мейн Стрийт и поех по нея със стабилни петдесет километра в час. Напрежението в града просто се усещаше. Пред всички кръчми имаше тълпи от възбудени мъже, които внимателно ни оглеждаха. Някои носеха пушки, други размахваха дълги тояги.

– Гладните за линч май започват да се организират – рекох. – Затова още повече се радвам, че напускаме това място.

– Отпред има светлини! – обади се Вида малко по-рязко от обикновено. – Май проверяват всички коли.

Пуснах педала на газта. Колите пред мен намалиха и спряха. Наплавих същото. През улицата беше препречен огромен камион. Край него имаше групичка въоръжени мъже, в ръцете им светеха фенери и електрически прожектори. Двама полицаи и един от гражданската жандармерия проверяваха колите пред нас. След миг им махнаха да продължават и се насочиха към мен.

Открих, че леко започвам да се потя, но нищо не можеше да се направи. Когато фенерчето на единия от полицаите се насочи в лицето ми, бях зает да паля цигарата си.

– Къде отивате? – грубо попита той.

– В Пасадина – отвърнах. Лъчът се прехвърли върху Вида.

– Май че търсите убиеца на Брет, а? – жизнерадостно подхвърли тя. – Нали така, господин офицер? – Усмивката, която му отправи, го накара да се люшне като от силен вятър.

– Точно така, госпожице – отвърна почти човешки той. – А вие кои сте?

– Ръкс. Вида и Джой Ръкс. Той ми е брат.

Лъчът отново се върна върху лицето ми.

– Брат, а? Късметлия братче...

– Ама скоро ще ѝ стана съпруг – рекох. Усмивката ми обаче беше леко скована.

– Не го слушайте, господин офицер – изкиска се Вида. – Постоянно дрънка глупости!

– Това съвсем не е глупост – засмя се и полицаят. – Нещо в думите му ми харесва...

В този момент се приближи жандармеристът. Изглеждаше груб и враждебен като бетонен тротоар.

– Провери ли им документите? – остро попита той.

– Не съм, но този явно не е нашият човек. Използвай очите си, вместо да се правиш на толкова зает.

– Провери ги! – натърти жандармеристът. – Това не е пикпик, а преследване на убиец!

Мърморейки нещо през зъби, полицаят се наведе да прочете регистрацията, прикрепена към волана на буика.

– Окей, можете да продължавате – изправи се след секунда той и намигна на Вида: – И аз не бих искал да съм ви братче!

Заобиколих камиона с неприятното чувство, че поне десетина цифрата очи са заковани в лицето ми. Повечето от тези момчета сигурно умират от желание да пипнат трийсетте бона награда. Излязох на чистото платно и дадох газ.

– Не беше трудно, нали? – попита Вида, но в гласа ѝ ясно се долови потрепването.

Извадих кърпа и избърсах лицето си.

– Всичко беше окей, но никак не ми се иска да го преживявам отново – рекох.

Летяхме по пътя със сто километра в час. Не ми се говореше. Контролният пост в Пасадина не ми излизаше от главата.

Минахме през Глендейл, без да ни спират. На един от ъглите имаше голяма тълпа. В средата ѝ бе спряла открита кола. Мъж с широкопола шапка бе стъпил на седалката и нещо обясняваше. Непрекъснато размахваше ръце и изглеждаше доста развълнуван. Повечето от слушателите му държаха сопи и вили в ръце. Нямах никакво съмнение за какво им говори.

Изведнъж един от тълпата се обърна и ни погледна. Извика нещо, но вече го бяхме отминали. С усилие на волята се удържах да не скоча върху педала на газта.

Вида се обърна и каза, че тълпата гледа подире ни.

– Дано само да гледа – рекох.

Излязохме на пътя за Пасадина и след десетина километра пред очите ни се появи червена мигаща светлина.

– Нещо свети – забеляза я и Вида.

– Вярно – рекох и се опитах да реша дали да спирам или да натискам педала. Пътят беше абсолютно пуст, на платното бяхме само ние. Самотно. При това доста.

– Дръж се естествено! – остро каза тя, сякаш доловила колебанието ми. – Няма от какво да се тревожиш.

– Кой каза, че се тревожа? – рязко отвърнах аз.

Нервите ни май се бяха опънали с цял фут над нормалното.

В светлината на фаровете се появи групичка мъже, изправили се напред шосето. Не успях да видя нито една униформа и по гърба ми ползиха тръпки. Изглеждаха мрачни и решени на всичко.

– Внимавай! – предупредих Вида аз и плъзнах ръка под седалката.

– Недей! – прошепна напрегнато тя. – Не предприемай нищо, Флойд!

Пуснах ръкохватката на револвера и се изправих.

– Тия типове хич не ми харесват – промърморих.

Спрях колата. Към мен се приближи един дебелак с червен фенер в ръце. Беше огромен мъжага с мръсни и прашни дрехи за лов. Четирима от приятелчетата му насочиха карабините си в предното стъкло и примижаха под блясъка на фаровете. И те бяха облечени в прашни ловни, или по-скоро работни дрехи. Приличаха на миньори, току-що свършили смяната си под земята.

– Отклонение ли? – надникнах от прозорчето аз. – Или обир?

– Слизай, без да дрънкаш! – изръмжа дебелият.

– Направи каквото ти казва! – прошепна ми Вида. – Иначе ще полудеят!

– И през ум не ми минава – отвърнах. – Сляза ли от колата, готов съм за тоягите! Тук сме си на сигурно място. – Надвесих се през прозорчето и рязко попитах! – Какво става тук?

Ослепи ме лъч на електрическо фенерче.

– Засечка, Джуд! – разнесе се дрезгав глас отвъд него. – Тоя тип е мургав.

Дебелакът изръмжа и пристъпи крачка напред. Лъхна ме миризма на киснат бира.

– Слизай като ти казвам! – изляя той и навря дулото на пушката си под носа ми.

Чух как се отваря вратата на Вида и се обърнах. Видях я да слиза на асфалта и сподавено изругах. Ръката ми се плъзна към скритото отделение под арматурното табло, пръстите ми се свиха около ръбест и хладен предмет. Бавно и внимателно го преместих в джоба си. После отворих вратата и слязох.

Дебелакът ме изблъска пред фаровете.

– Погрижи се за него – нареди той на дребничък мъж с лице на невестулка.

Погледите на всички бяха заковани върху Вида, която ми се усмихваше ослепително. Бяха замръзнали на място, неподвижни и напрегнати. Невестулката насочи пушката си в гърдите ми.

– Търсим убиеца на Брет – информира ме дебелакът. – Може пък и да си ти, а? – Очите му не се отделяха от лицето на Вида.

– Предполагам, че разполагате с описанието му, нали? – засмях се аз, сякаш бях пуснал страхотна шега.

– Виждам, че не си Джаксън – призна той. – Явно няма да приберем наградата от трийсет бона, но затова пък добре се забавляваме. Ти си третият тип с гадже, който спираме. Нали няма да имаш нищо против да се позабавляваме с гаджето ти, приятел?

– На твое място не бих се захващал с нещо, което крие известни рискове – предупредих го мрачно аз.

– Ха, ха! – заля се в смях дебелакът и се шляпна по бедрата. – Това ми хареса! Само дето ти си онзи, който не бива да рискува! Тим, изпразни му и двете циви, ако само помръдне!

– Бас държа, че ще го сторя – отвърна невестулката и се прицели в гърдите ми.

Дебелакът се приближи до Вида.

– Здравей, сладурче – поздрави я той. – Ние двамата с теб ще идем да се поразходим.

Вида го погледна. Очите ѝ бяха спокойни.

– Защо?

– Тайна – отвърна дебелакът. Но бързо ще я разбереш!

Ръката му се пресегна и я сграбчи за блузката.

Тя не направи опит да се освободи. Продължаваше да го гледа, погледът ѝ ставаше все по-твърд и мрачен.

– Хайде! – дръпна я той.

– Остави я на мира! – изревах аз.

Дулото на пушката се заби в гърдите ми и аз отстъпих крачка назад.

Дебелакът сграбчи Вида и я помъкна към крайпътните храсталаци.

Тя не се съпротивляваше, от устата ѝ не се изтръгна нито звук. Всички зяпаха натам, невестулката срещу мен възбудено потръпваше. Жестоки-те му очи не се откъсваха от лицето ми. Но все пак сториха това, макар и неволно. Стана, когато откъм храстите се чу сподавен женски вик. Не пропуснах шанса си. Гмурнах се под дулото в мига, в който от него тресна оглушителен изстрел, и стоварих юмука си в слабо то злобно лице. В ръката ми изскочи ръчната граната и аз бързо издърпах предпазителя ѝ.

Един от групата вдигна пушката си и стреля. Куршумът бръмна на сантиметри от лицето ми. Хвърлих гранатата отвъд групата мъже и се проснах по очи зад колата. Нощта се раздра от оглушителната експлозия. Колата се разклати, във въздуха забръмчаха осколки. В следващия миг бях на крака и тичах към мястото, откъдето долетя писъкът на Вида. Гранатата обърка напълно бандата мародери. Те тичаха като луди в мрака, спъваха се един в друг и псуваха.

Открих Вида и дебелака в храстите. Той я стискаше в мечешките си лапи и зяпаше към пътя с озадачено лице. Беше толкова шашнат от експлозията, че покорно остави да издърпам Вида от лапите му.

– Какво стана? – промърмори той. – Ти ли го направи?

Забих му един юмрук в мутрата. Той се люшна назад, аз докопах пушката и я стоварих върху главата му. Дебелакът се просна по гръб.

– Не! – изкрещя Вида и се вкопчи в ръката ми. – Недей!

Направих опит да се освободя. Пред очите ми плуваше червена пелена. Тя обаче ме държеше здраво, това ми помогна да си възвърна самообладанието.

– Добре, момиче – рекох и тя ме пусна. Дебелакът си остана проснат по гръб. Само лекото повдигане на гърдите говореше, че животът все още не е напуснал тялото му.

– Хайде, Флойд! – дръпна ме Вида. – Моля те, побързай!

Дрехите ѝ бяха свити на вързоп и тя ги притискаше здраво към гърдите си. Взех я на ръце и я отнесох до колата. Цялата операция беше траяла не повече от десетина минути.

– Добре ли си? – попитах, след като натиснах педала и рязко потеглих.

– Не говори известно време, моля те! – прошепна тя. – Дай ми малко време. Какви зверове са мъжете, господи!

Тя безмълвно плачеше, а аз натисках педала и тихо проклинях. След известно време навлече криво-ляво изпомачканите си дрехи и запали цигара.

– Вече съм добре, Флойд. Защо не си опази нервите? Какво толкова важно щеше да стане. Сега вече не можем да минем през Пасадина!

– Какво?

– Бомбата... Ще се обадят в Пасадина да ни задържат. Полицията положително ще поиска да се запознае с тип, който вози бомби в колата си.

Замислих се. Беше права, разбира се.

– Вярно е, че беше грешка – признах си аз. – Но какво друго можем да сторя?

– Можеше да се съдържиш. Той едва ли щеше да ме убие.

Не това искаше да каже, разбира се.

– Добре, трябваше да се съдържа. Значи Пасадина отпада.

Тя разтвори картата и се зае да я изучава. Ръцете ѝ леко потрепваха.

– Трябва да заобиколим през Алтадена и Монровия – съобщи решението си тя.

– Така ще направим – рекох, после протегнах ръка и я привлякох към себе си.

– Радвам се, че си изпусна нервите – едва чуто прошепна тя.

Изминахме в мълчание около два километра, после изведнъж нещо помръдна в главата ми.

– Пусни радиото и го нагласи на десети канал – рекох. – Това е полицейската вълна. Искам да чуя какви нареждания се изпращат до патрулните коли.

Ръката ѝ беше достатъчно стабилна да натисне бутона и да завърти копчето. Радиото тихо пропука.

Слушахме купища съобщения и продължавахме да летим в нощта. Катастрофа на булевард Сънсет, обир на бензиностанция.

– Няма нищо за нас, слава богу – въздъхнах аз. – Наближаваме Алтадена. По нищо не личи да ни чака официално посрещане, но дори и да ни чака, ние няма да спрем.

Металическият глас от радиото изведнъж остро изляз:

– Говори полицейското управление в Лос Анджелис! До всички патрулни коли! Повтарям съобщението, излъчено в девет и десет. Търсете черен буик „Роудмастър“! По всяка вероятност с него бяха Флойд Джаксън – убиецът на Брет! Следват данните на колата с подробно описание: Водачът на споменатата кола вероятно е Флойд Джаксън, търсен във връзка с убийството на Линдзи Брет. Придружава го слабо чернокосо момиче с панталони и тясна блузка. За последен път колата е забелязана на пътя за Пасадина. Очаквайте нова информация.

Никой от нас не промълви нито дума. Продължавах да натискам газта. В Алтадена май никой не беше чувал за Флойд Джаксън. Минахме по главната улица с четирийсет километра в час. Наближаваше десет и половина, по улицата нарядко преминаваха коли, хора почти не се мяркаха. Никой не беше въоръжен, никой не прояви любопитство към нас.

Седяхме вдървено и чакахме. Радиото пропука и забръмча. Представих си колко много ченгета чакат като нас в бързите си коли, готови да се втурнат по дирите ни. Стисках волана с такава сила, че пръстите ме заболяха. На светлината на уличните лампи зървах за миг профила на Вида. Беше пребледняла и напрегната.

– Внимание! До всички коли! Информация във връзка с убийството на Брет! Търсените лица са: Джон Ръкс, под чието име вероятно се крие Флойд Джаксън. Описание: метър осемдесет и три, осемдесет килограма, трийсет и три годишен, тъмна коса, вероятно боядисана, мургав, здрав, облечен е в светлосив костюм и мека шапка в същия цвят. Номер две: Вида Ръкс. Описание: метър и седемдесет, петдесет и пет килограма, около двајсет и четири годишна, тъмна коса, сини очи, облечена е в черни панталони и тъмночервена блузка. Пътуват към Пасадина, но вероятно вече са сменили маршрута си. Особено внимание към колите, патрулиращи по магистрала 2, 66, 70 и 79. Не поемайте никакви рискове. При последното си засичане Ръкс е пробил кордона с помощта на ръчна граната. Патрулните коли трябва да арестуват споменатата двойка за разпит. Край.

Натиснах рязко спирачката и отбих край пътя.

– Това е, Вида – въздъхнах мрачно аз. – Сега вече и ти си затънала до гуша.

– Умници са, нали? – напрегнато прошепна тя. – А аз си представях, че няма да ни открият! Бомбата прати всичко по дяволите!

Бях толкова бесен, че гласът ми видимо трепереше.

– Ще свърнем към планината. Нищо друго не можем да направим. – Покрих ръката й със своята. – Не изпадай в паника. Няма да им дам и с пръст да те докоснат!

Празни и нищо не означаващи думи. Които въпреки това й донесоха облекчение.

– Не ме е страх – отвърна тя. – Хайде да вървим към планината. Едва ли ще сетят да ни търсят натам.

Запалих мотора и поехме по черния път вдясно от магистралата.

Когато стигнахме подножието на планината, наоколо беше пусто,

тъмно и самотно. Нямах представа нито къде отивам, нито какво ще правя. Никаква представа! Продължавах да си мисля за всичките онези коли, които стесняват кръга около нас, а ченгетата вътре държат пръст на спусъка. Спипат ли ме, приказките няма да ми помогнат. Всичко ще стане законно, в съответните срокове. Флойд Джаксън ще бъде убит.

Ако го хванат, разбира се...

Обвих ръка около раменете на Вида.

– Ще ги надхитрим, момиче! – рекох. – Може и да са умници, но ние сме по-големи умници от тях! Ще видиш, че ще ги надхитрим!

Още празни думи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди ме миризма на кафе. Все още беше тъмно. Седнах и усетих хладния ветрец върху лицето си.

Вида беше клекнала до примуса. Синкавото пламъче хвърляше бледи отблясъци върху лицето ѝ, което изглеждаше тъжно и сурово. Фигурата ѝ в яркооранжеви панталони и дебел пуловер изглеждаше по детски трогателна. Косата ѝ беше вързана отзад с червена лента.

– Мирише чудесно – рекох. После се прозях и отметнах одеялото. Погледнах часовника си. Беше малко след пет сутринта. – Не можа ли да спиш?

Тя вдигна глава и се усмихна. Тъжното изражение беше изчезнало.

– Беше ми студено. Искаш ли кафе?

– Искам, разбира се.

Тя се зае да налива кафето в две големи чаши.

– Слушах радиото – рече. – Мислят, че сме тръгнали към мексиканската граница.

– Тъй ли? Много умно от тяхна страна!

Протегна ми чашата с усмивка, но очите ѝ бяха разтревожени.

– Всички главни пътища са блокирани. Сигурни са, че не можем да се промъкнем.

– Май трябва да се откажем от Тихуана – рекох.

– Така е.

Отпих една бавна глътка. Представа нямах къде можем да отидем.

– Ще трябва да се насочим на север – подхвърли тя, сякаш в отговор на мислите ми. – Не можем да изкараме още една нощ на открито.

– Може би точно това се очаква да направим. Вероятно блъфират за Мексико. Редфърн не е глупак. – Изправих се и добавих: – Нека си поупражня малко мозъка. Ще се измия и обръсна, а после ще помисля...

Взех приборите за бръснене и се насочих към поточето, край което бяхме спрели. Водата беше ледена и бръсненето ми се превърна в истинско мъчение. Когато се върнах, видях, че се е заела да пържи бекон на примуса.

– Може би ще е най-добре да не мърдаме оттук – рекох и клекнах до нея. – Някога тези хълмове са били обитавани от нелегални производители на алкохол. Ако се поразтърсим, може би ще открием някоя изоставена барака или навес... Сигурно ще им писне да ни търсят, ако

останем тук няколко дни. Най-много след седмица ще станат небрежни. Можем да изберем най-доброто време за измъкване. Освен това ми трябва малко време, за да си пусна мустаци. Мисля, че ако можем, наистина трябва да останем тук.

– Добре – кимна тя.

След като вече имахме някакъв план, напрежението я напусна. Докато хапвахме ѝ разказвах за нелегалните производители на алкохол. Те криели из тези хълмове своите примитивни приспособления, а противната течност предлагали на клиентите си направо от волски каруци.

– Тук са скрити десетки казани. Положително ще намерим място да скрием и себе си.

Отидохме да измием чиниите на потока.

– През нощта се събудих и се заех с мислене – рекох аз. – Това беше първият ми шанс да се замисля наистина както трябва. Досега бях здравата раздрусан, може би по-раздрусан от всякога...

– И за какво си мислеше?

– Защо убиха Брет.

– Искаш да кажеш защо ти го уби? – неволно се изпусна тя и веднага прехапа език. Лицето ѝ видимо пребледня.

– Какво искаш да кажеш? – втръчено я погледнах аз. – Нима мислиш, че аз съм го убил? Нали ти разказах как стана всичко?

– Да. Просто не зная защо го казах. Не исках, Флойд, извинявай.

– Какво ти става?

– Нищо. Наистина го казах неволно. Моля те, забрави го!

Очите ѝ бяха сведени надолу. Изведнъж ми стана студено.

– Значи през цялото време си мислила, че аз съм убиецът! Така е, нали?

Тя вдигна глава и се вкопчи в ръката ми.

– Не ме интересува! – извика с дрезгав глас. – Искам да бъда с теб, нищо друго не ме интересува!

– Това е лудост, Вида. Значи наистина мислиш, че съм му пуснал куршума в черепа, а?

– Не ме интересува! – повтори тя и се отдръпна от мен. – Добре, не си го убил. Но на мен ми е все едно!

Насила задържах ръката ѝ. Видях сълзи в очите ѝ.

– Трябва да ми повярваш, дете – рекох. – Застрелях го, докато търсех твоята пудриера. Бях се покатерил на постаментата, когато гръмна онзи пищов. Отидох да видя какво става. Той седеше зад бюрото си, пищовът беше точно пред него. Така беше. Трябва да ми повярваш!

– Разбира се, скъпи – преглътна сълзите си тя. – Разбира се! – Говореше с тон, с който обикновено се говори на дете, видяло таласъм.

– Но това е лудост! – изкрещях аз. – След като и ти не ми вярваш, какво остава за другите!

– Вярвам ти, не говори така. Моля те... Вече се разсънва, трябва да тръгваме.

– Защо дойде с мен, след като мислиш, че наистина съм убил Брет? – изкрещях аз.

– За мен няма никакво значение какво си сторил и какво не си – отвърна тя. – Просто няма. И не ме интересува. Ти си всичко за мен!

Разроших косата си.

– Добре, мила, аз съм всичко за теб. Чудесно! Но не съм убил Брет!

– Добре, скъпи.

Гледах я как носи чиниите в колата и започва да прибира багажа. Най-лошото беше, че все още не ми вярва. Чувствах го. Продължава да е убедена, че съм гръмнал Брет, а после съм й скалъпил цялата история. Сигурно и Мик мисли като нея!

Стигнах до нея в мига, в който се готвеше да влезе в колата.

– Виж какво, Вида – рекох. – Ще ти дам единствения железен аргумент, от който ще разбереш, че не съм го убил. Забрави ли, че отидох у тях да прибера цели двайсет и пет хиляди долара? Е, прибрах ли ги? Нима си въобразяваш, че ще се лиша от толкова мангизи само да си направя удоволствието да го гръмна?

– Вероятно парите са те чакали. Но никой нищо не спомена за подобна сума. Не мислиш ли, че са ги откраднали?

Отстъпих крачка назад. Бях направо треснат.

– Ето! – ревах. – Ето защо са го застреляли! Някой е знаел, че се готви да ми даде тези пари и се е постарал да му попречи!

– Да – каза тя, без да ме поглежда.

За момент не се ориентирах, но после я сграбчих за раменете.

– Значи мислиш, че съм ги взел? Значи мислиш, че съм отишъл там и съм застрелял Брет, за да взема и парите, и кинжала?

– Моля те, скъпи! Боли...

После изведнъж ми просветна.

– Горман! – извиках. – Той знаеше, сам му казах всичко! Само той знаеше, че ще ходя там! Само той знаеше, че Брет се готви да ми даде двайсет и пет бона! Какъв съм глупак! Дадох му възможност да организира цялата си игра! Той е убил Брет, сигурен, че аз ще отнеса последните! Бил е Горман и никой друг!

Вълнението ми изведнъж се предаде и на нея.

– О, мили! – вкопчи се в ръката ми тя. – Каж ми, че не си го направил! Не, не ми казвай! Вече виждам, че наистина не си! Каква глупачка съм била да си мисля, че... Няма значение! Бях разстроена. Прости ми, скъпи. Моля те!

– Няма какво да ти прощавам – притеглих я към себе си аз. – Бил е Горман и никои друг!

– Ще говорим по пътя, Флойд. Виж, вече е съвсем светло.

– Горман! – промърморих на себе си аз и поех по изровения коларски път. – Всичко съвпада. Какво знаеш за него, Вида? Не му ли стигаха парите?

– Понякога. Той е комарджия. Обикновено му помагаше Бойд.

– Дай да теглим чертата! Вече знаем, че Бойд му е платил добре, за да си трае за кинжала. Може би е станало така: когато казах на Горман да вземе кинжала от Бойд, онзи си е поискал парите. Той е опасен тип, а Горман вероятно не е бил в състояние да му се издължи. Сигурно ги е профукал. Опита се да измъкне от мен половината мангизи на Брет, ама аз не клъвнах. Бил е отчаян. После е видял единствената възможност да се сдобие с двайсет и пет бона и да се отърве от мен, като ми припише убийството. Отишъл е да гръмне Брет и да прибере парите миг преди моята поява.

– Би трябвало да е действал светкавично.

– Слизането от постаментата, прекосяването на терасата и надничането през прозореца ми отнеха общо около три минути. Спокойно би могъл да се справи, особено ако парите са били на бюрото.

– И каква полза от всичко това? – горчиво попита тя. – Нищо не можем да направим. Никой няма да ни повярва.

– Ченгето винаги си остава ченге. Това е по моята част. Мога да отърва кожата само ако докажа, че убиецът на Брет е Горман. И точно това смятам да сторя!

– Но как? Не можеш да се върнеш там!

– След две седмици напрежението ще спадне. Тогава ще се върна.

– Не можеш да кроиш подобни планове, Флойд! Не знаем какво ще стане през тези две седмици.

Беше права, разбира се.

Видяхме колибата в момента, в който слънцето надникна иззад хълмовете. Ако не търсехме нещо подобно, положително щяхме да я пропуснем. Беше полу-скрита зад няколко дървета, намираще се почти на километър встрани от изровения път.

– Точно това ни трябва! – радостно извика Вида. – Отлично скривалище, дано да няма никой!

Спрях колата и слязох.

– Чакай ме тук, ще отида да надникна.

– Вземи pistolета, Флойд.

– Ти май наистина ме мислиш за гангстер – рекох, но все пак взех оръжието.

Колибата бе празна и явно необитавана от години. Иначе беше екстра, със съвсем здрав покрив и напълно суха вътре. Нуждаеше се само от едно здраво почистване. Зад нея имаше широк навес, под който все още стояха остатъци от казан за варене на алкохол, полусрутено огнище, стоголонов резервоар и купчина ръждясали тръби.

Махнах на Вида и тя докара колата.

Разгледахме вътрешността на колибата заедно.

– Чудесна е! – радваше се Вида. – Никога няма да им хрумне да ни търсят тук. В безопасност сме, скъпи! Вече съм сигурна, че сме в безопасност!

Настаняването ни отне цели два дни. Търкахме пода, бършихме прах, поправяхме койките, сглобявахме печката, сечахме дърва. Всичко това не ни оставяше да си мислим за Брет. Дори не слушахме радио.

На втората вечер седяхме пред колибата и гледахме как слънцето потъва зад хълмовете.

– Донеси радиото, Флойд – изведнъж рече Вида. – Живеем си тук като двама глупаци в рая!

– Истинска ваканция! – рекох. – Но ти си права. Май винаги си права...

Отидох до навеса, под който бяхме приютили буика, и извадих радиото. Занесох го пред колибата и го поставих на дървения сандък между двамата. Настроих го на вълната на полицейската радиостанция и в продължение на половин час слушахме за неща, които нямаха нищо общо с нас. Още половин час слушахме танцова музика, предавана от казиното на Сан Луис Бийч.

– Не го изключвай – не издържа Вида и скочи на крака. – Отивам да приготвя вечерята.

Седях и се вслушвах в стъпките ѝ зад гърба си. При всяко прекъсване на музиката се вцепенявах от напрежение и си казвах: „Ето, сега ще прекъснат програмата и ще се захванат с нас!“ Но те не го сториха. Танцовата музика продължаваше да се лее, все едно че Флойд Джаксън никога не го е имало.

Вечеряхме. Радиото продължаваше да ни игнорира.

– Май са ни забравили – рекох. – Изгубили са интерес, точно както предположих. Бас слагам, че и във вестниците нищо не пише!

– Много странно – рече тя и стана да прибере чиниите.

Навън стана тъмно. Взех радиото и влязох в колибата. Вида разпалваше огъня. Нощем тук ставаше доста студено, вятърът откъм морето направо режеше. Тя коленичи пред пламъците, аз се настаних зад нея. Гледах отблясъците по лицето ѝ и за пръв път от много години насам изпитах дълбок вътрешен покой.

Беше странно чувство и аз дори мъничко се стреснах. Какво ли не бях вършил в този живот – измами и лъжи, тъмни комбинации, правене и пръскане на пари, неразумни рискове. Винаги съм бил такъв и съм вършил само това. Много неща са вече забравени, много крайпътни камъни в живота ми маркират нещата, които все още помня, мразя или обичам. Повечето от тях маркират падение, много по-малко са светлите. Лица в мрака. Отдавна забравени лица, подсещаци ме за подлост, долна сделка, неспазено обещание. Сякаш прелиствах страниците на отдавна прочетена и забравена книга. Изнудване, лесни пари, прекалено много пиене, постоянно бягство от неприятности. Целта оправдава средствата, независимо колко долни са те. Егоист в джунгла на егоисти. Женя, извън фокус, полузабравени. Смях, елегантен жест с димяща цигара, дълги съблазнителни бедра, полуразтворена рокля, едва доловим аромат на парфюм, нежен пъп с формата на кръст, нокти в раменете ми, бяла плът по бельото: блондинки, брюнетки, червенокоси, сребристи перуки. „Винаги си бил глупак с жените“. „Блондинката е по-близо до тридесетте, отколкото до двадесетте, болезнено усърдна“. „Има неща, които мъжът не трябва да прави. Например да взема пари от жени.“ Дали е вярвала, че съм искрен? Скрита насмешка на лицето, пъха парите в джоба ми, покъсно ще ги открия там. Така е по-лесно... Дребен, незначителен, любовник срещу няколко долара.

„Това е последно! Няма да измъкнеш от мен нито цент повече, гадняр такъв!“ – Ръцете на евреина нервно поглаждат коженото палто. „Трийсет долара! Направо ме ограбваш!“ Изпращам ѝ квитанцията. Романтична справедливост за онзи момент, окаян жест за следващия. Празни джобове. Мъчително желание за цигара и питие. Изнудване. „Писмото... плюс разноските, разбира се.“ Не мога да работя за слава. „А сега и убийство.“ Стъпалата водят само надолу, никога нагоре... „Убийте го като бясно куче“. Убийство. „Внимание! До всички патрулни коли... търсен във връзка с...“ Изненаданият израз в мъртвите

празни очи, малката синкава дупчица в средата на челото. „Пипнат ли те, ще те убият!“ Вида. „Не ме интересува. Ти си всичко за мен!“ Светъл момент.

Странно ми е да се чувствам добре.

– Свършваме храната – обади се внезапно Вада.

Гласът и ме стресна. Все едно, че някой светва лампата в празна стая.

– Какво?

– Свършваме храната.

Не бях мислил за това. За нищо не бях се замислял, откакто сме заедно. Сами. В момента, в който проговори, душата ми отново се изпълни с напрежението на преследван беглец. Рай за глупаци, нали така беше казала? Точно така, рай за глупаци!

– Утре ще слеза до Алтадена – рече тя и протегна ръце към огъня.

– Не, ще слеза аз – рекох.

Тя ме погледна през рамо и се усмихна.

– Не ми създавай трудности. Търсят теб, а не мен. Аз съм само жената, която те придружава. Никой няма да ме погледне, когато съм сама. Ще ме закараш до черния път, оттам ще се придвижва пеша. Едва ли ще бъде повече от четири-пет километра до магистралата. Стигна ли там, лесно ще стигна до града. Вероятно на автостоп.

– Не.

Поспорихме още известно време, после тя стана и каза, че отива да си легне.

– Няма да ходиш в Алтадена – упорито повторих аз.

– Отивам да си лягам.

Сутринта я накарах да направи списък на нещата, от които се нуждаем.

– Първо ще насека малко дърва, после ще ида на пазар. Няма от какво да се тревожиш.

Когато се върнах с подпалките, нея я нямаше. Беше взела буика, на масата ме чакаше бележка. Ще се върне бързо, да не се безпокоя, обича ме.

Изведнъж разбрах какво означава това момиче за мен и се втурнах подире ѝ. Извървах пет километра по коларския път и едва тогава се отках. Съзнах, че само ще утежня положението, ако ни видят заедно. Съзнах, че наистина има шанс да стигне до Алтадена и да се върне обратно, но само ако е сама. Това беше най-дългият ден в живота ми. Когато слънцето най-сетне увисна ниско над хълмовете и от нея все още

нямаше следа, бях готов да се хвърля от най-високото дърво надолу с главата.

Но тя се върна. Вече се готвех да тръгвам да я търся, когато забелязах фаровете по коларския път. Сграбчих я в прегръдките си още преди краката ѝ да се докоснат до земята. Не беше необходимо да говоря. Всичко беше ясно.

– Съжалявам, Флойд. Исках да се убедя, че никой не върви подире ми, затова закъснях. В замяна на това взех всичко необходимо.

– Така ли?

– Да. Цигари, уиски и храна, която ще ни стигне поне за една седмица. Взех и вестници.

Нещо в гласа ѝ ме накара да потръпна от мрачно предчувствие. Говореше делнично, прекалено делнично. Не казах нищо, преди да разтоваря колата и да я вкарам под навеса.

После влязох в колибата и затворих вратата. Лицето и изглеждаше бледо и напрегнато под острата светлина на ацетиленовата лампа.

– Мислят, че сме успели да се промъкнем през блокадата – рече тя, докато подреждаше продуктите. – Вестниците са на масата. Всички мислят, че вече сме в Мексико.

Прегледах ги без особен интерес. Първите страници бяха заети от тежка самолетна катастрофа. Убийството на Брет беше отстъпило до трета страница. Вестниците наистина мислеха, че вече сме в Мексико. В един от тях се споменаваше, че Брет е изтеглил от банката двайсет и пет хиляди долара в брой и че от тези пари няма никаква следа. Именно това бил моят мотив за убийството.

Четях, но продължавах да усещам, че нещо не е наред. Вида се правеше на прекалено заета с приготвянето на вечерята, но напрежението ѝ си личеше съвсем ясно. Полазиха ме тръпки.

– Какво има, Вида? – рязко попитах аз. – Нещо лошо ли стана там, в града?

Тя се усмихна само с устни.

– Нищо лошо, скъпи. Всичко мина без грешка. Никой дори не ме погледна.

– Нещо премълчаваш. Какво е то?

– Видях Макс Отис.

Спогледахме се мълчаливо, напрежението над главите ни се превърна в буреносен облак.

– Шофьорът на Горман в Алтадена?

Тя кимна.

– Бях в супермаркета и купувах продуктите. Видях го през прозореца. Влезе в някаква кръчма. Не ме забеляза, в това съм напълно сигурна. Но здравата се изплаших. Какво прави той в Алтадена?

– Няма значение, след като не те е видял. Според мен не трябва да се тревожим за Отис. Ако беше Редфърн...

– Той ме мрази.

– Защо мислиш така? Аз пък се разбрах с него от половин дума. Той мрази Горман и Бойд, но защо трябва да мрази и теб?

Лицето ѝ се изкриви в малка гримаса.

– Винаги си пъхаше носа, дето не му е работа. Хванах го да се рови във вещите ми и се оплаках на Бойд. Оттогава не може да ме понася.

– И това няма значение, след като си сигурна, че не те е видял. А ти си сигурна, нали?

– Да.

През следващите два дни бяхме доста неспокойни. Не си казвахме нищо конкретно, но и двамата се заслушахме и подскачахме при всяко проскърцване на врата, внезапен порив на вятъра или трополене на мишка под навеса. Все пак се справихме с това. Преследването, започнало с толкова яростен ентузиазъм, беше се разпръснало като утринна мъгла. В това вече можехме да сме сигурни. Радиото също потвърди, че вече сме в Мексико и черното петно, естествено, беше лепнато върху репутацията на полицейския началник О'Рийдън.

Мустаците ми растяха със задоволителна бързина и след още една седмица вече бях готов да се върна в Сан Луис Бийч. Бях твърдо решен да открия убиеца на Брет и колкото повече разсъждавах по този въпрос, толкова по-сигурен ставах, че в дъното на всичко стои Горман.

Не споделих с Вида нищо от това, което бях намислил. Знаех, че тя е против връщането ми там, но не знаех друго – какво да правя с нея, докато съм в Сан Луис Бийч. Да ме придружи беше изключено, но не ми се искаше да я оставям сама в тази самотна колиба. Но проблемът трябва да бъде решен, иначе няма да мога да се заема с убиеца на Брет.

Стана на шестата нощ от престоя ни в колибата. Седяхме пред огъня и слушахме гласа на Боб Хоуп по радиото. Вида ми кърпеше ризата, а аз държах макарата. Съвсем идилична сцена. Вероятно във всеки дом може да се види такава. Засмях се на поредната шега на Хоуп, после вдигнах глава и смехът замръзна в гърлото ми.

Вида се обърна и също замръзна.

Той стоеше на прага с тъжно изражение във влажните очи. Носът му беше леко гърбав, устата презрително свита.

– Каква идилия! – рече. – Съвсем като у дома. Сетих се, че сте някъде тук, като я видях да ме зяпа през витрината. Реших да ви изненадам.

– Здравсти, Макс – рекох.

– Тя продължава ли да се разхожда насън? – попита той и затръшна вратата зад себе си.

Едва тогава видях дулото на пищова 45-и калибър, което мрачно проблясваше в ръката му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чайникът завря и през човката му започна да излита плътна струйка пара. Капачето започна да по-тропва. Вида го свали от огъня, после се върна на мястото си и отново се залови с шиене. Бузата ѝ леко потрепваше, устата ѝ промени формата си. Само по това личеше, че усеща присъствието на Макс. Приличаше на човек, който вижда призрака до леглото си, но отказва да го приеме.

– По-добре махни този нож – рече Макс. – Можеш да се порежеш.

Едва сега осъзнах, че стискам ножа в ръката си. Вероятно съм възнамерявал да го запрата по него, но никога не съм бил особено силен в този спорт. Разтворих пръсти и ножът издрънча на пода.

– Не очаквам да сте доволни от посещението ми – продължи Макс.

– Двама са компания, но трима вече са гълпа.

– Да – рекох. Изпитвах известни затруднения с дишането.

– Реших, че няма да е зле да ви потърся из тези баири. Но няма да ви отегчавам с присъствието си.

– Ами... Наистина сме малко натясно тук...

Очите му насмешливо огледаха Вида.

– Предполагам, че се справяте. Едно момиче никога не заема прекалено много място в леглото на мъжа.

– Така е – рекох.

– Бих приел нещо за хапване. Може би госпожица Ръкс ще пожелае да ми приготи нещо. Каквото и да е, аз не съм придирчив.

Вида остави ризата и се наведе над бюфета. Дулото на револвера се закова в гърба ѝ. Беше ми много странно да възприема моето момиче с насочено оръжие в гърба. Ако ножът все още беше в ръцете ми, положително щях да го хвърля.

– Дълъг ден – въздъхна Макс. – Доста пообикалях, докато ви открия.

Не отвърнах нищо.

Седна на противоположната страна на масата и остави револвера до ръката си. Запали цигара и зачака бекона, който пържеше Вида.

– Доста веселичко си прекарахте последните дни, нали? – попита той. Държеше се съвсем дружелюбно, впечатлението се разваляше единствено от револвера на масата. – Всички мислят, че сте в Мексико. Аз също, преди да видя госпожица Ръкс. Имам къща в Алтадена.

Напуснах веднага, след като ти взе пръстена на Горман. Нямах с какво да се заловя, затова реших да се върна у дома. Живея с майка ми и сестра ми.

– Сигурно са се зарадвали – рекох.

– Кой знае. Работата е там, че майка ми доста си посърбва. Трябват ми много мангизи, за да я зареждам със спирт.

Не виждах какво общо има с мен това и си мълчах.

– Като дете идвах насам с моя старец – продължи Макс. Изглежда му беше приятно да слуша собствения си глас. – Той притежаваше казан номер четири, на около осем километра оттук. Когато зърнах госпожица Ръкс, веднага ми стана ясно, че сте някъде тук. Два дена ви търся. Ще се изненадате, ако ви кажа колко много казани има наоколо.

– Тъй ли? – попитах и внимателно се размърдах в стола си.

Ръката му покри ръкохватката на пистолета. Въпреки насмешливото изражение върху лицето му той очевидно беше нащрек.

– Ако ви се намират две излишни яйца, бих приел и тях, госпожице – обърна се той към Вида. – Също и едно питие. Добре сте се подредили, а? Даже и радио си имате. Значи сте наясно с последните новини. Обзалагам се, че сте се смяли до пръсване на тъпите ченгета. Но наистина се справихте отлично.

Вида чукна две яйца в тигана.

– Имаш ли нещо против да си извадя цигарите? – попитах.

Ръката му стисна револвера.

– Би трябвало да имам – рече. – Виждал съм тоя номер на кино. Не ми харесва.

– Видж какво, хайде да спрем с будалкането – не се стърпях аз. – Кажки какво искаш?

Вида се изправи и погледна към Макс. Настъпи мълчание. Атмосферата се сгъсти дотолкова, че човек спокойно би могъл да окачи шапката си на нея.

– Стори ми се, че вие двамата имате желание да сте заедно – започна най-сетне Макс. – Когато един мъж държи макара в присъствието на красавица като госпожица Ръкс, той очевидно има намерение да продължи усамотението си с нея. Това ме накара да си помисля, че скоро едва ли ще се отегчите един от друг.

– Хайде, стига глупости! – рекох. – Минавай на въпроса!

– Ще мина. Просто исках да поясня как аз виждам нещата. Знаете ги ченгетата – отделни женски и мъжки затвори, никакви мисли за любовници, съпруги и любими. Знаеш как е...

– Продължавай! – изръмжах мрачно аз. Толкова мрачно, че той отново се хвана за пищова.

– Прочетох, че си задигнал двацет и пет бона от Брет. За мен това са страшно много мангизи.

Чакахме го мълчаливо да се назлорадства. Всичко беше ясно, но нямах никакво намерение да го улеснявам.

– Майка ми се нуждае от пари, знаете – продължи той. – Бутилка джин на ден не ѝ стига. Вече го пие като лекарство. А точно с това не разполагам – с мангизи.

– Не се тревожи – рекох. – Ще те подплатя добре, след като това ти е проблемът. При това ще го сторя с радост. За сто кинта може да се купи сума джин, ще ѝ стигне за месеци.

Той почеса с мръсен пръст върха на гърбавия си нос.

– Сигурно – рече. – Но аз не мислех за сто кинта. – Слабичкото му тяло се размърда на стола. – Ето каква е работата. Вие двамата искате да останете заедно, искате да се държите по-далеч от ченгетата. Само аз зная, че сте тук. Хрумна ми, че положително ще поискате да си държа устата затворена и да снабдите моята бабичка с малко джин.

– Разбирам – промърморих аз.

– Ами, това е положението... – от устата му се изтръгна нервен смях. – Никой не иска да го съдят за убийство. Това е сериозна работа. Познавах един тип, когото съдиха за убийство. Нае си добър адвокат и потроши маса мангизи, за да убеди съдебните заседатели, че е невинен. Шест дни го съдиха. Бореше се като тигър, но в крайна сметка пак го тикнаха в газовата камера. А това е гадна смърт. Давиш се с отровата цели три минути, преди да се опънеш. Никой не я харесва.

Яйцата започнаха да вдигат мехури и да се пукат в кипящата мазнина. В продължение на една дълга минута това беше единственият шум в колибата.

После той добави:

– Затова стигнах до заключението, че ще направите всичко възможно да избегнете неприятности от подобен характер.

– А намисли ли си цифрата? – попитах.

– Да, според мен двацет и пет бона са напълно достатъчни. – Ръката му с револвера се повдигна: – Погледнете въпроса и От тази страна...

– Ти си луд! – викнах и се приведох напред. – Та това са всичките ни мангизи! Как ще се измъкнем без пари?

Той отново почеса върха на носа си.

– Не мисля, че погребението ми е близо. Дълго размислях, преди да

направя това предложение. – Загаси цигарата си и веднага запали нова. Не ни изпускаше от очи нито за секунда: – Разбира се, знаех, че никак няма да ви се иска да се разделите с тези мангизи и сигурно ще опитате някой и друг номер. Затова се погрижих да свърша някои неща, преди да тръгна насам. Оставих бележка на моята бабичка. Вътре пише къде съм тръгнал и кого търся. Тя е пияница, но акълът ѝ си е на място. Знае какво трябва да направи с тази бележка, ако аз не се появя. Затова предлагам да я караме кротката.

– Ти не предлагаш нищо за продан – рекох. – Да предположим, че получиш тези двайсет и пет бона. Какво ми гарантира, че след това няма да ни предадеш?

– Няма да го сторя, защото те харесвам – отвърна сериозно той. – Няма смисъл да те мамя. Дай парите и забравям за твоето съществуване.

Започнах да разбирам как се чувства плъхът, когато над главата му шракне вратичката на капана.

– Няма да забравиш – рекох. – Както не си забравил наградата от трийсет бона за главата ми. Такова нещо ти никога не би изпуснал, Отис.

Клепачите му трепнаха и очите му се отместиха от лицето ми. Не беше забравил.

– Трябва да тръгвам – въздъхна той. – Съветвам те да приемеш предложението ми, Джайксън. Просто нямаш друг избор.

Вида сложи яйцата в чинията и ги покри с филийки-те пържен бекон. После отвори бутилката с уиски и щедро напълни една чаша.

– Чисто или с вода? – попита. Гласът ѝ стържеше като дъвен папирус.

– Чисто – отвърна той, без да отмества очи от мен. – Какво ще кажеш, Джайксън?

– Дай му ги! – кратко се обади Вида.

Обърнах се да я погледна. В ъгълчетата на устата ѝ за миг се мярна нещо като горчива усмивка, в следващия момент вече се насочваше към Отис с чиния и чаша в ръце.

– Хубаво тогава – процедих аз, напрегнат като струна на банджо. Тази усмивка ми беше достатъчна. Станах в момента, в който тя стигна до масата. Макс беше насочил пистолета към нея, но, усетил движението ми, бързо го завъртя в моя посока. Вида не пропусна да се възползва от този шанс. Лисна уискито в лицето му, пусна чинията и се вкопчи в ръката с револвера. Разнесе се оглушителен изстрел. Прекосих на два скока тясното помещение и юрукът ми потъна в брадичката му.

Главата му отскочи назад и тялото му се смъкна от стола. Грабнах оръжието, но юмрукът ми беше свършил цялата работа. Забравих за него в момента, в който погледнах Вида. Беше се облегнала на масата с бяло като вар лице, ръката ѝ притискаше гърдите, между пръстите бликаше кръв.

– Вида!

– Нищо ми няма, дреболия – изпъшка тя. – Вържи го!

– Дай да видя!

– Вържи го!

Отстъпих пред пламтящия ѝ поглед.

– Добре.

Прерових джобовете му. В задния джоб открих един пистолет 25-и калибър и празен портфейл. Хвърлих ги на масата, свалих колана му и завързах китките му зад облегалката на стола. Стегнах ги толкова здраво, че месото посиня. После пристъпих към Вида. Беше свалила пуловера си и разглеждаше плитката драскотина на няколко сантиметра от кръста си.

– Дреболия – рече. – Дай ми една мокра кърпа.

Докато почиствах и превързвах раната, никой от двамата ни не продума. Като свърших, сипах по едно уиски.

– Доста опасна операция – отбелязах аз. – Ти пое огромен риск, но нямаше какво друго да направим. На мен никога не би позволил да се приближа до масата.

– Мислиш ли, че наистина е оставил бележка на майка си?

– Не зная, може би блъфира, но не мора да бъде сигурен.

Мускулчето на лицето ѝ отново се разигра.

– Трябва да разберем това!

– Но какво, по дяволите, ще правим с него, Вида? Трябва да се махаме оттук!

– Най-важното е бележката!

– Права си.

Надвесих се над Макс и го разтърсих. Измина доста време, преди да даде признаци на живот. Бях го ударил доста по-силно от необходимото. Накрая започна да стене и след минута отвори очи. Когато разпозна надвесената ми фигура, лицето му придоби цвета на непран чаршаф.

– Хайде, Макс – успокоително рекох аз. – Ти изигра своите козове. Сега е наш ред. Къде живееш?

– Няма да говоря!

– Ще говориш. Не искам да те малтретирам, затова е по-добре да

говориш. Трябва ни тая твоя бележка. Ако се сдобием с нея, ще те подържим тук около седмица, после ще те пуснем да си вървиш.

– Няма да говоря!

Повдигнах го и започнах да го налагам. При всеки удар го питах къде живее, а той ми казваше да вървя по дяволите. Оказа се голям инат, а на мен никак не ми беше приятно да го обработвам. След един по-силен удар отново изпадна в несвят. Дръпнах се крачка назад, подухах натъртените си кокалчета и го погледнах с отвращение.

Вида стоеше до стената, лицето ѝ беше като тебешир.

– Губиш време, Флойд – обади се тя.

Хвърлих канче вода върху лицето му и го разтърсих.

– Къде живееш? – отново попитах аз и се приготвих за новата серия тупаници.

Той ми отвърна с проклетия.

– Чакай! – разнесе се гласът на Вида.

Отстъпих крачка назад и се обърнах да я погледна. Тя беше взела ръжена и тъкмо го мушкаше сред въглените.

– Губим време! – прошепнаха устните ѝ, после се разтегнаха в ужасната полуусмивчица, която вече познавах.

Гледахме мълчаливо как железото побелява от жегата. После Вида го измъкна.

– Дръж го! – изкомандва тя.

– Виж какво...

– Дръж го!

Сграбчих Макс и той изпищя. Тя бавно се приближаваше, зъбите ѝ проблясваха под злобно разтегнатите устни.

Главата му потръпваше от ужас. Аз надничам зад рамото му. Изведнъж усетих как ме обвива хладна пустота.

– Ще говоря – изведнъж рече Макс и краката му омекнаха. Трябваше да поема цялата тежест на отпуснатото му тяло. – Не се доближавай! Живее в четвъртата къща вляво от главния път на влизане в Алтадена. Портичката е боядисана в бяло. Бележката е под възглавницата ми.

Тя пусна ръжена и се извърна. Видях как потрепват раменете ѝ. Тикнах го обратно в стола и побързах да вдигна ръжена, тъй като дъските под него започнаха да пушат.

– Ще тръгвам – рекох.

– Добре.

– Не го изпускай от очи и внимавай.

– Тук ще го завариш. Побързай, Флойд. Докоснах я по рамото, но

тя се отдръпна.

– Ще бързам, дете – рекох. – Не се приближавай до него, само го наблюдавай.

Пъхнах револвера 45-и калибър в джоба си, а по-малкия сложих над огнището. На вратата се обърнах. Макс се беше свил на стола си и не сваляше поглед от смръщено лице на Вида. Тя също го гледаше.

Сетих се за нещо и се върнах до бюфета. Извадих две бутилки уиски. Макс издаде сподавен стон, но аз минах край него, без да го погледна.

Навън беше студено. Небето бе обсипано с едри звезди, луната тъкмо надничаше иззад близкия хълм. Постоях малко на място и търках на-търтените си кокалчета. Изражението на Вида не можеше да ми излезе от главата. Нямах никакво съмнение, че наистина възнамеряваше да го жигоса. Побиха ме тръпки. Разкърших рамене и с бързи крачки се насочих към сайванта, под който дремеше буйкът.

След двацет минути бързо каране стигнах до пътя за Алтадена. Когато спрях пред къщата с бяла портичка, часовникът на арматурното табло показваше десет и двацет. Не беше кой знае какво, но и аз не очаквах да видя палат. Лунните лъчи осветяваха занемарена градина, паянтова порта и желязна ограда, която наподобяваше бичкия с изронени зъби. Хвана ме страх да се докосна до портичката, защото имах чувството, че ще се събори отгоре ми. Затова прескочих оградата и тръгнах по пътеката към входната врата, покрита с изсъхнала кал. През паянтовите щори на първия етаж проникваше слаба светлина. Изкачих трите дървени стъпала, напипах звънеца и го натиснах.

От двора зад гърба ми се носеше воня на гниещи боклуци и влажни дрехи. Беше толкова силна, че неволно сбърчих нос. Спомних си за Вида, останала сама горе сред хълмовете. После и за лицето на Макс, разкрито от ужас. Помислих си и за буйка, който чакаше на улицата. Ако го открие някоя от патрулните коли, с мен е свършено. Ще разберат, че съм в къщата, ще я обкръжат безшумно с всички налични подкрепления, а после ще ме поканят да се предам. Нищо не можеше да се направи. Това беше просто един от неизбежните рискове.

Отвътре се разнесе тътрене на крака и вратата се отвори. Нищо не виждах, но от спарената воня на джин пред себе си заключих, че тя е някъде там.

– Макс вкъщи ли си е? – попитах.

– Кой го търси? – Дебелият дрезгав глас излезе от гърлото като зехтин от тясна бутилка.

– Казвам се Декстър. Вие ли сте госпожа Отис?

– Аз съм.

– Макс ми е разказвал за вас. Разбрах, че търси работа и доход да му направя едно предложение.

– Да, ама него го няма.

Направих опит да я видя, но тъмнината беше почти непрогледна. Изпитвах странното чувство, че лъжа един глас, без да мога да видя притежателя му.

– Много лошо. Нарочно се отбих по-късничко, мислех да го заваря у дома. Кога ще се върне?

– Де да знам. Може би скоро... Не знам...

– Плащам добри пари. Каза да му се обадя, ако изскочи нещо. Мога ли да го почакам? Втори такъв шанс скоро няма да има!

– Аз си лягам – в гласа се появи сърдита нотка. – Не знам кога ще се върне.

– В колата имам една-две бутилки скоч – рекох. – С тяхна помощ времето ще мине неусетно.

– Тъй ли? – оживи се гласът. – Защо не каза веднага? Хайде, влизай. В тая скапана къща няма грам пиене! Макс вечно обещава да донесе някое шише и никога не го прави. Влизай, мистър, влизай!

– Първо да взема уискито.

Слязох обратно по стълбите, прекрачих оградата, взех бутилките и се върнах обратно. Тя беше разтворила вратата на дневната и в коридора нахлуваше бледата светлина на газена лампа. Потопих се в миризмата на прах, развалена храна, котки и неперано бельо.

Мама Отис стоеше до газената лампа и ме гледаше с блестящо-черните си очи. Беше ниска, дебела и мръсна. Имаше същия гърбав нос като Макс, но с това се изчерпваше и цялата прилика помежду им. Макар и влажни, очите ѝ съвсем не бяха тъжни. Над едното от тях се надвесваше сивкав кичур, който тя час по час духаше встрани. Би могла да го прикрепя с фиба без особени усилия, но явно ѝ доставяше удоволствие да го духа.

– Да поседнем, а? – предложих аз. – Това е аристократично питие, поне така пише на етикета.

Тя се изкиска и облиза устни. Макс я беше нарекъл пияница и определението му беше абсолютно точно. Ръцете ѝ пъргаво извадиха две мръсни чаши. В нейната се появи толкова уиски, че ако аз трябваше да го изпия, положително и шапката ми щеше да се накваси. Не си направи труда да поддържа някакъв разговор, интересуваха я единствено

шишетата. Въръжих се с търпение и продължих да я наливам, питайки се кога ли ще дойде времето да се тръшне.

Когато стигна до средата на втората бутилка, започнах да се безпокоя, че не съм донесъл достатъчно материал. Когато на дъното на втората бутилка остана само едно малко и аз вече бях на прага на паниката, тя изведнъж изгуби интерес към околната среда. Разбрах, че е преминала границата единствено по факта, че престана да вдига чашата. Седеше насреща ми, гледаше ме с празен поглед и подухваше сивата къдрица на челото си.

Станах и се разтъпках, но тя не направи опит да ме проследи дори с поглед. Реших, че е добре занитена, излязох в коридорчето и поех по стълбите за втория етаж. Горے имаше само три стаи. Едната от тях беше на мама Отис – познах я по купчината празни бутилки в ъгъла.

Съседната беше спретната, чиста и подредена. От синия костюм зад вратата и гумирания шлифер на леглото разбрах, че това е стаята на Макс. Бръкнах под възглавницата и напипах един плик. Седнах на леглото да прочета написаното. Беше доста патетично. Обясняваше на майка си, че когато намери това писмо, той или ще е мъртъв, или ще се намира в безкрайно опасно положение. След това ѝ даваше инструкции как да бъде намерен. Най-подробно обясняваше за наградата и начина да бъде получена. Давал си е сметка, че има работа с разрушен от джина мозък и всичко беше написано сбито и ясно. Цели шест страници ѝ набиваше в главата какво точно трябва да направи и в никакъв случай да не позволява на Кейт (очевидно сестра му) да се докопа до парите.

Изгорих писмото веднага след като го прочетох. После се спуснах на долния етаж. Мама Отис продължаваше да седи на мястото си, празните ѝ очи не се отлепяха от насрещната стена. Ако не продължаваше да подухва кичура коса над челото си, човек би я взел за умряла. В краката ѝ се мотаеше голяма черна котка и душеше миризмата на уиски така, сякаш подобна миризма никога не беше се появявала в този дом. Вероятно е свикнала на джин. Погледна ме замислено и аз се размърдах.

Прибрах двете празни шишета, огледах се да не съм забравил нещо и се насочих към изхода.

На прага спрях като вкопан, ръката ми неволно сграбчи ръкохватката на револвера под сакото. Пред портичката стоеше момиче, зад гърба му мътно проблясваше буйкът. Гледахме се, без да помръдваме. Вероятно това е Кейт. Тръгнах бавно натам, като внимавах да скрия празните бутилки зад гърба си.

– Какво желаете, моля? – попита ме тя, когато бях на крачка от

портичката. Беше слаба, бледа и зле облечена. Гърбавият нос убиваше всички евентуални наченки на красотата.

– Нищо, нищо – промърморих аз с глас, който наподобяваше скърцане на ръждива врата.

– Видяхте ли се с мама или търсите Макс? – продължи да разпитва тя.

– Макс търсех. Исках да му предложа работа, но го няма у дома. Кажете му, че е идвал Франк Дек-стър. Той знае за какво става въпрос.

Котката изтича по пътеката и започна да се отърква в слабичките крака на момичето. Погледът, който ми отправи, беше все така замислен.

– Вече два дни не се е прибирал – рече притеснено момичето и нервно запреплита пръсти. – Не зная къде е и се тревожа.

– Майка ви каза, че тази вечер ще се прибере, но аз нямам време да го изчакам.

– Тя... Тя не е много добре. Едва ли знае нещо конкретно. Макс изчезна преди два дни и оттогава не сме го виждали. Вече си мислех да ида в полицията.

Отворих вратата на колата и пуснах незабелязано празните шишета на седалката.

– Това си е ваша работа – рекох. – Аз просто исках да му предложа нещо изгодно. – Качих се в колата с желанието да съм на много мили оттук в момента, в който тя открие какво сме направили двамата с мамичка.

– Сигурно ще изчакам до утре – рече тя. – Макс е толкова див! Може би има неприятности. Не ми се иска полицията да... – гласът ѝ безпомощно угасна.

– Правилно – рекох. – Изчакайте. Той сигурно не би искал да ходите в полицията. – Завъртях стартера и включих на скорост. – Е, довиждане.

Гледах я в огледалото за обратно виждане. Стоеше под бледите лъчи на луната и ме наблюдаваше. Котката продължаваше да се мотае около тънките ѝ крака. Помислих си за Макс горе в колибата. С окървавено лице, под зорките очи на Вида. Наистина си има неприятности. Свих зад ъгъла и отново погледнах в огледалцето. Изведнъж почувствах, че леко ми прилошава.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вкарах буика под навеса и закрачих към колибата по грубата по-жълтjа трева. През бледия диск на луната тичаха черни парцаливи облаци. През целия път се чудех какво да правим с Макс. Стигнах вратата на колибата, без да съм намислил каквото и да било.

Най-близкото до логиката решение беше да го задържим, докато се подготвим за път. Все още не бяхме готови, но след седмица вероятно нещата щяха да са други. Същевременно никак не е лесно да държиш пленник тук за цяла седмица. Трябва да бъде непрекъснато с него или пък да го вържа. И двете възможности криеха съвсем определени трудности. От гледна точка на непосредствените ни интереси най-лесното беше да го откарам нагоре из пушинаците и да му пусна един куршум между очите. Нямах да го сторя, разбира се. Винаги съм бил против хладнокръвните убийства. Едно убийство при създалите се обстоятелства имаше шанса никога да не бъде разкрито, но пали аз щях да съм този, който трябва да живее с мисълта за него? Очевидно навлизах в нов етап от живота си и подобна мисъл щеше да ми бъде трудна, много трудна. Трябваше да изкачвам стълбата, а не да слизам по нея. Трябваше да стигна някакво по-високо ниво, да го огледам и да видя дали ми харесва. Бях почти сигурен, че ще ми хареса.

Колибата беше потънала в мрак, но така и трябваше да бъде. Доста време изгубих, за да закова плътен капак на прозорчето. Защото си давах сметка, че ивица светлина от това високо място положително ще се вижда на мили наоколо. Приближих се безшумно до вратата, послушах малко, почуках.

– Вида?

В паузата на очакването ми мина през главата, че Макс е успял да изиграе някой номер на момичето и сега дебне зад вратата с пистолет в ръка. После вратата се отвори и на прага се очерта фигурата на Вида.

– Слава богу – рекох. Влязох и затворих вратата зад себе си.

Макс седеше там, където го бях оставил. Кръвта по лицето му беше засъхнала. Приличаше на спешен случай, докаран пред реанимацията на „Бърза помощ“. Само дето аз няхах намерение да му обръщам чак толкова внимание.

– Намери ли я? – попита Вида. Гласът ѝ прозвуча с метален отгънък.

– Изгорих я. Някакви неприятности?

– Не.

Пристъпих към Макс с отметната на тила шапка и ръце в джобовете на панталоните. Започнах да се поклашам на пети и пръсти.

– Всички козове бяха в ръцете ти, но не успя да ги разиграеш както трябва – рекох. – Това доказва, че си глупак.

Той ме гледаше с подпухналите си очи. На лицето му бяха изписани злоба и страх.

– Не си й направил нищо лошо, нали?

– За какъв ме вземаш? Просто ударихме заедно по няколко чашки и толкова.

– Така си представях нещата и аз – поевъздух той. – Все пак се радвам, че не си й сторил нищо лошо. Тя не е лоша старица.

Спомних си за мръсотията и купищата празни бутилки и неволно сбърчих нос. Все пак тя му е майка, помислих. Затова човек може да го оправдае.

– Можеш да станеш и да се измиеш – рекох. – Не опитвай разни умни номера, защото ще те гръмна без колебание, макар да признавам, че не ми се иска да стигаме дотам.

Разкопчах колана около китките му и му помогнах да се изправи. Вида се приближи до огнището и взе пистолета. Явно беше решена да не допуска изненади. Гледаше с присвити очи как Макс разтърква китките си и тежко пъшка.

След като си изми лицето и почисти раните си, той се върна при мен в общото помещение.

– Не е зле да хапнем нещо – извърнах се към Вида аз. – А после ще си лягаме. Сядай – последната дума беше предназначена за Макс.

Той се подчини и загледа действията на Вида. Изглеждаше много по-изплашен от нея, отколкото от мен.

– Ще трябва да останеш тук за известно време – рекох. – Едва ли ще ти е много приятно, но сам си го избра. Ще те храня и поя, но все още не съм решил какво да правя с теб.

– Можеш да ме пуснеш у дома – промълви той. – Заклевам се, че няма да си отворя устата пред никой!

– Не ставай смешен. Хич не ми е до тъпи вицове!

Вечеряхме, той очевидно нямаше апетит. И как да има, когато насреща му стоеше Вида и го наблюдаваше с леден поглед.

Когато разчистихме масата и се приготвихме за сън, вече преваляше полунощ. Струпах няколко празни чувала в ъгъла.

– Ще спиш тук – рекох. – Преди това ще те завържа. Не се опитвай да се измъкнеш, защото първо ще стрелям, а после ще поднасям извинения. Хлътнали сме прекалено дълбоко, за да си позволим рискове с плъх като теб!

Той беше много покорен. Остана напълно неподвижен, докато отново увивах китките му с колана. Заведох го при чувалите и той покорно клекна край тях. Заключих входната врата и сложих ключа в джоба си. Можеше да се измъкне единствено през прозорците, но за тази цел ще трябва да разбие капака. Не можех да не го чуя.

Двамата с Вида се прибрахме във вътрешното помещение и оставихме вратата откритата. Изпитвах смъртна умора. Пред очите ми продължаваше да стои лицето на мама Отис. Все подухваше онова кичурче, погледът ѝ се изцъкляше заедно с опразването на бутилката пред нея.

– Как ти е раната? – попитах.

– Добре. Малко възпалена, но иначе всичко е наред.

Седях на ръба на одъра и гледах как се съблича. Тялото ѝ беше толкова прекрасно, че нещо зашава в гърдите ми въпреки всички усложнения около Макс.

– Какво стана в онази къща? – попита тя и нахлузи през глава прозрачната си нощница. Тънката материя покри прекрасното тяло и в стаята изведнъж се смрачи.

– Нищо особено. Бабичката наистина е алкохоличка. Напоих я и тя се вцепени. Бележката беше под възглавницата му. Истински динамит! Изгорих я веднага.

– Ще те познае ли, ако те види отново?

– Не зная. Натряска се здравата, вероятно няма...

Тя се плъзна върху нара.

– А с него какво ще правим?

Говорехме шепнешком, за да не ни чува. Атмосферата в колибата рязко се промени, вече с нищо не напомняше дом. Завързаният мъж в предверието я превърна в обикновено убежище.

– Ще го държим тук. Какво друго можем да направим?

– Знае, че си пускаш мустаци.

Гледаше ме напрегнато, тикът на бузата ѝ отново се появи.

– Не трябва да го изпускаме от очи. Всичко развали този тип, а?

– Да.

Започнах да се събличам.

– Ако Мик беше на мое място, досега да му е видял сметката! Нищо друго не заслужава този мръсник! Нас да изнудва! Пфу! Ако не беше ти,

щеше да ни остави голи като пушки!

Тя погледна встрани.

– Казва ли ти някой...

– Така е.

Покатерих се на нара и се наведох да духна свещта.

– Най-добре за нас би било да го премахнем, Флойд – каза тя. – Този човек ме плаши!

– Хич и не си мисли подобно нещо!

– Добре.

Пресегнах се и докоснах ръката ѝ. Беше суха и студена.

– Не мисли за това. Нищо друго не можем да направим. Още най-много седмица и тръгваме.

– Той ще ни предаде на полицията. Те вече са убедени, че сме в Мексико. Но веднага ще ни погнат, след като това копеле им разкаже какво знае.

Беше права, разбира се.

– Може би трябва да го вземем с нас. Ако успеем наистина да се прехвърлим в Мексико, ще можем да го пуснем.

– Не го мислиш сериозно, нали? Така никога няма да докажеш, че не си убил Брет.

Замислих се. Ако полицията разбере, че все още се намираме на територията на щата, нямах никаква надежда да спипам Горман.

– Вярно е – рекох. Изведнъж ми се прииска да се сгуша в нея. – Искаш ли да се преместиш по-наблизо?

– Не сега. Все още ме боли раната. Утре вечер, мили.

– Добре.

Гледах в мрака. Чувствавах се самотен. Сякаш бяхме вървели ръка за ръка по тясна пътечка и изведнъж се бяхме изправили пред непреодолимо препятствие. Оттатък Макс се въртеше и пъшкаше. Очевидно не му беше удобно. Веднъж тихо простена и на мен ми до-жаля.

– Не бих искала цял живот да живея в Мексико – внезапно се обади Вида.

– Няма да се наложи. Една година ще е предостатъчна.

– Една година е много. Никога няма да успееш да напипаш нишките. Изчакаш ли цяла година, едва ли ще успееш да докажеш, че Горман е убиецът на Брет.

– Екстра сме се подредили, а? Не съм убил Брет, но всички са убедени в обратното. Мога да докажа, че не съм убил Брет само ако видя сметката на Макс! Но до какво ще доведе всичко това? Опитвам се да

докажа, че не съм убиец, но единственият начин да го сторя е да стана такъв! Много сладка каша, нали? Добре, да допуснем, че го убия. Дори никой нищо да не узнае, ние двамата с теб ще го знаем, нали? Ще живеем заедно, но тази мисъл в главите ни ще промени много неща. В началото може би няма да ѝ обръщаме внимание, но в крайна сметка ще стане точно така!

– Вярно е. Не трябва да го убиваш.

С това се върнахме там, откъдето започнахме. Пълен кръг без никаква вратичка.

– Може би ще измислим нещо.

– Може да се разболее и да умре.

– Фантазмагории! Като го гледам, ще изкара поне още четирийсет години!

– Така е. Но може да претърпи злополука.

– Едва ли. Той е от предпазливите. Стига вече, това до нищо няма да ни отведе!

Отгатык Макс започна да хърка.

– Не му пука. Знае, че е в безопасност. – В гласа ѝ прозвуча нескрита горчивина.

– Опитай се да поспиш. Така и цяла нощ да си говорим, нищо няма да променим!

– Да.

Лежах и размишлявах. Не виждах никакъв изход от създалото се положение. Ако го пуснем, ще ни предаде заради наградата. Ако го държим тук, ще трябва постоянно да го наблюдаваме и въпреки това няма да сме застраховани от изненади. Ако си съберем багажа и тръгнем, ще спечелим най-много един ден. После полицията отново, ще е по петите ни. Възелът в главата ми нарастваше и изглеждаше все по-неразрешим. Чух тихите хлипове на Вида, но няхах сърце да я успокоявам. Мракът беше плътен и душен. Дълго не можах да заспя от хъркането на Макс, а когато най-сетне го сторих, сънувах, че Вида се е обърнала срещу мен и се е съюзила с Макс. Гледах ги как се подсмиват. Аз бях този, който лежи върху чувалите в преддверието, а те двамата бяха вътре на нарочете. Лежах в мрака и слушах как си шепнат. Бях сигурен, че кроят планове как да ме ликвидират.

Събудих се облян в студена пот и рязко се надигнах. Сърцето ми лудо блъскаше. Не чувах хъркането на Макс и изпаднах в паника. Протегнах ръка към Вида, но напипах само меката и още топла вдлъбнатинка на възглавницата. Останах неподвижен, кръвта във вените ми

струеше на ледени потоци.

– Вида? – тихо повиках аз. – Къде си?

Нещо в преддверието помръдна. Хлъзнах се на пода, измъкнах фенерчето и насочих лъча към наровете. Бях сам. Отвън проскърца дъска и аз скочих към револвера. Вратата между двете помещения беше затворена. Добре си спомнях, че я бяхме оставили открената преди лягане. Стоях замръзнал на място. Стисках револвера, лъчът на фенерчето сочеше в ключалката. Резето бавно се повдигна и вратата започна да се отваря. Дръпнах предпазителя, космите на врата ми леко настръхнаха.

На прага се изправи Вида.

– Какво става? – дрезгаво прошепнах аз. – Какво правиш?

Тя не отговори. Пристъпи бавно към мен, ръцете ѝ висяха безжизнено от страни. Сякаш плуваше във въздуха. Облечена в бялата си нощница, приличаше на призрак.

Лицето ѝ попадна в яркия кръг на фенерчето и едва тогава видях, че очите ѝ са затворени. Тя ходеше насън. Мъртвешки бледото лице и загадката на спящото тяло, придвижващо се по импулсите на съня, ме накараха да отскоча назад. Чувах равното ѝ дишане, беше дивно красива. Никога не бях я виждал толкова красива! Мина край мен, покатери се на нара и се сгуши между завивките. Погледах я известно време, после се наведох да я завия. Ръцете ми трепереха, сърцето ми щеше да изскочи през гърлото.

– Всичко е наред, мили – промърмори през полуотворените си устни тя. – Вече не трябва да се тревожим за нищо...

Ако до този момент ме побиваха тръпки, то след него направо ме заля ледена вълна. Тръгнах към вратата и ясно почувствах как краката ми се подгъват. От преддверието не долиташе нито звук. Стоях и се ослушвах, не ми се влизаше там. Колибата леко потръпваше от поривите на вятъра, дърветата шумоляха. С върховно усилие на волята бутнах вратата и насочих лъча на фенерчето пред себе си.

Макс лежеше на пода в локва кръв, на гърдите му зееше грозна рана. Нещо черно стърчеше от нея.

Пристъпих към него с такова усилие, сякаш се борех срещу ураганен вятър. Ножът ѝ го беше пронизал право в сърцето. Лицето му изглеждаше спокойно и някак щастливо. Беше умрял в съня си и по този блажен израз разбрах, че не е усетил нищо.

Не зная колко дълго съм стоял над трупа, но беше дълго. Това е убийство! Открит ли този труп, шансовете ми са нула, дори и да им кажа, че Вида го е извършила в съня си. Кой ли ще ми повярва? Тук сме

само ние двамата. Ако аз не съм убиецът, значи е тя. Редфърн ще умре от кеф при подобна постановка. Но тя не го е убила! Дори в този момент не знае, че той е мъртъв! Дори ръката ѝ да е нанесла фаталния удар, тя не го е убила! В този момент ми хрумна мисълта, че в никакъв случай не трябва да ѝ казвам какво е станало. Прекалено много я обичах, за да ѝ причиня подобно страдание. Имаше шанс да го изнеса оттук и да го погребя някъде, преди да се е събудила. Ще ѝ кажа, че е избягал. Ще ѝ кажа каквото и да е, само не истината.

Наведох се и издърпах ножа. От раната бликна фонтан ярка кръв.

Промъкнах се в стаичката и пипнешком взех дрехите си. Тя спеше кротко, на устните ѝ играеше лека усмивка. Излязох с дрехите в ръце и внимателно затворих вратата. Не посмях да запаля лампата и се облякох на светлината на фенерчето. После си сипах четири пръста скоч. Не гледах към Макс, само от мисълта, че трябва да го докосна, ме побиваха тръпки.

Питието оказа благотворното си влияние и аз вече по-спокойно се насочих към ъгъла, където бяха струпани инструментите. Хванах дръжката на една лопата и в този момент цялата проклета купчина се стовари с трясък на пода.

– Кой е? – долетя до ушите ми стреснатият глас на Вида. В следващата секунда вратата се отвори и тя застана на прага с приbledняло лице и побелели от напрежение очи. По лицето ми се затъркаляха едри капки пот, сърцето ми се сви в тревожно очакване.

– Всичко е наред – дрезгаво казах аз. – Стой си там.

– Флойд! Какво става, какво правиш?

– Стой настрана! – извиках. Не можах да прикрия ужаса в гласа си.
– Иди да си легнеш, стой настрана!

– Защо, Флойд?... – Очите ѝ се опряха на лопатата в ръката ми и бавно започнаха да се разширяват. Главата ѝ се стрелна по посока на Макс, но тялото му тънеше в мрак.

– Какво правиш?

– Стой настрана, Вида! Остави ме сам!

– Какво си направил?

– Е, добре! – захвърлих лопатата аз. – Каквото трябва, това съм направил! Стой настрана, само това искам от теб! Хайде, иди оттатък!

Тя се приближи до лампата и я запали. Ръцете ѝ бяха стабилни, но лицето ѝ беше бяло като току-що навалял сняг. Под ярката светлина на ацетиленовата лампа кръвта върху ризата на Макс беше ярка като напъпила роза.

Тя сподавено изпищя, после дълго гледа към сгърченото на пода тяло.

– Нали се разбрахме да не го правим? – най-сетне прошепнаха побелелите ѝ устни. – Защо стори обратното?

– Нищо друго не можа да ми хрумне...

– Ако някога го открият...

– Знам, не е нужно да ми обясняваш. Иди да си легнеш. Не трябва да се забъркваш в това.

– Не. Ще ти помогна.

Решителността в гласа ѝ беше такава, че нервите ми се сгърчиха.

– Махай се! – изревах извън себе си аз. – И без теб ми е достатъчно гадно да се оправям с тоя труп! Изчезвай веднага!

Тя изтича в спалнята и затръшна вратата след себе си, а аз треперех като йога наред сеанс. Дори новите четири пръста скок не можах да оправят работата. Стиснах лопатата под мишница и излязох навън, без да поглеждам към Макс.

Беше започнало да вали. Седмици наред от небето не беше капнала дори капчица дъжд, но ето го – точно когато не трябва! Огледах се. Мрак, пустош, само вятърът виеше в клоните на дърветата. Място, съвсем подходящо за убийство!

Отидох под навеса, хвърлих лопатата на задната седалка и изкарах буйка навън. Няма смисъл да го погребвам в близост до колибата. Последното му пътуване ще трябва да е доста дълго.

Влязох в колибата. Тя се беше навела над тялото на Макс напълно облечена.

– Какво правиш, по дяволите?

– Всичко е наред, Флойд. Не се ядосвай.

Приблжих се.

Беше го сложила върху едно одеяло и тъкмо завързваше краищата отгоре му. Вече изглеждаше съвсем безобидно – просто един вързоп бельо за пералнята. Беше направила това, от което аз се ужасявах.

– Вида!

– О, стига вече! – рече тя и се отдръпна от мен.

– Вече мога да се справя. Ти не трябва да имаш нищо общо с това. Искам да стоиш настрана!

– Няма да стане! И какво значение има? Нима мислиш, че някой ще повярва на подобно нещо?

Гледахме се в очите. Нейните бяха ледени и това ме тревожеше.

– Добре.

Аз хванах раменете, а тя – краката. Докато го изнасяхме от колибата, аз си мислех за сестра му – слаба, бледа и зле облечена. „Макс е толкова див! Може би има неприятности.“ Е, това слага край на всичките му неприятности в бъдеще.

Потеглихме през хълмовете в мрака и дъжда. Той беше върху гумената стелка в багажника. Аз продължавах да мисля за него, за вида, в който го открих. Вида остана в колата, а аз се заех да копая. Работех под светлината на фаровете и непрекъснато усещах очите ѝ върху себе си. Погребяхме го на дълбоко. При спускането одеялото се развърза и пред очите ни се белна мъртвото му лице. Пуснах го и се отдръпнах. Тялото му тупна в мократа дупка, но лицето му си остана запечатано в съзнанието ми.

Отделихме много време да зариваме дупката и да прикриваме следите от копането. Ако продължи да вали, на сутринта едва ли щяха да са останали никакви следи. Никой няма да го открие.

Потеглихме обратно. Бяхме мокри и премръзнали. Никой не говореше. На пода на колибата имаше локва кръв и двамата се заехме с нея. Изтъркахме внимателно и гумената стелка на багажника, после се заехме да се оглеждаме за негови вещи. Открих празния му портфейл под масата. Вътре шумоляха някакви хартийки, но аз го пъхнах в задния си джоб, без да го поглеждам. Никак не ми беше до проверки. Най-сетне всичко свърши. От Макс нямаше следа, но въпреки това присъствието му се усещаше с болезнена яснота. Ясно го виждах изправен на прага, после седнал на масата с подигравателно изражение на лицето; облегат назад с окървавени скули и разбити устни; проснат на пода със смирено изражение и стърчащ от гърдите нож.

– Не би трябвало да го правиш. – Думите излетяха от устата ѝ така, сякаш не бе успяла да ги задържи. – Няма да кажа нито дума повече, но бих дала всичко на света да не беше се случвало това!

Можех да ѝ кажа всичко. Искях, но не го сторих. И без това животът ми беше такава бъркотия. Една гадост повече или по-малко не беше от особено значение. Поне така си представях нещата в онзи момент. При нея беше различно – тя вървеше нагоре и подобно нещо би я разбило.

– Нека не говорим повече – рекох. – По-добре да изпием по едно кафе, а ти да се преоблечеш.

Тя напълни чайника и го сложи на огъня.

– Как мислиш, ще тръгнат ли да го търсят насам?

– Едва ли – отвърнах. – Никой не знае, че е тук. Ако изобщо си

направят труда да го търсят, вероятно ще се насочат към крайбрежието. Никой няма да обърне особено внимание и на майка му. Той не е Линдзи Брет.

– Ще останем ли тук? – Нямаме друг избор.

– Искане ми се да се махаме – потръпна тя. – Все ми се струва, че е тук, около нас.

– На мен също. Но трябва да останем. Просто няма къде другаде да отидем. Само тук сме в безопасност.

Когато кафето в чашите ни свърши, над хълмовете вече се зазоряваше. Помислих си за дългия ден пред нас. Всеки потънал в собствените си мисли. Отношенията ни никога нямаше да бъдат като преди. Тя мисли, че аз съм убил Макс, аз пък зная обратното. Не, никога няма да бъдат същите. Странни животинчета са жените. Човек никога не може да бъде сигурен какво ще му сервират. Любовта между мъжа и жената е нещо особено крехко и чупливо. В момента, в който престане да ме обича, животът ми ще бъде изцяло в ръцете ѝ. Гледах я и не можех да преценя дали вече не го е сторила. Мъчно ми беше. Още една стъпка надолу, поредният провал. От него едва ли ще успее да се измъкна.

През следващите три дни всичко се рушеше. Всичко, което бяхме успели да създадем помежду си. Започна с най-незначителни неща. Изведнъж открихме, че нямаме какво да си кажем. Беше ни трудно да поддържаме някакъв разговор, защото хора в нашето положение едва ли могат да говорят за нещо друго, освен за любовта, която ги свързва. Но ние не говорехме за нея, а се опитвахме да поддържаме някаква пародия на нормални отношения – правехме забележки за дъжда, питахме се докога ще ни стигне храната, бих ли сложил нов пън в огъня, защо тя не закърпи скъсания ми чорап. Тя престана да идва в прегръдките ми, а и аз не я молах за това. Никой от двамата не обсъждаше създаването се положение, просто мълчаливо го приемахме. Тя се събличаше и лягаше на своя нар, докато аз поддържах огъня в преддверието. Не исках да се тормозя от гледката на разсъблеченото ѝ тяло, знаех, че няма смисъл. Веднъж-два пъти я докоснах и тя не можеше да прикрие потръпването си. Престанах да го правя. Макс беше между нас двайсет и четири часа в денонощието. Не излизаше от главите ни нито за миг. През тези три дни напрежението ни стана такова, че му трябваше само една малка искрица, за да избухне. Но искрицата я нямаше. И двамата бяхме страшно внимателни.

Нощем духах свещта и пред очите ми моментално изплуваше бялата ѝ, плуваща сред стаята фигура със затворени очи и прекрасно лице.

Знаех, че и тя мисли за мен, там, някъде в мрака. И си представя как се прокрадвам до малкия нещастник с вързани на гърба ръце и забивам ножа в гърдите му. Имах чувството, че тази представа става все по-ужасна и тя ме мисли за все по-отвратително чудовище.

Все с тези мисли в главата клечах край огъня и се готвех за дългата нощ. Тя вече беше вътре в стаичката и чувах как се съблича. Заключих входната врата, угасих лампата и й дадох още няколко минути. Когато влязох, тя вече беше свита на нара си, с гръб към вратата. Вече бяхме стигнали и този етап – да не може да ме гледа.

– Лека нощ – рекох и се отпуснах на своя нар.

– Лека нощ.

Спускането не само продължава, но и става стремително, помислих си аз. Всичко рухва, Вида се изплъзва от мен като пясък между пръстите. Мъртвото лице на Макс. Горман тържествуващо се хили. Обилен материал за нощни кошмари.

Не усетих кога съм заспал, но се събудих рязко. Откакто умря Макс, спях лошо, скачах и-при най-лекия шум. Сега ме събудиха стъпки. Беше тъмно, нищо не виждах. Едва чутото проскърцваме накара сърцето ми да заблъска лудо, тръпки полазиха по гърба ми. Слязох от нара с мисълта за Макс в главата. Нови стъпки, тихо и равно дишане съвсем близо до мен. Натиснах бутона на електрическото фенерче.

Не зная как съм я пропуснал в мрака, беше на крачка от мен. Очите ѝ бяха затворени, обкръжено от разпуснатите черни коси, лицето ѝ беше прекрасно. Отдръпнах се с разтуптяно сърце. В ръцете ѝ имаше нож – същия, с който ѝ режах парцалчета при пристигането на Макс. Гледах я как докосва одеялото на нара ми. Наблюдавах с ужас как вдига ножа високо над главата си и го забива до дръжката в купчината смачкано бельо. Там, където допреди секунди се намираще тялото ми.

– Сега вече ще си добре, мили – прошепна тя и устните ѝ се разтегнаха в доволна усмивка. – Няма да се тревожиш от нищо.

Покатери се обратно на своя нар, зави се с одеялото и притихна. Дишането ѝ беше леко и спокойно, като на току-що заспало дете.

Оставих я там и минах в преддверието. Огънят гаснеше. Сложих нова цепеница в него, като внимавах да не вдигам шум. После се настаних пред него и се опитах да не треперя.

Не затворих очи до разсъмване.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато над хълмовете изскочи яркият диск на слънцето, аз влязох във вътрешното помещение и взех дрехите си. Беше ставала, тъй като капакът на прозореца беше вдигнат, а самият той – широко отворен. Тя лежеше на нара с широко отворени очи. Хората казват, че любовта и омразата са разделени от тънко косъмче. След случката през нощта аз бях здравата разтърсен. Вече се страхувах от нея, а това чувство беше на крачка от омразата. Тя не пожела да срещне погледа ми и извърна глава. Очите ѝ бяха жестоки.

– Не чух кога си станал – равно и спокойно промълви тя.

– Гледах да не вдигам шум – отвърнах. – Не можах да спя.

Лежеше и мълчаливо ме гледаше как си събирам дрехите. Развързката беше близо Чувствах я.

– Стой тук – рекох. – Още е много рано. Ще направя кафе.

– Не се бави Вече е време да си поговорим, нали? – Гласът ѝ звучеше любезно като на просяк, на когото току-що са пуснали нещо в паничката. И точно толкова искрено.

Ето, това е. Не ѝ позволих да разбере, че сме стигнали до едно и също заключение.

– Веднага се връщам.

Облякох се и се избърснах, докато водата завираше. Ръката ми доста трепереше и като по чудо не се поряхах. Сипах кафето, глътнах два пръста скоч в отделна чаша. Сякаш пиех отвара от киселец.

Тя се беше сресала, през косата ѝ минаваше тясна копринена панделка. Посрещна ме все така свита върху нара. Не изглеждаше добре – бледа и прекалено вгълбена в себе си. Очите ѝ неспокойно подскачаха и това никак не ми хареса.

– Престанало е да вали – съобщих ѝ аз. – Времето се оправя. – Странно уместна забележка, особено на фона на ярките слънчеви лъчи, които свободно нахлуваха през отворения прозорец. Все пак изпитвах нуждата да кажа нещо, каквото и да е то.

Тя взе каната за кафе, без да ме гледа.

– Седни, ако обичаш.

Не можех да повярвам, че само допреди два дни се бяхме любили. Гласовете са нещо много особено – ако ги слуша внимателно, човек може да научи от тях далеч повече, отколкото от изражението на лицето. А

аз слушах внимателно, много внимателно. Излишно беше да се заблуждавам повече. Всичко е ясно.

Седнах по-встрани. Пропастта между телата ни беше толкова голяма, колкото и тази между чувствата ни.

– Помниш ли си думите, когато разговаряхме за Макс? – рязко попита тя.

– Казах куп неща.

– За разликата.

Отпих глътка кафе и отправих намръщен взор в пода. Значи това беше начинът, на който се е спряла.

– Предполагам, че си спомням – рекох. – Беше цяла реч: „Да допуснем, че го убия. Дори никой да не узнае, ще го знаем ние двамата. Ще живеем заедно, но тази мисъл ще направи всичко различно.“ Отначало може и да не й обръщаме внимание, но тя ще го направи „Нещо подобно казах...“?

– Значи и ти си го мислел?

– Да.

– И тя го направи различно, нали?

– Тогава казах, че само предполагам, но сега виждам, че наистина е така.

Настана мълчание. Усещах неудобството й с онази яснота, с която усещах хладния утринен въздух, нахлуващ през отворения прозорец.

– Снощи сънувах, че те убивам – промълви тя. Никакво съжаление, просто установяване на един факт.

– Но не си го сторила – рекох, без да я гледам.

Ново мълчание.

– Време е да се махаме оттук – продължи след малко тя. – Не виждам смисъл да продължаваме да сме заедно. Поне засега. Ти ще се измъкнеш по-лесно, ако си сам.

Стана ми приятно, че мисли за моята безопасност, но не очаквах подобна насока на разговора. Явно топката остава у мен и аз ще съм този, който трябва да изясни нещата. Отдавна ми е омръзнало да бъда пренебрегван от жените, започваше да ми става навик.

– Добре, след като мислиш така – рекох. Допих кафето си и запалих цигара. Ръцете ми все още не бяха много стабилни.

– Хайде да не се преструваме. И двамата мислим по този начин. Ти, изглежда, не си даваш сметка с какво чувство каза онова, за разликата...

– Получавах съм награди за точно изразяване – рекох. – Някой ден положително ще бъде публикувана книга с мъдрите ми мисли.

– Мисля, че трябва да се обличам.

Това беше начинът ѝ да ми покаже, че дискусиата е приключена. И наистина беше така.

– Добре – рекох и минах в другото помещение.

Изправен пред огъня с очи във веселите пламъчета, аз се питах какво ме чака без нея. И с други жени бях достигал до тази фаза, но бе започнало да ми се струва, че с Вида ще бъде по-различно. Затова сега бях мъничко неподготвен. С блондинката, която ми даваше пари, го знаех през цялото време, същото беше и с червенкосата, която забиваше нокти в гърба ми, с всички останали... Но не и с Вида. Съзнавах, че това момиче ще ми липсва. Беше успяла да заеме място в живота ми и от това място дълго време ще лъха пустота.

Не след дълго тя влезе при мен. Носеше багажа си. Беше облечена с яркочългитите панталони и пуловера, с които я видях за пръв път. Колко отдавна беше това! Въпреки бледото лице и загриженото изражение върху него, тя пак беше приятна гледка.

– Къде отиваш? – попитах. – Няма смисъл сами да си търсим белята. Все още ни търсят навсякъде.

– Не се тревожи за мен.

– Да, ама се тревожа. Възнамерявам да притисна Горман. Докато не докажа, че той е убил Брет, примката ще бъде все около врата ми. А ако те прибере полицията, ти може би ще проговориш. Това е положението.

– Няма да ме прибере. Не съм вчерашна.

– Съжалявам, но докато не спипам Горман, ти трябва да бъдеш на безопасно място. Ще се върнеш при Мик.

– Не.

– Ще се върнеш, Вида.

– Казах не.

Гледахме се с блеснали от гняв очи. Искрицата, от която толкова се пазехме, беше вече в барута.

– Притисна ли Горман, ще бъдеш птичка волна. Така ще стане, Вида. Колкото по-бързо проумееш това, толкова по-добре!

– Искаш да убиеш и мен, нали? – трепна гласът ѝ. Това не го очаквах. Тази сутрин тя беше пълна с изненади.

– Какви ги дрънкаш?

– Искаш да ме убиеш точно както уби Брет и Макс!

– Не започвай пак...

Ако не беше масата, сигурно щях да я изпреваря. Но тя първа се докопа до пистолета 25-и калибър. Бях забравил, че си стои там, над

камината. Сграбчи го и го насочи в гърдите ми. Аз тъкмо преобръщах масата. Гледаше ме така, че моментално замръзнах на място. Лицето ѝ ми беше съвсем чуждо – мрачно, зло, опасно...

– Такива сметки си правиш, нали? – дрезгаво извика тя. – Първо Брет, после Макс, а сега и мен! Добре успя да ме заблудиш! Повярвах на глупостите за Горман и сигурно щях да вярвам докрай, че той е убил Брет. Но ти премахна Макс! Премахна го напълно хладнокръвно! Само закоравял убиец може да направи подобно нещо. Той беше беззащитен, ръцете му бяха вързани, спеше дълбоко! Как можа?! – Гласът ѝ стана почти истеричен. – И как аз можах да се доверявам на чудовище като теб? Сега ти преча, нали? Знам прекалено много. Твоят скъп приятел Кейси трябва да ме пази, докато измислиш как да ме ликвидираш! Няма да стане!

– Ти си луда! Не съм убил Брет!

– Хайде, продължавай! Кажы, че не си убил и Макс! – Подигравателният смях ме накара да подскоча. Добре, хубавице, ще си го получиш!

– Точно така, не съм го убил! – рекох. – Уби го ти! Уби го, докато се разхождаше насън! С очите си те видях! Е, какво ще кажеш сега?

Очите ѝ се замъглиха от омраза и отвращение.

– Господи, по едно време мислех, че наистина те обичам! Бойд каза, че си долен мошеник и едва сега виждам, че наистина си такъв! Не, ти си нещо още по-лошо – ти си жалка отрепка!

– Добре де, отрепка съм! – ревах аз. – Но ти казах истината! Мислех да не ти казвам, но сама си го изпроси! Ти отиде там и...

– Да не мислиш, че ти вярвам? – кресна тя. – Да не мислиш, че някой ще ти повярва? Подобно нещо може да роди само гадно и мръсно мозъче като твоето! Не ме е страх от теб, между нас всичко е свършено! Ясно ли ти е? Свършено!

Гледах я и усещах как ме напуска яростта. Беше права. Никой няма да повярва на подобна трева! Не трябваше да се изпускам, трябваше да се опитам да запазя последната частица от нейното уважение. Но вече е късно, твърде късно!

– Окей, забрави го! Забрави всичко! Ще ти трябват пари. Ще разделим парите на Бойд След като си сигурна, че можеш да се грижиш сама за себе си – направи го!

– Няма да пипна нито цент от гадните ти пари! Презирам те! Стой си на мястото и не мърдай! Само едно подозрително движение и ще си го получиш!

– Добре, след като искаш... Мислиш ли, че ми пука?

– Не мърдай и престани да дрънкаш!

Престанах да дрънкам и не мърдах. В този момент наистина не ми пукаше от нищо. Ако ченгетата бяха пред вратата, щях да ги покана да влязат с цялата си сърдечност.

Тя взе в ръка двете си чанти, дулото на пистолета продължаваше да е насочено в гърдите ми.

– Ще ти оставя колата в началото на коларския път – рече. – Ако ти трябва, можеш да я вземеш оттам.

– Можеш да я откараш право в ада, ако искаш! – отвърнах аз и обърнах гръб.

Вратата се затръшна. Стоях като истукан и ми беше кофти. След минута отвън забръмча мотор. Отидох до вратата и надникнах. Буикът подскочаше по тревата и се спускаше към коларския път в ниското. Виждах фигурата ѝ зад волана. Брадичката ѝ беше решително вирната.

– Вида!

Не се обърна. Не зная дали ме чу, но втори път не извиках. Буикът набираше скорост. Гледах го, докато се превърна в едва забележима чертица на фона на зелените хълмове.

Все още нямаше седем и слънчевите лъчи още не прежуряха. Стана ми хладно. Първото ми движение беше по посока на бутилката с уиски. Докато я прегръщах, ми хрумна, че с всички жени е било все същото. Отлетят ли от клончето, аз се вкопчвам в шишето. Не, този път няма да стане така. Стига съм се правил на алкохолик заради жени! Поклатих бутилката в ръката си. На етикета пишеше, че това е аристократична напитка и сигурно беше така. Но това не можеше да ме спре. Запратих шишето в отсрещната стена. То се разби с трясък, разхвърчаха се стъклени шрапнели, по пода потече кафява вадичка уиски.

Заповядах си да изтрия Вида от съзнанието и наистина го исках. Имах да върша много работа. Трябва да пипна Горман. Разполагах с пари и излишък от прашящо здраве. Писна ми да бъда преследван от ченгетата. Ще пипна Горман и ще докажа своята невинност, само ченгетата да не пипнат Вида преди това! Защото тя ще пропее. Няма да си направи труда да Ме прикрива. Бях сигурен в това. Време за губене няма!

Влязох във вътрешното помещение и си събрах багажа. Огледах се. Доказателствата за престоя ни тук бяха изобилни, но нямаше време да ги прикривам. Ако някой се натъкне на тази колиба, веднага ще разбере, че е била използвана за убежище. А след две минути размисъл ще се досети и кой точно се е крил тук. Както и да е. Досега никой не беше

минавал насам, да се надяваме, че и за в бъдеще ще остане така.

Липсваха каквито и да било доказателства за присъствието на Вида тук. Ако не се брои едва доловимият аромат на парфюма ѝ. Бях достатъчно сантиментален да потърся някакъв последен сломен от нея, но не го сторих.

Тя каза, че ще остави буика в началото на коларския път. Колкото по-бързо стигна дотам, толкова по-добре. Ще трябва да рискувам и да закарам колата обратно при Мик. Нямах друг избор. С малко късмет имах шанс да се промъкна покрай тъпите ченгета на Санта Медина.

Ето как стана всичко. Открех колата на половин километър от коларския път, скрита зад храсталациите. Вътре се усещаше още по-силно ароматът на парфюма ѝ. Стана ми тъжно и самотно, но тръснах глава и прогоних тези чувства от душата си. Ключът за стартера беше в жабката. Акуратна, както винаги. Докато карах по пътя за Алтадена, се вирах във всяка срещната жена. Нито една от тях не беше Вида.

Влязох в една от градските аптеки и набрах номера на Мик. Никой не ми обръщаше внимание, никой не хукна да бяга. Гласът на Мик звучеше така, сякаш току-що го бях вдигнал от сън. Казах му, че се връщам, казах му, че сега се наричам Франк Декстър и че едва ли някой ще ме познае.

– Би ли изпратил Лу да ме посрещне на второто разклонение преди влизането в града? Ще бъде по-добре, ако той поеме буика, а аз взема неговата кола.

Мик каза, че ще го уреди.

– Чакам те. Мадамата с теб ли е?

– Сам съм.

Той изръмжа и затвори. Не беше от тези, които задават въпроси. Предпочита действието. Добра линия на поведение.

Когато стигнах разклонението, Лу седеше в кадилака и ме чакаше. Махна с ръка и се усмихна. Изглеждаше доволен, че ме вижда.

– Още ли си уморен от живота? – настани се до мен той. – Мислех, че отдавна си в слънчево Мексико. Къде е синеокото бебче? Не ми казвай, че си я изхвърлил в канавката!

– Разделихме се – късо отвърнах аз. – По-добре тръгвай, защото тази кола е гореща!

Навлязох в центъра на Санта Медина в блестящия кадилак и първият човек, който видях там, се оказа О'Рийдън. Качваше се по стълбите на полицейското управление. Изглеждаше смачкан и остарял, вече не се усмихваше. Не ме видя. Странно да срещна именно него, но изобщо не

ми мигна окото. Добре се бях огледал там горе, в колибата. Как би могъл да ме познае О'Рийдън, след като сам не мога да се позная?

Спрях пред вратата на комарджийницата.

– Търся Кейси – рекох на пазача отпред. – Казвам се Декстър.

– Влизайте. Той ви очаква.

Мик не допускаше никакви изненади. Пазачът беше нов. За пръв път го виждах. Беше напълно равнодушен към мен.

Беше много рано за редовните посетители. В бара имаше само две негърки с прахосмукачки в ръце Хвърлиха ми по един кратък поглед и продължиха работата си. Бутнах вратата на Мик и надникнах вътре Той крачеше напред-назад из кабинета си. Ръцете му бяха натикани в джобовете, в устата му стърчеше угаснала пура. Вдигна глава и навъсено ме погледна:

– Изчезвай! Кой ти разреши да влизах тук?

– Ти – рекох и затворих вратата зад гърба си.

Той скочи към мен и стисна ръката ми.

– Проклетите мустаци! Приличаш на латиноамериканец! Радвам се да те видя, да те вземат мътните! Сядай и казвай защо, по дяволите, се върна! Защо не си в Мексико?

– Върнах се да открия убица на Брет. Мисля, че го познавам Виж какво, Мик, беше лудост от моя страна да бягам! Мястото ми е тук. Ще открия убиеш на Брет и ще прибера обявената награда!

– Наистина си луд! Редфърн продължава да те търси. О'Рийдън отдавна се отказа, но при Редфърн е друго. Сан Луис Бийч кипи като кюмбе! Покажеш ли си носа там, с теб е свършено!

– Подай ръка, Мик, и ще си поделим наградата. Трийсет бона, какво ще кажеш?

– Ще ти подам ръка, но другото са глупости. Имам купища мангизи и не зная как да ги похарча.

– Мангизите никога не са достатъчни.

– Добре де, не ни чакат зад ъгъла. Кажи какво искаш от мен?

– Подозирам Горман. Само той знаеше, че отивам в къщата на Брет. Искам да разбера къде е бил по времето на убийството. Ако няма желязно алиби (а няма начин да има), аз ще го стисна за гушата и ще му изтръгна признанието!

– Трябва да внимаваш. Чух, че това момче не е от мекушавите.

– Не се безпокой.

– Добре – възобнови разходката си той. – Ще натоваря Лу с тази задача. Съгласен ли си?

– Да.

Позвъни за Лу, но му отвърнаха, че го няма.

– Крие колата – рекох.

– Да дойде при мен веднага, след като се появи! – нареди Мик и тръсна слушалката върху вилката.

– Проследиха ли оръжието на престъплението?

– Да. Било е личното оръжие на Брет.

– Тъй ли?

– Тъй.

Наместих се по-удобно в креслото.

– Много странно.

– Защо?

– Странно, че убиецът е получил достъп до него. Сякаш е бил добър познат на домакина. Питам се дали Брет е познавал Горман. Разбих ли накъде бия, нали? След като пистолетът е бил на Брет, вече е съвсем ясно, че го е взел за в случай, че аз опитам разни номера. Той очакваше мен и просто е взел мерки да не бъде измамен. Може би е сложил пистолета върху бюрото, за да му е съвсем подръка. Убиецът би трябвало да му е съвсем близък, за да може да го вземе изпод носа му. Разбих ли какво искам да кажа?

– Да.

– Трябва да открия дали Брет и Горман са се познавали. Горман е изпратил Вида да играе в дома на Брет, но това не означава, че двамата са имали личен контакт. Всичко е било уредено чрез секретарката на Брет. – Спомни си за русокосото момиче, което се втурна в стаята миг след фаталния изстрел. – Някой споменава ли нещо за това момиче? Същото, което откри трупа на Брет и видя мен? Блондинка, много приятна на вид.

– Шейла... Не й помня фамилното име. Бъдещата госпожа Брет.

– Така ли? – вдигнах вежди аз. – Я се опитай да си спомниш името й!

– Пазя вестникарските изрезки, Ей сега ще го открия.

Докато той се ровеше сред внушителната купчина изрезки, аз мислех за пистолета. Не можех да допусна, че Брет ще позволи на Горман да се приближи толкова близо, че да го грабне. А тази мисъл никак не беше успокоителна. Възможно е Брет да е проявил известна небрежност, но едва ли беше така. Не беше от този тип хора. Факторът време също беше от първостепенно значение. По мои изчисления пазачът ме придружава до подножието на стълбите в рамките на десет-петнадесет

минути. В тях влизаше и времето, което изгубих в търсене на пудриерата, чак до момента на изстрела. В същите тези рамки, т.е. десет-петнадесет минути, убиецът е трябвало да свърши куп неща – да приспи подозрителността на Брет, да се докопа до оръжието, да го застреля, да вземе парите и да изчезне. Прекалено много работа, освен ако... Чакай малко, рекох си. Нека допуснем, че убиецът не е Горман. Да допуснем, че бъдещата госпожа Брет е свършила цялата работа. Тя би могла да влезе при Брет и да вземе пищова, без да събуди подозренията му. Но по каква причина? Само ако в случай, че всичко между тях е било приключено. Тя е знаела, че идвам и се е възползвала от първия удобен шанс да си набави двайсет и пет бона суха пара.

– Шейла Кедрик – рече Мик и ми подхвърли изрезката. – Така се казва.

Материалът беше придружен със снимка. Изглеждаше отлично в скъпия си бански костюм. Кое не означаваше, че няма да изглежда още по-отлично и без него. Информацията беше оскъдна. Дошла от Сан Франциско и щяла да стане бъдещата госпожа Брет, ако кандидат-женихът не беше хвърлил топа. Получила известност като балерина в музикъла „Шпионирам непознати“, към нея прибавила и две-три награди от конкурси на красотата.

Влезе Лу и аз хвърлих изрезката върху бюрото.

Мик му каза какво се иска от него.

– Тръгвай. Проверяваш алибито му, ако има такова. Проверяваш го до дупка! Ако свършиш работата както трябва, ще получиш петстотин долара.

Красиво извитите клепачи на Лу потрепнаха.

– Искам да разбереш дали се е познавал лично с Брет – намесих се аз. – Това е от първостепенно значение.

– Не бери грижа, скъпи – пропя Лу и помириса свежата метличина на бутониерата си. – Ще свърша работата, както трябва. Петстотин кинта са хубава пара.

– Направо ме убива! – рекох, когато вратата се затвори зад него.

– Убива много хора, но има мозък в главата си – отвърна Мик.

– Е, добре. Не мога да направя нищо, преди Лу да се върне. Ще ида да го чакам в скривалището, и без това прекалено много ти се пречкам в краката.

– Няма нужда. Стой тук. Никой не влиза в кабинета, ако не съм го повикал. Разполагай се удобно. – Предложи ми пура, но настроението ми не беше чак толкова празнично. – Какво стана с мадамата? – Този

въпрос явно искаше да ми зададе още в мига, в който ме видя, но досега беше успял да потиска любопитството си.

– Разделихме се.

– Така ли? Малко съм изненадан. Мислех, че вие двамата... – Прекъсна се наред фразата и ми отправи една смутена усмивка: – Извинявай, май говоря прекалено много...

– Няма защо да се извиняваш – рекох. – Знаеш как се получава... Прекарахме една седмица заедно, но... – Дори на Мик не исках да спомена за Макс.

– Човек трябва да внимава с жените – поклати глава Мик. – Но изглеждаше страхотно тая твоя мадама. За съжаление външният вид често лъже, нали? Някога познавах една като нея – не слизаше от кориците на списанията... Но иначе беше като бучка лед! След нея се запознах с пълната ѝ противоположност – лице като хамбургер, тяло, сякаш сковано от две сухи дъски. Но мадама, братко! Страхотна!

Бръкнах в джоба си за табакерата и напипах портфейла на Макс. Бях го забравил. Докато слушах Мик да разказва за мадамите, в живота си (той винаги обичаше да го прави), аз се заех да разглеждам съдържанието му. Банкнота от пет долара, автобусни билети, писмо от майка му, три неясни снимки. Подхвърлих ги на Мик. На гърба на плика имаше нещо написано с молив и съдържанието му ме накара да подскоча.

Спомних си ясно разкривения почерк на писмото, което открих под възглавницата на Макс. Тези няколко думи бяха написани със същия почерк:

„ЗА АЛМА ОТ ВЪРН: НАЙ-ДОБРИЯТ ПРИЯТЕЛ НА
МЪЖА Е НЕГОВАТА СЪПРУГА.“

Бръкнах във вътрешния си джоб и извадих картичката на Брет. Същите думи. Стоях и мислех. Двама мъже разполагат с еднакво тайнствен текст и двамата загиват. Означават ли нещо това? Не ми ли убягва нещо особено важно?

Усетих погледа на Мик върху лицето си.

– Какво те мъчи?

– Не знам... Вероятно нищо...

Сгънах плика и го прибрах при визитната във вътрешния си джоб.

– Нещо май си притеснен...

– Май да – ухилих се аз. – Ченгето винаги си остава ченге. Извинявай, Мик, но мисля, че няма нищо особено...

– Играта си е твоя – сви рамене той. – Аз съм тук и съм на твое разположение.

Лу се върна надвечер. Вече си бях скъсал нервите и го хванах за реверите още от вратата.

– Какво стана?

– Чист е като сълза – поклати глава той. – Не е убил Брет. Цялата вечер е прекарал в казиното. Видя-ли са го поне сто човека. Не е мръднал оттам чак до два часа през нощта.

– А отчете ли възможността да се е измъкнал незабелязано и също така незабелязано да се е върнал?

– Няма такова нещо, проверих всичко до последната подробност. Играл е на рулетка и не се е отделял от масата. Направих толкова много контрапроверки, че чак свят ми се зави. Не е застрелял Брет, нито пък го е познавал лично. Дори не са разговаряли.

Ето каква била работата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Топлото следобедно слънце проникваше през спуснатите сенници на прозорците и правеше чудати светли фигури върху килима. От мястото ми тези фигури наподобяваха твърде много решетки на затворническа килия. Вече цял час бях сам в кабинета на Мик. Вратата беше заключена и никой не можеше да ме безпокои. Бях седнал зад бюрото, в пръстите ми догаряше забравена цигара. Умът ми усилено работеше. Толкова усилено, че дори чашата с уиски пред мен не можеше да възбуди интереса ми.

Брет не е убит от Горман. Но все пак някой го е убил и ако искам да отърва кожата, аз трябва да разбера кой е той. Вече изпратих Лу да провери алибито на Бойд, но това беше просто рутинна проверка. Бойд няма мотив, едва ли именно той ще се окаже убиецът. Този, който е видял сметката на Брет, е имал нужда от пари. Но кой може да бъде заподозрян, след като и Бойд отпада? Шейла Кедрик, бъдещата госпожа Брет? Възможно е. Някой от прислужниците? Някой от пазачите? Или друго, съвсем неизвестно лице? Пълна мъгла!

Вече бях стигнал до решението, че, най-бързият начин за разрешаване на загадката трябва да бъде детайлното разследване на фактите от самото им начало. Никакви предположения, никакви догадки. Ако не пипна убиеца за броени дни, полицията ще пипне мен и тогава всичко е свършено.

Но с какви факти разполагат? Нищо особено: Брет е познавал убиеца, иначе той едва ли би се докопал до револвера му. Мотивът за престъплението са двайсет и петте бона. После идва ред на тайнствените думи, които са представлявали интерес както за Брет, така и за Макс: „ЗА АЛМА ОТ ВЪРН: НАИ-ДОБРИЯТ ПРИЯТЕЛ НА МЪЖА Е НЕГОВАТА СЪПРУГА“. Какво означава това? Има ли някаква роля в смъртта на Брет? Защо и Макс е преписал тези думи? Кои са Върн и Алма?

По вратата се разнесе тихо почукване, отвън долетя гласът на Мик. Бутнах назад стола, отворих му и заключих отново.

– Как вървят работите?

– Никак – отвърнах. – Имам чувството, че мозъкът ми е участвал в дълъг марафон.

– Върху какво работиш?

– Чакам Лу. Проверява алибито на Бойд. Загубена работа, но съм решил да не пропускам нищо. Не се знае откъде ще изскочи заекът. Я виж това! – подхвърлих му картичката на Брет. – Можеш ли да разбереш нещо?

Той прочете написаното и озадачено поклати глава.

– Нищо. Може би е някакъв код? Аз не бих казал, че най-добрият приятел на мъжа е съпругата му. А ти? Според мен най-добрият приятел на мъжа е неговото куче!

– Не бъди толкова циничен. Подобен израз може да се срещне на нечий венчален пръстен...

– Не и на моя!

– Не говоря за теб. Имам предвид някой, който е наистина влюбен в жена си. Но ти едва ли би могъл да разбереш това.

– Наистина е така – рече той и прокара ръка през косата си. – Но как се вмести в цялата ситуация това глупаво изречение?

– Брет ми даде своята картичка. Искаше да му телефонирам. На гърба ѝ открих тези думи и много се озадачих.

– Какво толкова? – сви рамене Мик. – Нищо не доказва, че написаното има връзка със смъртта му.

– Предчувствието ми говори за обратното. Трябва да има някакъв смисъл и аз искам да го открия. Ако разбере кои са Върн и Алма, ще разбере още много неща! Но как да го сторя?

Мик се замисли, после поклати глава.

– Не, едва ли е Бейли. Човек като Брет не може да се познава с Бейли или жена му.

– Имаш предвид Върн Бейли, банковия обирджия?

– Точно него, но това е просто изстрел в мрака. Не може да бъде той.

– Не може – съгласих се аз и посегнах за цигара. Запалих и се намръщих: – Но жена му се казва Ал-ма, нали?

– Да. Затова се сетих за тях.

– Не. Брет едва ли би се забъркал с банкови обирджии. Освен това и двамата са мъртви, нали?

– Да. Върн го претрепаха федералните ченгета преди около две години, а малко по-късно Алма стана жертва на автомобилна катастрофа.

Напрежението ме напусна.

– За момент си помислих, че разполагаме с нещо, знаеш... Въпреки това съвпадението е доста странно, Сигурен ли си, че и двамата са мъртви?

– Предполагам. Лу може да ти разкаже повече подробности, той беше приятел с Върн.

– Мисля, че това не е от особено значение. Не могат да са те, в това си абсолютно прав. Много ми се иска да поразпитам бъдещата госпожа Брет. От нея бих изтръгнал доста неща, стига да мога да я докопам.

– Не бива да се опитваш дори. На твоето място бих забравил за нея. Само ще усложниш нещата. Бас държа, че тя няма нищо общо с убийството.

Но той все още не знаеше, че и Макс е проявявал интерес към странното изречение. А аз бях твърдо решен да не споменавам пред никого за Макс.

На вратата се почука. Беше Лу.

– Нещо ново?

– Не е бил Бойд – поклати глава той. – Цяла вечер си е бил у дома. Искаш ли нещо друго от мен?

– Ясно... Не е Горман, не е и Бойд. Кой още ни остава? Шейла Кедрик. Тя беше точно там, на местопрестъплението. Но ние не можем да проверим с какво точно се е занимавала по време на убийството. Всеки друг може да го е извършил. Някой, за когото дори не сме чували. Дяволска бъркотия, а?

– Знам как се чувстваш – съчувствено ми се усмихна Лу. – Всичко се върти в кръг, нали?

– Така е – въздъхнах аз и се изправих. – Ти си познавал семейство Бейли, нали?

– Познавах Върн Бейли – озадачено ме погледна той. – Но какво общо има това?

– Добре ли го познаваше?

– Доста добре. Шетахме насам-натам преди няколко години. Почти престанахме да се виждаме, когато се ожени. Но за какво става въпрос?

– Не знам – въздъхнах отново аз и му подхвърлих картичката на Брет. – Това нещо да ти говори?

Лу изненадано зяпна.

– Това е Върн, съмнение по въпроса няма – рече той. – Винаги казваше, че Алма е най-добрият му приятел. Бяха луди един за друг.

Напрежението ми започна да нараства.

– Сигурен ли си, Лу? Това е много важно.

– Разбира се, че съм сигурен. Върн е казвал тези думи хиляди пъти. На всички им беше писнало да ги чуват. На мен също!

– Дали се е познавал с Брет?

– Върн? Изключено! Никога не е имал нищо общо с милионери!

– Но въпреки това думите му са записани върху картичката на Брет!

– От това май ще изскочи нещо – намеси се Мик. – Но не виждам какво печелиш, след като вече го знаеш.

– Върн не е познавал Брет! – убедено повтори Лу. – Никога не се е доближавал до Тихоокеанското крайбрежие, стигал е най-много до Канзас. А това е доста далеч от територията на Брет. Не зная какво означава всичко това, но съм убеден, че Върн и Брет никога не са се срещали!

– Какво стана с него, Лу?

– Застреляха го Стана след големия банков обир в Тълса. Може би си спомняш за него. Върн отнесе сто бона. Сладка работа. Организирах я двамата с Алма, но нещата се объркаха в последния момент. Мисля, че тя си е изпуснала нервите. Върн е бил въоръжен, с автомат и банята е била доста изцапана. Очистил двама касиери, ранил трети. Освен това убил двама от охраната на банката и ранил едно улично ченге.

– Да, сега си спомням – кимнах аз. – Беше страшна сензация преди около две години...

– Точно така. С Върн се заеха федералните ченгета. Ден и нощ го преследваха. Най-накрая го откриха в Далас, обкръжиха къщата и я превзеха на шурм. Намериха го с двайсет куршума в тялото, но все още жив. Умрял на път за болницата. А Алма изчезнала.

– Какво се е случило с нея?

– Била на покупки, когато започнала пукотевицата. Стоте бона били намерени в един куфар и ченгетата знаели, че тя не разполага с много пари. Погнали я здравата, но тя някак успяла да се промъкне през мрежата им. Година по-късно получили сигнал, че се намира в Елк Сити, но когато блокирали къщата, тя вече не била там. Два дни по-късно я засякъл шерифът на Галъп и вдигнал тревога. Убежището ѝ било в Албукирке, но отново успяла да се изплъзне. Открили трупа ѝ в една смачкана кола на няколко мили от Галъп. Ударила се в крайпътно дърво, колата се запалила. Доста била обгоряла.

Помислих малко, после поклатих глава:

– Това не ми е от полза. – Закрачих напред назад и продължих да мисля. После попитах – Някакви съмнения относно самоличността на Алма?

– Може и да е имало – ухили се Лу. – Но ФБР заяви, че това е тя, а те рядко допускат грешки. Колата е била нейната. Една от пътните чанти вътре оцеляла, била пълна с личните ѝ вещи. Тялото не подлежало на

идентификация. Не разполагали с пръстови отпечатъци, а самият труп бил обгорен до неузнаваемост. Но ако не е била тя, чий по дяволите е бил този труп?

– По това време не е имало съобщение за безследно изчезнали жени, така ли?

– Никой нищо не беше съобщил...

– Май се опитвам да придам прекалено голямо значение на тая история – въздъхнах аз. – Знаем ли нещо за Шейла Кендрик?

– Аз не знам нищо.

– Трябва да я проверим. Заеми се с нея, Лу. Искам да зная откъде се е появила, с какво се е занимавала през последните години. Пристигнала е тук от Сан Франциско. Налага се да отскочиш дотам и да се поразровиш. Много е важно.

Лу хвърли въпросителен поглед по посока на Мак:

– Да го направя ли?

– Разбира се, че ще го направиш.

– Добре. Но имам чувството, че лаеете под погрешното дърво.

– Може и да си прав, но с нищо друго не разполагам. Аз също ще се поразровя. Трябва да започна от самото начало. Ако се върна достатъчно назад, може би ще попадна на нещо. Поемам пистата Бейли.

– Не виждам какво общо имат те – тръсна глава Мик. – Но ти можеш да правиш това, което решиш.

– Почакай секунда, Лу – рекох аз, като видях, че хубавецът се насочва към вратата. – Виждал ли си Алма?

– Само веднъж, но не разговаряхме. Чакаше Върн в колата.

– Спомняш ли си как изглежда?

– Смътно. Помня единствено, че беше руса. Не я огледах както трябва.

– Добре, Лу.

Изчаках го да излезе и се обърнах към Мик:

– Утре сутринта тръгвам. Ще те моля да ми пазиш тези двайсет и пет бона. Ако не се върна, остават за теб.

Рано на следващата сутрин напуснах Санта Меди-на и поех към Албукирке. Отбих се в Галъп и направих посещение в канцеларията на шерифа. Беше възрастен и добре гледан мъж с много свободно време. Посрещна ме любезно. Обясних, че съм писател и събирам сведения за случая Бейли.

– Не мога да ви разкажа кой знае какво – рече той и вдигна краката си на бюрото. – Седнете и се чувствайте като у дома. Нямам с какво да

ви почерпя, но мисля, че можете да минете и без питие.

Казах, че мога, след което се захех да изтъряся от него всичката налична информация. Помиеше добре автомобилната катастрофа. Седмици наред в Галъп се говорело само за нея.

– Ето как се случи – започна той и смукна от лулата си. – Седях отпред и се приличах на слънце, когато се появи тя. Описанието, изпратено от ФБР, не струваше много. Единственото, което знаех, беше, че се търси русо момиче с тъмнокафяво кожено палто, шофиращо зелен спортен крайслър. Колата наистина беше зелен спортен крайслър, но номерата ѝ не отговаряха на тези, които бяха изпратили от ФБР. Тя не беше облечена в кожено палто. Проявих любопитство и я загледах, но признавам, че изобщо не я свързах с търсеното момиче. Влезе да си купи продукти и аз едва тогава се запитах дали всъщност не е Алма. – Пусна една момчешка усмивка насреща ми и добави: – Помислих си, че ако наистина е Алма, тя е твърде опасна. А аз съм твърде стар да си играя на стражари и апаша. Оставих я да си тръгне, но се обадох в местното бюро на ФБР и съобщих какво съм видял. После я откриха на километър-два извън града, размазана в едно дърво. Това е всичко.

Добър и съобразителен шериф, помислих си аз. Федералните ченгета сигурно са влюбени в него.

– И те бяха сигурни, че момичето в колата е Алма Бейли, така ли?

Устата ми изненадано зяпна.

– Разбира се! Беше обявена награда за главата ѝ. По право принадлежеше на мен, но федералните агенти изявиха претенции. Бяха достатъчно честни обаче и я разделиха с мен. Ченгето, отговорно за случая, не би допуснало грешка. Разполагаше с всички необходими доказателства. Намериха и коженото палто. Обгорено, но съвсем същото. А багажът ѝ беше пълен с личните вещи на Алма.

– А пръстови отпечатьци?

– Накъде биете, млади човече? Те не разполагаха с пръстовите ѝ отпечатьци. Карайте по-спокойно. Ако подозирате всичко и всички, няма да усетите как ще се превърнете в старец!

Благодарих му, подарих му една пура и излязох навън под ярките слънчеви лъчи. Не бях доволен. В Албукирке отидох направо в редакцията на местния вестник. Предложих същата трева и се опитах да измъкна от редактора цялата информация по случая Алма Бейли.

Редакторът беше дребен умник с пъргави сиви очи, които внимателно ме оглеждаха през лупите на многодиопротрови очила.

– Какво точно ви интересува, мистър Декстър? – попита той.

– Искам да видя къщата, в която се е укривала. Искам да ви попитам дали според вас е умряла в онази кола, или вътре е било друго момиче.

Той премигна.

– Странно, че го казвате. През цялото време имах определени съмнения, но нищо не излезе от тях. Агентът на ФБР я идентифицира лично. Беше късметлия, тъй като по този начин спечели и награда от две хиляди долара.

– Какво стана с него?

– Подаде си оставката. В момента отглежда пилета.

– Какво ви накара да помислите, че момичето не е Алма?

Той се усмихна.

– Знаете как се случва понякога. Ние сме подозрителни типове, мистър Декстър. Някой в Галъп беше споменал, че в колата имало две момичета. Но шерифът каза, че това е лъжа и вероятно наистина е било така.

– Кой е този някой?

– Забравих му името. Вече не живее в областта.

– Знаете ли къде е отишъл?

– В Амарило. Но това не е свидетел, на когото може да се вярва. Сутрин е пиян, а следобед търси пари да си купи кърkachка. Всички бяхме убедени, че дрънка глупости.

– Ще приема като лична услуга това, за което ще ви помоля – рехох. – Да ми намерите името и адреса на този човек.

Това отне известно време, но в края на краищата дребосъкът намери това, което ми трябваше.

– Казва се Джек Незби – рече и ми подаде листче с адреса.

Отбих се в къщата, в която се е крила Алма Бейли, но хазайката беше крайно нелюбезна и отказа да ми даде каквато и да било информация. Потеглих за Амарило. Открих Незби в бара на главната улица. Беше стар, свадлив и леко къркан. Настроението му се оправи, когато го почерпих с едно двойно уиски.

Да, помнел отлично пристигането на Алма в Галъп. После насочи костелив пръст в гърдите ми и мрачно процеди:

– Цялата работа беше нагласена! Федералното ченге искаше да пипне наградата! В колата имаше две момичета. Видях ги толкова ясно, колкото виждам теб! Едната беше хубава, а другата нищо особено. И шерифът ги видя, но се направи на луд, защото ченгето го подкупи. Когато казах какво съм видял, те ме заплашиха, че ще ме затворят за

скитничество.

Гледах го с известно недоверие. Редакторът беше съвсем прав – този човек не може да бъде достоверен свидетел. Никой съд нямаше да му обърне внимание, но ние не се намирахме в съда.

– Как изглеждаше онази?... Дето не била нищо особено?

Той направи опит да събуди полумъртвата си памет, после се отказа.

– Не помня – призна си той. – Не й обърнах достатъчно внимание. Отдавна не съм по тая част, мистър. Но бяха две – в това мога да се закълна!

– И тя ли беше руса?

– Не знам.

– Кое те накара да кажеш, че не е нищо особено?

– Ами... – Въпросът ми го изненада. – Вероятно дрехите... Беше облечена в стар мръсен шлифер, не носеше шапка. Докато другата беше тип-топ. Наистина. Знаеш какво имам предвид.

Нямаше какво друго да измъкна от него. Поръчах му още едно двойно уиски и го заряхах. Седнах в колата и се замислих. Прехвърлих в главата си всичко, което бях видял и чул след първата ми среща с Горман. Това ми отне повече от час. Записах все още неясното си хрумване на гърба на празен плик. Все още се движех пипнешком, но виждах пред себе си някаква мъждива светлинка. Бях убеден, че ще се докопам до нещо, трябва ми единствено упорство. Спомних си всичко, което Вида ми разказа за своето минало. Колата ми беше паркирана на същия път, по който тя някога беше пътувала от Уокомис за Холивуд – щатска магистрала 66. Някъде по нея се намира и ресторантчето, в което беше работила. Реших да го открия, просто за всеки случай.

Издирването ми отне цели два дни. Спирах във всяко крайпътно кафене или ресторант, задавах купища въпроси. Най-сетне го открих. Беше в близост до Клинтън. Познах го по големия обор отзад.

Паркирах отпред, бутнах мрежестата зрата и влязох. Нищо особено. Просторна трапезария с извит под формата на S тезгях, няколко маси за по-претенциозните посетители. Обичайната хладилна витрина със сандвичи, обичайният монетен джукбокс в ъгъла.

Зад тезгяха стоеше слаб и навъсен мъж, очите му се рееха неизвестно къде. Не си направи труда да погледне кой влиза, до ушите ми достигна равнодушният му глас:

– Какво да бъде?

Поръчах си кафе и ябълков пай. Той тръсна чашата с кафе отпреде

ми и се зае да реже пая.

– Работила ли е тук жена на име Вида Ръкс? – попитах го аз.

– И да е работила, какво от това? – тръсна чинийката пред мен той и ми отправи един враждебен поглед.

– Опитвам се да я открия – рекох. – Малък финансов въпрос за уреждане. Всяка полезна информация заплащам с десетачка.

– Неприятности ли има?

– Не. Един човек ѝ остави двеста долара и аз трябва да ѝ ги предам.

– Извадих две петачки и му позволих да ги разгледа добре.

– Наистина работеше тук – кимна той. – Не зная къде е сега. Тръгна за Холивуд, но нямам представа дали е стигнала там.

– Да ви се намира нейна снимка?

– Не.

– Беше готино маце, нали?

– Курва. Не оставяше шофьорите на мира. А си обърна главата, а е завлякла някой от тях в обора! – Веждите му се свъсиха от неприятните спомени. – Боклук!

– Тъмнокоса, хубаво тяло, сини очи... – подсказах му аз. – Така ли изглеждаше?

– Не, очите ѝ не бяха сини... Бих казал, че бяха кафяви.

– Така ли? Левачка ли беше?

Той кимна.

– Кога напусна?

– Преди около година.

– Не можете ли да си спомните по-точно? Трябва ми датата. – Извадих още една петачка и я прибавих към двете ѝ сестрички на тезгяха.

Той се втренчи в нея, помисли малко и поклати глава.

– Не мога. Чакайте малко, ще хвърля едно око в счетоводната книга.

Когато се върна, аз тъкмо привършвах кафето и пая.

– На пети юли миналата година.

Три дни преди автомобилната катастрофа на Ал-ма. Благодарих, побутнах парите към човечето и излязох. Светлината в тунела се разширява, рекох си. Хвърлих един поглед на картата и потеглих.

Следващата ми спирка беше Уокомис. Оклахома. Смрачаваше се. Типично фермерско градче на Средния запад. Влязох в първата отворена кръчма.

– Търся някой от семейство Ръкс – съобщих на бармана аз. – Дали все още живеят тук?

Той сбърчи дебелия си нос. Явно мнението му за семейство Ръкс не беше особено високо.

– Едно от момичетата живее горе на хълма. Омъжена е, носи фамилията Мартин. Другите се пръснаха, след като дъргия се удави. Диви хора, вечно създаваха неприятности. Добре, че се магнаха.

– Точно така – ухилих му се широко аз. – Опитвам се да открия Вида Ръкс. Помниш ли я?

– Ти да не си ченге?

– Не. Паднаха ѝ се малко мангизи и правя опит да ѝ ги дам. Помниш ли я?

– Как да не я помня. Беше най-дивата от всички! Човек не можеше да се отърве от нея! – Главата му недоверчиво се разклати: – И са ѝ се паднали мангизи, казваш?

– Къде точно живее сестра ѝ?

Получих подробните му указания и потеглих към насрещния баир. На фона на потъмняващото небе се очертаваха грозни паянтови бараки.

Мисис Мартин приличаше на Вида толкова, колкото и аз. Беше дебело и трмаво женище. В замяна на това прояви съвсем искрени и топли чувства, когато ѝ казах за какво става въпрос.

– От години не съм я виждала – рече тя и избърса ръцете си в мръсен пешкир. – Фантастично! И кой ѝ остави тези пари?

– Човек, с когото е била близка. Но не мога да я открия. Случайно да имате нейна снимка?

– Имам, но на нея е твърде малка.

Дълго време гледах слабичкото злобно личице.

– Нещо друго, което би ми помогнало да я идентифицирам?

– Има малък белег, с него се роди – промълви дебеланата. – Но е на такова място, че не трябва да се показва.

– Какъв по-точно?

– Червено петно с размера на монета от четвърт долар. – После преодоля смущението си и ми обясни къде точно се намира това петно. Беше права – подобно място наистина не е за показване.

– И беше левачка, нали?

– Да.

– Синеока?

– Не, очите ѝ са кафяви.

Благодарих. Нещата ставаха по-ясни.

Не губих нито минута повече. Получих информацията, от която се нуждаех. Сега трябва да открия Вида.

Внимавай с жените...

Скочих в колата и поех по дългия обратен път към тихоокеанското крайбрежие.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Имах предчувствието, че ако Вида научи за интереса ми към нея, тя сама ще ме потърси. Така и стана.

Мик помогна да се разчуе за този наш интерес и обеща на всеки, който я открие, една хубавичка сума в брой. Момчетата излязоха на улицата снабдени с най-подробно описание на външността ѝ, чак до белега до рождение. Бях сигурен, че рано или късно тя ще разбере колко много искам да я открия.

Нямаше да е лесно да я открия, но аз бях готов да се обзаложа, че момичето е някъде наблизко. Всъщност единствената ми надежда беше, че тя сама ще ме намери. Рискувах много, но в крайна сметка се получа. От момента, в който се пусна слухът, че я търся, аз ѝ предоставих всички възможни шансове да влезе в контакт с мен. Започнах да обикалям с кола Санта Медина и Сан Луис Бийч, отбивах се на чашка в кръчми и кафенета, предприемах дълги самотни разходки. Почти през цялото време бях навън. Не беше лесно, но аз упорствувах.

След три-четири дни тя влезе в капана. Мотаех се по Мейн Стрийт и изведнъж усетих, че ме следят. Притежавам богат опит при засичането на хора, решили да ме следят. Като ченге, което работи за специализирана агенция, просто бях длъжен да имам очи и на гърба си, бях развил невероятен инстинкт да усещам преследвачите зад врата си. Засякох я без особени трудности. Сега беше червенокоса, но бих я познал по походката въпреки слънчевите очила и яркочервените къдрици. Тялото също. Това тяло бих познал и с вързани очи.

И понятие си нямаше как се следи. Преди всичко не беше облечена както трябва. Не можеш да следиш едно бивше ченге, облечена в яркочервена блузка и панталони в пясъчен цвят, освен ако не искаш нарочно да му се набиеш в погледа. Нито пък да се прикриваш зад дървета и по входове на магазини по начина, по който тя го правеше.

Изчаках толкова, колкото ми бе необходимо да се уверя, че тава наистина е тя, после ѝ се изплъзнах от погледа и след бърза обиколка на квартала се озовах зад гърба ѝ. Нито разбра нещо, нито се опита да разбере. Залепих се за гърба ѝ като пиявица.

Учудена и ядосана от внезапното ми изчезване, тя продължи лутането си по улиците още известно време. Нито веднъж не се сети да погледне назад. Търсеше ме и се чудеше къде съм изчезнал. След като се

отчая от тази дейност, тя спря на един ъгъл и очевидно се замисли за следващите си ходове. Аз бях на три-четири метра зад нея, прикрил лицето си с разтворен вестник.

Не ме виждаше просто защото не очакваше да съм толкова близо до нея. Накрая сви рамене и се насочи към близкия паркинг. Колата ми беше на удобно място и лесно се залепих зад новичката мъркюри, в която влезе тя.

Напуснахме Санта Медина и след известно време разбрах, че вероятната цел на пътешествието ни ще бъде Сан Бернадино. По този път нямаше друг град. Дадох газ, задминах я и я изгубих от очи в облаци прах. Когато тя се появи в Сан Бернадино, аз вече бях успял да паркирам колата си и да наема едно двуместно спортно купе. Поех спокойно след нея и това беше най-лесното нещо на света.

Исках да разбера къде живее и тя прилежно ме отведе чак до вратата. Сякаш крадах стотинки от шапката на слепец – толкова беше лесно. Къщата се намиреше на върха на един хълм, заобиколена от добре поддържана градина. Видях с очите си как паркира новичката мъркюри пред входа и влиза вътре. Това ми беше достатъчно.

След кратка справка в центъра на градчето разбрах, че е наела тази мебелирана вила. Качих се на колата и се върнах в Санта Медина с чувството, че краят е близко.

В продължение на няколко минути обяснявах на Мик какво искам от него. В началото той беше склонен да спори, но аз успях да го убедя в правилността на замисъла си.

Рано на следващата сутрин заминах за Сан Бернадино, оставих колата в един гараж и тръгнах пеша към къщата на Вида. Прикрития край нея имаше в изобилие. Настаних се зад един храст срещу входа и зачаках да се появи.

Чаках дълго, тя се появи чак около обед. Изправя се на горния край на входното стълбище и внимателно огледа градината. Очите ѝ се насочиха право в мен, но това не ме разтревожи. Би трябвало да има рентгенов апарат, за да ме види зад този храст. Гледах я от разстояние петдесетина метра и имах чувството, че е болна. Червената коса изобщо не ѝ отиваше, лицето ѝ бе бледо и измъчено, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Беше облякла рокля на жълти и черни цветя, която подхождаше великолепно на стройната ѝ фигура. В ръцете си държеше широкопола лятна шапка. Всичко беше очевидно ново, току-що закупено. Явно разполагаше с пари.

Гледах я как се насочва към колата и потегля за Санта Медина

Очевидно пак ще ме търси. Оставих я на спокойствие. Бях дошъл тук, за да огледам къщата. Ако намеря това, което очаквах да открия, ще дойде времето и да си поговорим.

Когато се уверих, че е заминала, аз излязох иззад храста и се насочих към вратата. Натиснах звънеца и зачаках. Никой не ми отвори. Преди да се заема с ключалката, хвърлих един внимателен поглед наоколо. Високи цъфнали храсти прикриваха вратата откъм пътя. Едва ли някой може да ме види. Само след минута езичето изщрака и аз бутнах вратата.

Посрещна ме единствено леката миризма на парфюма ѝ. Не си позволих никакви рискове и се заех да оглеждам стаите с пистолет в ръка. Стана ми ясно, че живее сама, без прислуга. Къщата беше студена, чиста и безлична. Съжалих я, че живее на подобно място. Дори колибата с всичките ѝ неудобства много повече наподобяваше дом.

След като се уверих, че никой не се крие в гардеробите или зад завесите, аз се насочих към спалнята ѝ. Бях почти сигурен, че няма да се върне преди залез слънце, но не можех да разчитам на предположения. Затова трябваше да работя с максимална бързина.

Гардеробът в спалнята беше заключен, но това не ми създаде никакви затруднения. Ниско долу, на най-широката дъска, лежеше куфарът ѝ. Той също беше заключен и този път не успях да се справя с ключалката. Накрая го отворих като разрязах кожата над нея.

Две неща от съдържанието му привлякоха моето внимание. Голяма пачка петачки и двайсетачки плюс златна пудриера. Прекарах пръст до банкнотите. Бяха най-малко двайсет бона – част от сумата, която Брет ми бе обещал за кинжала. Не се изненадах. Вече бях сигурен кой е убил Брет и гледката пред очите ми само потвърждаваше този факт.

– Не мърдай! – просъска откъм вратата тя.

Не я очаквах, но все пак си давах сметка за подобна възможност. Именно по този въпрос си бяхме поговорили с Мик.

– Здравсти, Алма – усмихнах ѝ се аз.

Беше насочила в гърдите ми дулото на револвер 38-ми калибър, а от решителното изражение на лицето ѝ човек можеше да си извади какви ли не заключения.

– Кой друг знае това? – попита тя. Гласът ѝ беше тих и спокоен.

– Сменихме си ролите, а? – попитах. – Помниш какво каза преди време: „Първо Брет, после Макс, а сега и мен“. Мои ред е да ги повтора.

– Знае ли някой?

– За съжаление да. Съжالياвам, скъпа, но не исках да рискувам.

Видях как кокалчето ѝ побеля, когато пръстът ѝ започна да обира луфта на спусъка. Моментът никак не беше приятен. Помислих, че ще ме напълни с олово, преди да съм напълно готов.

– Джо свърши работата, нали? – попитах. – Само той би могъл да го стори. Цялата работа гръмна от този белег по рождение, нали Алма? Знаех, че не мога да те откроя, ако сама не дойдеш при мен. Когато Джо ти е разказал за белега, ти си разбрала, че съм разкрил цялата история около Вида. Джо беше, нали? Той те пусна да убиеш Брет. Трябва да си била страхотно съблазнителна за тоя тип, Алма!

– Не ме наричай така!

– Защо? Нали ти си Алма Бейли?

– С колко време разполагам?

– С малко. Скоро ще бъдат тук.

– Колко, Флойд?

Гледаше ме така, че сърцето скочи в гърлото ми. Винаги съм бил мека Мария по отношение на жените. Ако в този миг беше захвърлила револвера, положително щях да я стисна в прегръдките си.

– Малко – повторих аз. – Хей, момиче, защо не ми каза? Аз се грижех за теб и ми беше много приятно. Защо реши да ми припишеш убийството на Брет?

– Беше изключително подходящ за подобна роля и не можах да устоя на изкушението. Информирал ли си полицията?

– Само Редфърн.

Устните ѝ се стегнаха.

– Добре, Флойд. В едно съм сигурна – ти няма да присъстваш на процеса!

– Нищо няма да спечелиш, ако ме гръмнеш. Не можеш да се измъкнеш, освен ако...

– Ако какво?

– Освен ако не свалиш всички обвинения от мен. Сториш ли това, ще ти помогна да изчезнеш...

Докато устата ми мелеше, аз се готвех да скоча отгоре ѝ. Незабелявано отстраних куфара, мускулите ми се свиха на топка, а очите ми преценяваха разстоянието. Това щеше да бъде един доста отчаян скок.

– По какъв начин?

– Полицията на този град е изцяло в ръцете на Мик. Ще те измъкнем през границата.

Устата ѝ се разтегна в онази отвратителна усмивчица, която познавах много добре. Изведнъж разбрах как се е чувствал Макс, когато тя

тръгна към него с нажежения ръжен в ръка. Започнах да се потя.

– Не ти вярвам, Флойд – просъска тя. – Дребният мошеник винаги си остава дребен мошеник!

Вече бях готов. В следващата секунда и тя щеше да се увери в това. Сега или никога!

– Редфърн! – рязко извиках аз. – Влизай да я прибереш!

Ефектът беше точно според очакванията ми Тя неволно се извърна към вратата. Тялото ми се стрелна във въздуха, но мъничко закъсня. Революерът експлодира на сантиметър от лицето ми и аз усетих как куршумът отнася безвъзвратно горната част на ухото ми. В следващия миг бях отгоре ѝ, ръцете ми се стрелнаха към китките ѝ. Беше бърза и хлъзгава като змия. Успя да насочи револвера в слабините ми и натисна спусъка в мига, в който тялото ми рязко се завъртя встрани. Куршумът проби огромна дупка в самото ми. Докопах въоръжената ръка и рязко я извих. Горещият ѝ дъх пареше бузата ми, нокти раздираха лицето ми, краката ѝ бясно ритаха. Измъкнах оръжието от пръстите ѝ, бутнах я настрана и се изправих.

Врълхлетя отгоре ми въпреки острия предупредителен вик, който нададох. Сякаш знаеше, че няма да стрелям. Насочи се направо към револвера. Наложих се да ѝ друсна един. Може и да не ми повярвате, но никак не ми се искаше да го сторя.

– Спри! – изкрещях аз, здравата уплашен от яростта ѝ. – Спри, ти казвам!

Тя отново врълхлетя. Захвърлих револвера, за да я посрещна с две ръце. На два пъти замалко не ми издра очите с острите си нокти. По лицето ми течеше кръв. Докато се олюлявах и се опитвах да запазя равновесие, тя се хвърли по посока на револвера. Докопах я за роклята в мига, в който ръката ѝ се протягаше към него. Тя ме изрита и рязко се дръпна. Роклята ѝ се разкъса, от цепката над веждата ѝ течеше кръв, изглеждаше съвсем обезумяла. Пръстите ѝ вече се свиваха върху ръкохватката на оръжието, когато я докопах за китката. Стоварихме се с цялата си тежест на леглото. Ръката ми беше хлъзгава от пот и не можех да я държа здраво. Тя се плъзна встрани, насочи револвера и натисна спусъка. Куршумът отнесе част от ръката ми, но от втория и вероятно смъртоносен изстрел успях да се спася, като я изритах в китката. В момента на натискането на спусъка дулото се извъртя към нея.

В продължение на една безкрайно дълга секунда се гледахме втренчено, после оръжието падна от разхлабените ѝ пръсти. Изправих се на крака с цената на доста усилия и изкрещях:

– Вида!

Отвън изскърцаха автомобилни гуми, но аз не им обърнах внимание.

– Вида!

– Доволен ли си? – прошепна с треперещ глас тя и сведе поглед към раната си. По обгорената от упорния изстрел кожа започна-да се стича кръв. – Това е всичко, Флойд. – Гласът ѝ премина в едва чул шепот. – Дано си доволен!

– Глупачка! Защо ти трябваше да се биеш с мен? Щях да те измъкна!

Вратата отскочи и на прага се появи Редфърн. Зад него надничаше противната мутра на Самърс.

– Не можахте ли да побързате? – изревах извън себе си аз. – Къде по дяволите се мотааете?

Той втренчено ме гледаше.

– Та това е Джаксън!

Самърс измъкна пистолета си и го насочи в гърдите ми.

– Не мърдай! – изляз той. – А си мръднал, а съм ти пръснал черепа!

– Тя е ранена! Извикайте лекар!

Редфърн се приближи до Вида и попита:

– Той ли стреля в теб?

– Да, той стреля и в Брет – отвърна тя. – Освен това уби и Макс Отис. Накарайте го да ви покаже къде го е заровил. Не му давайте шанс да се измъкне!

– Вида! – изкрещях аз и бутнах Редфърн встрани. – Престани да блъфираш! Разполагам с всички необходими доказателства! Кажи им истината!

Тя презрително се изсмя.

– Нещастен дребен мошеник! Този път няма да ги се размине!

Беше бяла като платно, очите ѝ хлътнаха дълбоко в орбитите си.

– Вида...

– Остави я на мира, Джаксън! – кратко заповяда Редфърн и се обърна към Самърс: – Изведи го оттук и не го изпускай от очи!

– Няма да я оставя... – започнах аз.

Самърс ме тресна в челюстта и бях принуден да млъкна. Пръстенът с едър камък се врязва дълбоко в кожата ми, краката ми се подгънаха. Докато ме влачеха навън, гледах злобната насмешка върху лицето ѝ.

Възстановяването ми отне около минута, същото време бе необходимо на двама униформени полицаи да застанат от двете ми страни.

– Искам да я видя... – започвах, но Самърс отново вдигна юмрук.

– Млък! – просъска той. – Отвориш ли си човката, ще получиш още един в мутрата!

Млъкнах и зачаках. Не след дълго пред къщата спря линейка. Минутите бавно се точеха. Накрая в стаята се появи Редфърн.

– Искам да я видя, преди да я откарат – рекох.

Той се надвеси над мен.

– Тя е мъртва, Джаксън. Няма никаква полза да я гледаш.

Душата ми изведнъж се изпразни от съдържание. Съзнавах обаче, че сега не е време да се отдавам на скръбта. Това беше възможно най-добрият изход за нея.

– Виж какво, Редфърн. Не съм я убил аз. Поръчах на Кейси да ти се обади и да ти каже къде се намирам и с какво се занимавам. Ти закъсна и тя скочи отгоре ми. Бихме се жестоко. Пищовът гръмна по време на борбата. Беше случайно.

– Добре, било е случайно – съгласи се Редфърн. – Кейси твърди, че си разкрил загадката. Почвай да пееш! – Премести очи към двамата униформени зад гърба ми и подхвърли: – Всичко е наред, момчета, можете да изчезвате. Чакайте отвън.

Изчака ги да излязат и се настани насреща ми.

– Значи знаеш кой е убил Брет, така ли?

– Знам. И искам да дам официални показания. Самърс придържа един стол, извади бележника си и се приготви да записва.

– Почвай – процеди той.

– Цялата работа се забърква още преди две години – започнах аз. – Помните ли семейство Бейли? Върн го застреляха, но Алма успя да се скрие. Година по-късно я разпознават и преследването започва отново. Потеглила към Холивуд. По пътя попада на момиче с името Вида Ръкс, което също искало да стигне до Холивуд. Алма преценила, че е по-безопасно да пътуват двете и я качила. Федералните агенти търсели сама жена. По време на пътуването Вида ѝ разказала историята си. Алма решила да си разменят самоличностите, убила момичето и взела всичко от него. После блъснала колата и я запалила. Агентът на ФБР, който открил трупа в опожарената кола, много искал да пипне наградата. Той добре знаел, че в колата е имало две момичета, знаел го и шерифът на Галъп. Премълчали този факт, заклели се, че трупът е на Алма и си разделили мангизите. Вида била погребана като Алма, а самата Алма получила възможност да започне нов живот.

Редфърн запали цигара и погледна към Самърс:

– Записваш ли всичко?

– Аха – презрително изсумтя онзи.

– Продължавай – обърна се към мен Редфърн.

– Ако си чувал нещо за семейство Бейли, сигурно знаеш, че Алма е била луда по мъжа си. Никога не се разделяла със златната пудриера, която той и подарил. Можете да я приберете – намира се в ей онзи куфар до гардероба.

Самърс стана и донесе куфара. Извадих пудриера-та, давайки си сметка, че двете ченгета проявяват много по-голям интерес към дебелата пачка мангизи.

– Хвърлете й едно око – рекох и отворих капачето. – Ще видите една снимка на Алма и Върн, а през нея минава надписът: „За Алма от Върн: най-добрият приятел на мъжа е неговата съпруга.“ Ако си направите труда да разгледате по-внимателно тази снимка, лесно ще откриете, че жената на нея е тази, която се е наричала Вида Ръкс.

Редфърн посегна към пудриерата, разгледа я внимателно, после я пусна в джоба си с лека въздишка.

– Продължавай.

– Вида не е намерила сили да се раздели с пудриерата, макар да е съзнавала какви опасности носи тя. Оттам започва всичко.

После му разказах за пристъпите на сомнамбули-зъм, за това, как при един от тях тя взема книжала „Челини“ и оставя на мястото му пудриерата; как Бойд подкупва и нея, и Горман, за да се сдобие с кинжала; как Горман идва да ми предложи пари, за да измъкне пудриерата от сейфа на Брет.

– Нито Бойд, нито Горман са съзнавали колко важна е пудриерата за нея. Мислели са само най-логичното в случая – че тя ще насочи следите на кражбата към Вида. Само тя е знаела, че това ще означава много повече – разкриване на истинската й самоличност. Да не забравяме, че е търсена за убийство.

После продължих нататък. Разказах как съм скрил пудриерата с надеждата да изкарам някой долар от нея. Как Вида, отчаяна от този ход, се преструва, че става мой съюзник. Показах на Редфърн картичката на Брет.

– Докато се криехме, я показах и на Вида – рекох. – С това й позволих да разбере, че Брет е разгледал вътрешността на пудриерата. Не зная как е станало това, но Брет вероятно я е открил в каменната птица и доста се е зачудил на надписа. Вероятно го е преписал, за да направи съответните проучвания. Вида пък е разбрала, че трябва да го убие,

преди да бъде разкрита. Създадох ѝ алибито лично като я заключих в мансардното апартаментче на Кейси и сложих пазач пред вратата. Тя обаче е успяла да убеди пазача (един тип на име Джо) да я пусне и ме е последвала в имението на Брет. За нея не е било трудно да проникне там и да се докопа до пистолета. Брет вече я познавал, вероятно е помислил, че в крайна сметка е решила да бъде мила с него. А тя го е гръмнала. Допускам, че върху бюрото са били не само парите, но и пудриерата. За нея е останало най-лесното – да ги прибере и да изчезне, докато аз съм крачел бодро към капана. Е, останалото го знаете. Проверих голяма част от тези факти, но главното е пудриерата – тя говори сама за себе си. Вече виждате как е станало всичко.

– Какво стана с онзи Отис, за който спомена тя? – попита Редфърн.

– Тя го уби.

– Да вървим да го изровим – изправи се Редфърн.

– Хей, чакай малко...

– Тръгвай!

Пътувахме с три коли. В първата седях аз, придружен от две униформени ченгета. Зад нас бяха Редфърн и Самърс, а процесията завършваше една патрулна кола.

Показах им къде заровихме Макс и те се заеха да го изровят. Стояхме мълчаливо, докато патрулните полицаи увиваха тялото в гумиран чувал и го настаняваха в багажника на колата си. После отидохме до колибата и им показах точно къде беше лежал пробо-деният Макс.

– Първоначално помислих, че го е убила насън, но после разбрах, че всичко е театър – рекох. – Макс е знаел, че тя е Алма Бейли. Сама ми каза, че го хванала да се рови в нещата ѝ. Предполагам, че е намериш пудриерата и е познал кой е запечатан на снимката вътре. А тя е съзнавала, че трябва да му запуши устата, преди да сподели откритието си с мен. Лишена от възможността да го убие насаме, тя стига до идеята за убийство по време на сън с надеждата, че аз съм достатъчно глупав да се хвана. За да подсили тона впечатление у мен, тя направи фалшив опит да убие и мен. В момента, в който се увери, че не я подозирам за нито едно от двете убийства, тя без колебание ме напусна. Аз обаче открих, че Макс знае за надписа в пудриерата и това насочи всичките ми подозрения в правилната посока. Двама души знаят за този надпис и двамата са мъртви. Знаех, че тя е убила Макс, не беше трудно да се досетя, че е сторила същото и с Брет. После си спомних, че носи в себе си черна боя за коса. Ако наистина е чернокоса, тази боя не би ѝ била необходима. Значи е руса и я ползва за поправка на вече боядисаната си

коса.

Разбираш ли? Точно това ме наведе на мисълта, че тя изобщо не е Вида. Направих съответните проучвания и открих, че Вида е имала кафяви очи, била е ле-вичарка и е имала белег по рождение. А тази Вида, която познавах аз, нямаше белег, не беше левичарка и имаше сини очи. Проследих я дотук, но преди това казах на Кейси да ти се обади и да те прати в този дом. Ти обаче малко закъсня. Ако беше пристигнал навреме, тя едва ли щеше да се застреля. Това е.

– Добре, Джаксън – изправи се Редфърн. – Сега отиваме в управлението да напишем на машина твоите показания, а после още ще си поговорим.

Не ми хареса нито начина, по който ме гледаше, нито студеният му глас. Стигнахме в управлението. Затвориха ме в една канцелария в компанията на две ченгета и отидоха да пишат на машина показанията ми. Чаках дълго, притеснявах се. Ченгетата отказваха да разговарят с мен, гледаха ме като двойка глухонеми. Най-накрая на вратата се появи Самърс.

– Ела, момчето ми – рече. Никак не ми хареса вълчатата му усмивка.

Прекосихме коридора и влязохме в кабинета на Редфърн. Самърс затвори вратата и я подпря с гръб. В стаята цареше някаква странна атмосфера. Въпреки усилията си, не успях да определя на какво се дължи тя.

– Сядай – рече Редфърн и ми посочи един стол.

Седнах.

Настъпи мълчание. Редфърн продължаваше да гледа няколко гъсто изписани на машина страници в ръцете си.

– Прочетох всичко това много внимателно – вдигна глава той. В погледа му прочетох някаква необичайна веселост, която ме изплаши. – Звучи съвсем като налудничав кошмар, нали?

– Може би, но това е истината.

– Разбира се, разбира се – рече той, остави листовите и преплете пръсти върху бюрото. – Предстоят ни куп проверки. За да прозвучат убедително тези твои показания, ще трябва да накараме Бойд да признае, че наистина е организиран кражбата на кинжала. Това едва ли ще бъде лесно. Бойд притежава както пари, така и влияние. После ще трябва да изтръгнем показанията на твой приятел Джо, че наистина е пуснал Ръкс от апартаментчето, за да види сметката на Брет. А той може би няма да иска да си разваля отношенията с Кейси. След това ще трябва да открием онзи федерален агент и да го накараме да признае, че наистина

е излъгал относно идентификацията на тялото на Алма. Това сигурно ще му струва пенсията и той вероятно ще предпочете да държи на първоначалната си версия. Същото се отнася и за шерифа на Галъп.

– Всичко това ми е ясно, но нали затова е полицията? – рекох. – Само вие можете да ги накарате да проговорят. Дори ако се наложи да прибегнете до по-груби методи.

– Може и да е така, но нямам подобни намерения. Цялата тази работа ще отнеме време и доста пари на данъкоплатците. А времето и парите са ценни, Джек-сън.

– Но как по дяволите ще решиш този случай, след като не искаш да направиш това? Да не би да искаш аз да го сторя?

– Ще ти яздам една малка тайна, Джексън – усмихна се Редфърн. – Писна ми да съм ченге. Политическите машинации в този град станаха прекалено сложни, все по-трудно е да се опазиш неопетнен. Решил съм да си вдигам чуковете, Самърс също...

– Нещо не те разбирам... Какво общо със случая има това? Или с мен?

– Много общо – отвърна той и запали цигара. – Нали има много общо с него, Самърс?

– Как не – отвърна онзи и оголи едрите си жълти зъби.

– Май ще трябва да ми кажете, а? – попитах аз и усетих как по гърба ми полазиха студени тръпки.

– Единствено пудриерата свързва нишките на този случай, не мислиш ли?

– Да, така е. Но ако се поразровиш малко, сигурно ще откриеш още много доказателства.

– Пудриерата е единствената вещ, която доказва пряко, че Алма Бейли се е крила под самоличността на Вида Ръкс. Нито ти, нито аз можем да представим друго такова доказателство. Прав ли съм?

– Прав си.

– Долу в мазето ама една голяма пещ. Преди около час Самърс се разходи дотам и пусна пудриерата вътре.

Гледах го безмълвно и бавно изстивах.

– Какво искаш да кажеш, по дяволите? – изревах в следващия миг аз и скочих на крака.

– Стой си на мястото! – изръмжа Самърс. Спомних си за острия камък на пръстена му и се подчиних.

– Какво става? – попитах, но вече знаех какво става.

– Ще трябва да разгледаш нещата и от наша гледна точка –

продължи спокойно Редфърн. – Хич не ни пука за тази пудриера. Не я искаме, тя само усложнява нещата. Аз ще се задоволя с версията, че ти си убил тази Ръкс, или Бейли, или дявол знае коя... Изобщо не ме интересува коя всъщност е тя, едва ля и на някой друг му пука... Не ме интересува дали тя е убила Брет и Отис, или пък ти си свършил тая работа. Това засяга единствено теб, но ти не се бройш. Ще ти отправя официално обвинение в убийството на Вида Ръкс, а за да спестя време и пари на данъкоплатците – ще ти лепна и другите две убийства.

– Не можеш да направиш това, Редфърн – извиках аз. – Ще бъде чисто убийство! Ти знаеш, че не съм я убил!

– Такава ми ти работа, Джаксън. Отдавна чакам да ми паднеш в ръчичките. И най-сетне това стана. Досега все успяваше да се измъкнеш, но този път мър-дане няма. Пудриерата я няма. Бойд няма да проговори. Джо също. Нито пък онзи федерален агент. Ние двамата със Самърс ще си разделим наградата за главата ти. Плюс ония двайсет бона, които според теб мадамата Ръкс е откъмнала от Брет. Всички ще мислят, че ти си ги свил. Сега стана ли ти ясна картинката, Джаксън?

– Сигурно си полудял, ако мислиш, че ще ти мине номера! – озъбих се аз, но вътре в душата ми зейна огромна черна дупка. Ще му мине и още как!

– Стой и гледай, Джаксън. Предстои ти съдебен процес. Можеш да пееш песента си колкото искаш, но никой няма да ѝ повярва. Съдебните заседатели ще умрат от смях. Докато моята версия ще се държи. Преди да умре, тя подписа показанията си. Показания, които всяко съдебно жури обича. Погрижих се за това просто защото усетих, че не те обича много-много. От самото начало те е взела за балама. – Изви глава към Самърс и рече: – Хайде, изведи го. – Очите му се стрелнаха към мен и устата му процеди: – Сбогом, глупако!

Ето това е цялата история. Написах всичко на хартия и сега адвокатът ми оглажда някои неща. Много е усърден, но аз никак не харесвам съмнението, което проблясва в очите му. Все говори за миналото, все подчертава как прогивната страна се рови в него и постоянно вади оттам разни съмнителни истории за жени и изнудване. Признава, че е безпомощен без пудриерата, а и сам виждам, че не знае какво да прави. Процесът започва утре. Според вестниците това ще бъде един предрешен процес. Според Редфърн също. Сподели с мен, че веднага след присъдата възнамерява да си подаде оставката. Двамата със Самърс щели

да си купят ферма за отглеждане на пилета. Странно. Всички ченгета влагат парите си в пилета. Кейси редовно ме посещава, Хич не е весел. Ченгетата са арестували Джо и той не може да се докопа до него. Просто предохранителна мярка. Но Мик се кълне, че ще ме измъкне. Не знам как ще стане това, подозирам, че и той не знае.

Все си мисля за Вида. Сигурен съм, че ме беше обичала. Нямах да подпише онези показания, ако аз не бях светнал на Редфърн, че се намира в Сан Бернадино. Но тя е останала с чувството, че съм я измамил и е била права, разбира се. Е добре, вече е късно. Продължавам да я сънувам. Смее се и ми вика „Нещастен дребен мошеник! Тоя път здравата оплете конците!“ Всичко това ме изнервя.

Защо да продължавам нататък? Процесът е утре. Нов ден, нов късмет. Предполагам, че ще подремна, дори съм сигурен, че пак ще сънувам Вида. Имам предчувствието, че няма да я сънувам още кой знае колко време, но човек не трябва да бъде песимист. Ще поживеем, ще видим.

КРАЙ

© 1949 Джеймс Хадли Чейс
© 1993 Веселин Лаптев, превод от английски

James Hadley Chase
You Never Know With Women, 1949

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Внимавай с жените...

Първо издание

Издателство „ГАРАНТ-21“, София, 1993

ISBN 954-8009-24-2

Превод: Веселин Лаптев, 1993

Художник: Николай Янчев, 1993

Формат 84/108/32. Печатни коли 14

Печат: ДФ „Полиграфически Комбинат“

Panther edition published 1967

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9264>]